

Хедър Греъм

ОНДИН

ХЕДЪР ГРЕЪМ ОНДИН

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Когато лорд Чатъм спасява от поругание прелестната Ондин, пред него има само един начин да запази рицарската си чест — да поиска ръката ѝ. Благодарната Ондин изпълнява желанието на своя спасител, но не може да си наложи да сподели леглото му. Ледът се разтопява едва когато, попада в двора на Чарлз II младата жена се оказва въввлечена в интриги, ревност и предателство...

ПРОЛОГ

СЪДБАТА И КОРАБИТЕ, КОИТО СЕ НОСЯТ В НОЩТА

**Дворецът Уестчеапър, юни 1678 година,
при царуването на Чарлз II.**

Парещото слънце изпращаше немилостивите си лъчи към мъжете и хората. Нито едно облаче не обещаваше спасителен дъжд. Гордо изправен на гърба на изнервения си кон, Уоруик Чатъм проклинаше горещината. Не му се занимаваше с игри и представления. Ала кралят беше заповядал турнирът да се проведе и Уоруик трябваше да признае, че възможността да кръстоса шпагата си с лорд Хардгрейв, виконт на Бедфорд Плейс, го блазнеше. Двамата бяха врагове още от детските си години. И двете семейства бяха подкрепили стария крал Чарлз I. Ала мъжете от семейство Чатъм излязоха на бойното поле срещу Кромуел, докато родът Хардгрейв остана да чака накъде ще задуха вятърът. Към това се прибавиха и постоянните спорове около граничните земи...

— Спокойно, Дракон, спокойно — прошепна Уорик, опитвайки се да усмири буйния си червенокафяв жребец, който водеше потеклото си от чистокръвни арабски коне. Той беше свикнал с истински битки, не с разкошни турнири — също като господарят му, който от най-ранната си младост трябваше да защитава наследството си, разположено в северните области, от нашествията на шотландците.

Уоруик хвърли нетърпелив поглед към трибуната. В средната лежа седяха кралят и съпругата му Катрин. Макар да беше женкар и постоянно да си намираше любовници, кралят се отнасяше към законната си съпруга любезно и почтително. И сега беше свел към нея тъмнокосата си глава и слушаше внимателно думите ѝ.

Пейките се пълнеха. Най-отпред седяха аристократите с най-висок ранг, зад тях не толкова значителните лордове и лейди. Гражданите нямаха достъп до кралското забавление. Уоруик

разглеждаше развеселено пъстрата публика. Навсякъде блестяха коприни и кадифе, дори кожи — въпреки горещината. Сияещите лица свидетелстваха за весело, празнично настроение. След турнира щеше да се състои тържествена вечеря. Тази нощ и най-бедните благородници щяха да се нахранят до насита.

Да свършваме, каза си Уоруик. По шията на неспокойния му жребец се стичаха струйки пот.

— Спокойно, добричкят ми, спокойно — пошепна ездачът. Конят беше загърнат в покривало със синьо-златните инициали на лордовете Чатъм. Личният герб на Уоруик беше „горският звяр“, митическо същество, нещо средно между лъв и дракон. Гербът беше изобразен и на щита, а облеклото на рицаря беше в същите цветове като покривалото на коня. Под ризницата Уоруик носеше панталон от златна тъкан, подгизналата от пот риза грееше в кралскосиньо.

По дяволите, колко още трябваше да търпи, докато започне турнирът? Най-после Чарлз вдигна ръка, прозвуча сигналът на тропетите. Турнирмайсторът стана и обясни причините за враждата между графа на Норт Ламбрия и виконта на Бедфорд Плейс. После покани противниците да застанат пред кралската ложа. Уоруик и Хардгрейв скочиха от конете, коленичиха пред Чарлз и издигнаха гласове:

— За Бога и за нашия владетел!

Зададоха им въпрос дали са съгласни спорът им да бъде решен на полето на честта. Турнирмайсторът отново подчерта, че битката няма да бъде на живот и смърт. Уоруик погледна към краля, който се усмихваше многозначително, вдигна рамене и смъкна наличника на шлема си.

Преди да започне турнирът, на арената излязоха няколко акробати. Уоруик се метна на седлото и препусна към красивата руса дама, която седеше на първата редица. Усмихна ѝ се окуражително, тя скочи от пейката и му подаде шала, който беше свалила от главата си. Избухнаха ръкопляскания. Уоруик се поклони и се върна на мястото си. Публиката ценеше високо факта, че рицарят ще носи цветовете на своята дама.

Джейк, паж на Уоруик, когато го изискваха обстоятелствата, иначе камериер и кочияш, изтича при господаря си и му подаде копието.

— Всемогъщият е на ваша страна, милорд.

— Да се надяваме, че няма да иска твърде висока цена за милостта си — ухили се Уоруик. Джейк направи една от обичайните си гримаси и се отдалечи.

Застанал пред кралската ложа, турнирмайсторът размаха флага с цветовете на Стюарт и го сведе към земята. Уоруик вдигна копие си и пусна коня в галоп. Лицата и цветовете наоколо изчезнаха пред очите му, крясъците на зрителите се сляха с воя на вятъра. Остана единствено противникът. Само след миг...

Копието се заби с все сила в щита на Хардгрейв, чу се оглушителен трясък. Остра болка прониза ръката на Уоруик, от китката чак до рамото. Той се олюля, но напрегна цялата си воля и многогодишният опит, както и силните крака, му помогнаха да се задържи на седлото. Болката замъгли погледа му.

Едва когато се върна на изходната си позиция, той чу одобрителните викове на множеството и разбра, че е хвърлил Хардгрейв от коня. Обърна Дракон, грамадният боен жребец изцвили и се изправи на задните си крака. Господарят му захвърли счупеното копие и притичалият Джейк му подаде меч.

Рицарят препусна като светкавица към противника си, който стоеше в пясъка с вдигнат меч. Само на няколко крачки от Хардгрейв Уоруик скочи от седлото и прочете бесния гняв във воднистосините очи на виконта.

Този гняв означава поражение за него, каза си Уоруик и парира с лекота силния начален удар на виконта. Чу се звън на стомана.

— Един ден ще ви убия, Чатъм — изфуча Хардгрейв.

— До днес не съм имал причини да се боя от вас.

Двамата отскочиха назад, Хардгрейв нападна прибързано и Уоруик веднага се възползва от предимството си. Той избягна нападението, опря острието на меч си в оръжието на противника си и с лекота го избие от ръката му. Когато виконтът се втурна да го вдигне, Уоруик му подложи крак.

Хардгрейв загуби равновесие и се просна в цялата си дължина на земята. Уоруик направи крачка напред и опря острието на меч си в гърлото му.

— Bravo! — извика кралят. Без да бърза, Уоруик прибра оръжието си в ножницата. Хардгрейв скочи и макар и неохотно,

протегна ръка на противника си. Двамата се погледнаха с омраза, после се запътиха към краля и коленичиха.

— Добре свършено! — усмихна се владетелят. — Лорд Чатъм, оспорваната земя е ваша. А вие, лорд Хардгрейв, обещахте, че ще приемете без възражения решението ми. Довиждане, господа, ще видя и двама ви на банкетата.

Уоруик стана, поклони се и изсвири през зъби, за да повика Дракон. Вместо да се върне в палатката си, той препусна към гората, за да намери малко хладина и спокойствие. Слезе от седлото на брега на едно поточе, свали шлема си и жадно се напи. После се освободи от ризницата, излегна се в тревата и се наслади на гъстата сянка. Славеите пееха, листата на дърветата тихо шумоляха. Толкова рядко му се случваше да преживее подобни мирни мигове. Очите му се затвориха и той заспа.

Не знаеше колко време е спал, когато изведнъж се изправи объркано. Някакъв шум от другата страна на потока го беше събудил. Той присви очи и се взря напрегнато във вечерния здрач, който бавно се спускаше над гората. До ушите му достигна гневен женски глас:

— Не! Никога! Убиец!

— Напротив, красива наследничке — отговори някакъв мъж и се изсмя заплашително. — Сега баща ти е мъртъв, а моят баща става твой настойник и управител на земите ти. И може да докаже, че двамата с баща ти сте искали да убиете краля.

— Мръсни лъжи! — отговори раздражено жената.

— Съдиите ще кажат друго. Все още имаш възможност да избираш: моята закрила или секирата на палача.

— Върви в ада! Презирам те!

Дълбока тишина последва тези предизвикателни думи и Уоруик се запъти безшумно към брега. Трябваше да разбере какво става там. Навлезе във водата, но преди да достигне отсрещния бряг, жената изкрещя някакво проклятие, чу се шум от чупещи се клони и фигурата ѝ изникна иззад храстите. Уоруик не можа да види лицето ѝ, тя беше само неясен силует в здрача. Като видя непознатия, жената спря изненадано. Тъмната ѝ коса блещукаше червеникава. Освен това Уоруик можа да види, че е млада, висока и стройна, с добре оформени, пълни гърди. Без да каже дума, той ѝ протегна ръка. Тя нададе задавен вик, скочи във водата и заплува като риба.

— По дяволите, момиче, искам да ви помогна! — извика Уоруик и се втурна към мястото, където беше изчезнала. Затърси я, но напразно. Дали пък не се беше удавила?

Най-после той излезе на брега, където търпеливо го чакаше Дракон, събра снаряжението си, метна го на гърба на коня и излезе от гората. Но не можа да забрави случилото се. Или всичко беше само сън?

Когато наближи палатката си, Джейк изскочи насреща му.

— Ах, милорд, да знаете какво изпуснахте — покушение срещу краля! Какво вълнение настана! За щастие Негово величество дори не е ранен. Аз самият не видях нищичко. Доколкото разбрах, някакъв парламентарист, който бил противник още на Чарлз I, се върнал в двора с намерението да убие сина му. Но бил открит навреме и пронизан с меч. Негово Величество бил доста засегнат от случилото се, но наредил тържествената вечеря въпреки това да се състои.

Стъписан, Уоруик смръщи чело. Покушение срещу краля? Въпреки съпружеската си невярност Чарлз II беше почтен, умен, весел мъж — и добър приятел.

Трябваше лично да се увери, че кралят е жив и здрав. А и съпругата му Женевиер сигурно вече се тревожеше къде е изчезнал.

Късно вечерта той влезе в полутъмната стаичка, съседна на спалнята, която му беше отредил главният кралски разпоредител Риймс. С доволна въздишка се отпусна на богато резбования стол пред камината, в която пламтеше буен огън. Най-после този дълъг ден беше свършил.

Женевиер вече спеше, самият той беше останал малко по-дълго на трапезата, след като с облекчение бе установил, че с краля не се е случило нищо лошо.

Изведнъж чу лек шум и светкавично се обърна. Неясна фигура се плъзна като привидение към него и той я сграбчи за китката.

— Уоруик! — произнесе укорно женски глас и мъжът се взря изненадано в красивото, но разкривено от гняв лице на лейди Ан Фентън. Пусна я веднага и се облегна назад в стола си.

— Какво правиш тук Ан? Нима вече загуби интерес към краля?

Устните ѝ се нацупиха в прелестна гримаса. Тя коленичи грациозно пред обутите му в ботуши крака и му позволи да надникне

дълбоко в деколтето ѝ.

— Нали знаеш, че ти си и си оставаш първата ми любов.

— Наистина ли? — ухили се той. — А мъжът ти?

— О, той не се интересува от светския живот.

— И аз щях да се чувствам зле, ако съпругата мм се домогваше до благоволенieto на краля. Бедният Джофри!

Жената стана нетърпеливо, забелязала, че прелестите ѝ не постигат нужното въздействие, и се заразхожда като тигрица в клетка.

— При последната ни среща никак не те беше грижа за съпруга ми.

— Сега съм женен за Женевиев.

— Женевиев! — изсъска разярено тя. — Сладката, невинна, прекрасна Женевиев! Предупреждавах те да не се жениш за нея! — Смехът ѝ прозвуча горчиво. — Всички казват, че треперела от страх, когато трябвало да застане с теб пред брачния олтар. Забележителният, твърд като скала, закален в безброй битки воин — един демон, който подлудява от възбуда повечето жени, но не и наивната Женевиев. Глупак си ти! Жена ти се бои от теб и от духовете, които обитават дома ти — от призрака на баба ти и на кого ли още не. Такъв властен съпруг, а на всичкото отгоре и семейно проклятие...

— Млъкни, Ан! — прекъсна я мъжът и в тихия му глас прозвуча недвусмислена заплаха. Той се изправи и пристъпи бавно към нея. — Съгласен съм с теб, макар и само в някои отношения. Жена ми наистина е сладка и мека, освен това познава фамилните легенди. Но нощем, в брачното легло, не ѝ се налага да се брани от някакъв демоничен дивак, смее да те уверя в това. Ако си искала да събудиш звяра в мен, моя похотлива лейди, може и да си успяла. Но всичко това свърши, разбери. От два месеца Женевиев очаква дете и аз никога не бих ѝ причинил болка. Напротив, бих дал живота си, за да я защитя.

— Ти не я обичаш. Ожени се за нея само за да изпълниш обещанието си. А аз...

— Моля те, Ан, иди да изпробваш изкуството си на прелъстителка пред Чарлз и ме остави на мира! Женевиев е и ще си остане моя жена. Тя носи под сърцето си наследника ми. Освен това тази вечер съм твърде уморен, за да я мамя. Върви си най-после, чуваш ли!

Вбесена, жената забърза към вратата, но на прага се обърна още веднъж и разтърси гъстата си черна коса.

— Значи тя носи под сърцето си наследника ти, Уоруик? И вероятно се съмнява, че ще преживее раждането.

Мъжът я последва, сграбчи я за раменете и я разтърси с все сила.

— За Бога, Ан, не обичам да посягам на жена, но не смей да ме предизвикваш!

— О, Уоруик! — изхълца дамата и се облегна на гърдите му. — Аз те обичам, имам нужда от теб! И мога да те направя щастлив, докато тя никога няма да успее!

— Стига, Ан! — Гласът му прозвуча по-меко, защото знаеше какво означава за нея, въпреки многото ѝ любовници. — Никога няма да причиня мъка на жена си, не разбираш ли! Аз обичам доброто ѝ сърце.

Разгневена, лейди Фентън се изтръгна от ръцете му.

— Един ден ще се върнеш при мен, Уоруик Чатъм! Кълна се в това! Още по Коледа ще потърсиш страстта в обятията ми!

Тя изскочи навън с шумящи поли, мъжът въздъхна облекчено и прекоси бавно стаята, за да седне отново в стола пред камината.

Само след няколко крачки обаче спря и изгледа втренчено вратата към спалнята. На прага стоеше Женевиев, лека и въздушна в сиянието на пламъците. Светлата ѝ коса се стелеше на меки вълни по крехките рамене. Треперещите ѝ пръсти бяха вкопчени в дървената рамка.

— Всичко ли чу? — попита потиснато Уоруик.

Тя кимна и се усмихна.

— Преди малко имах кошмар и се надявах... — Изречението остана недовършено. Тя се втурна към мъжа си, обви изящните си ръце около врата му и се сгуши като дете на гърдите му. — Благодаря ти... Аз се страхувах, че съм те разочаровала, а ти ми остана верен дори тук, в кралския двор. Това ме изпълва е истинска гордост.

Уоруик помилва нежно копrienената ѝ коса, вдигна я и я отнесе пред камината. Седна в грамадното кресло и я настани в скута си.

— Ти не си ме разочаровала, мила моя.

Жената се усмихна тъжно. Знаеше много добре, че той лъже, но не го обвиняваше в нищо. Макар че беше много внимателен с нея, тя просто нямаше сили да се мери с него в брачното легло. Нощем често

се преструваше на заспала, за да избяга от съпругеските си задължения, макар че сърцето ѝ беше пълно с любов към него. Той разгадаваше без усилие тактиката ѝ, това се виждаше. Въпреки това не я принуждаваше и беше безкрайно търпелив. Един ден ще му се отблагодаря за всичко, заклеваше се пред себе си тя. Вярно, преди сватбата се боеше от него. Но страхът и скоро отлетя след срещата с неговата нежност и деликатност.

Всъщност тя искаше да стане монахиня в манастира, където я отгледаха. Но на смъртното си легло баща ѝ помоли Уоруик да я вземе за жена и да се грижи за нея. Верният приятел не можа да отклони това желание на умиращия.

Една от цепениците в камината се разтроиш шумно, въглените се разлетяха и Женевиер подскочи уплашено.

— Спокойно, мила! — прошепна мъжът и я притисна по-силно.

Известно време двамата мълчаха, всеки потънал в мислите си. Уоруик смръщи чело. Ан имаше известно право — може би наистина не биваше да се жени за Женевиер, за тази плаха, крехка красавица, твърде слаба, за да излезе с вдигнато чело срещу злобните хорски приказки.

— Женевиер?

— Да? — попита тя и вдигна глава.

— Онова, което каза Ан, не е вярно. Има известни легенди, които засягат семейството ми, но баба ми е починала при злополука. Ние не сме демони, а и тези истории са от времето на Уилям Завоевателя, значи от тъмното минало.

— Освен историята с баба ти.

— Тя е полетяла надолу по стълбата, защото стъпалата са били стари и изгнили. Това няма нищо общо с проклятието.

— Да, знам, но в кошмара, който ме събуди, видях именно нея...

— Хълцанията задавяха гласа ѝ. — Тя излезе от гроба, цялата в плесен, и ми предрече, че скоро ще я последвам...

— Тихо, милата ми, тихо! Никога няма да допусна да ти се случи нещо.

— О, Уоруик, толкова ме е страх! Толкова съм слаба...

— Имаш силата на моята любов.

— Аз също те обичам с цялото си сърце, а днес, на турнира, се бях самозабравила от гордост. Нито един рицар не може да се мери с

теб. Всички го казаха.

Мъжът избухна в смях.

— Много съм доволен, че ти харесвам. А сега си легни, моя сладка, мила жено. Трябва да пазим детето, което расте в утробата ти. Аз ще изпия още една чаша портвайн и ще дойда.

— Добре, ще те чакам.

— Не е нужно — отговори той и помилва бузата ѝ. — Знам, че искаш да си отпочинеш.

— Не, ще те чакам — отговори решително тя и стана от коленете му. Никога вече нямаше да разочарова добрия си съпруг. Щеше да се брани храбро срещу всички нощни призраци. Усмихна му се, после обърна пламналото си лице и забърза към спалнята.

Уоруик отиде до масичката с напитките, посегна към една гарафа и си наля чаша портвайн. Злобните приказки на лейди Фентън за проклятието го бяха обезпокоили много повече, отколкото признаваше пред себе си, и вътрешното напрежение сгорещяваше кръвта му. Колко му се искаше да грабне в обятията си жена — силна като Ан, която да сподели страстта му... Той изпразни чашата на един дъх с надеждата, че виното ще угаси огъня в гърдите му. Не, никога нямаше да измами добросърдечната си, изпълнена с доверие съпруга, колкото и трудно да му беше да обуздае напора в слабините си.

Странно защо точно в този миг си спомни младата жена в гората. Действителност ли беше тя или сън? Онзи мъж я заплашваше, но тя съумя да се защити и изчезна във вълните на потока. Реална сцена или игра на въображението му? Макар че не можа да я разгледа добре, красотата ѝ беше направо зашеметяваща. И какъв темперамент... Ето, от такова момиче имаше нужда сега.

Не, той дължеше вярност на Женевиер, дори в сънищата си. Въздъхна и се наведе да изуе ботушите си. Захвърли ги в ъгъла и се стресна от глухия шум на падането им, последван от някакво изтракване. Обърна се и смаяно установи, че вратата към спалнята е затворена.

Странно, никога досега, дори когато беше уплашена до смърт булка, Женевиер не беше заключвала вратата пред него. А днес беше обещала да го чака.

— Уоруик! Ето я пак!

Уплашен, мъжът скочи и се опита да отвори тежката врата.

— Женевиев! — Той натисна с цялата си сила и вратата най-после се поддаде. — Женевиев!

Ключалката се разби с трясък и Уоруик се втурна в спалнята, без да обръща внимание на парещата болка в раменете си. Леглото под високия балдахин беше празно. През отворената балконска врата влизаше свеж вятър и развяваше светлите завеси, които шепнеха като призраци.

Някъде отвън долетя глух писък. Тъмно подозрение се надигна в душата му и краката му натежаха като олово. Трябваше да положи нечовешки усилия, за да излезе на балкона.

— Женевиев!

Опяха я в кралския параклис и я изпратиха към вечния ѝ път с пламенни молитви. Уоруик не се отделяше от ковчега. След няколко дни щяха да я натоварят на черната катафалка и да я откарат в Норт Ламбрия, за да я погребат в семейната гробница.

Преди да отпътува, Уоруик поседя малко в спалнята, която беше споделял с мъртвата. Внезапно усети някакъв странен повей. Стана, за да разбере откъде идва. Обиколи бавно стаята и когато отмести настрана един от стенните килими, откри тесен процеп. Натисна ръба и остана смаян пред безшумно отворилата се врата. Мушна се в тесния коридор и препъвайки се, заслиза по хлъзгавата вита стълба.

След малко се върна в спалнята и грабна една факла. Слезе по стълбите и попадна в стара, отдавна неизползвана затворническа килия. Между паяжините и цвърчащите плъхове намери монашеско расо и гръцка театрална маска. Изгледа странната находка, вдигна я гневно в треперещите си ръце и забърза обратно по стълбите.

Всички в кралския двор знаеха, че графът на Норт Ламбрия е неутешим след загубата на съпругата си. Затова уважиха решението му да се оттегли в далечните си земи. Ала Чарлз скоро усети липсата на приятеля си. Един ден не издържа и замина на север, където бе посрещнат както подобава на крал и приятел.

Уоруик му предложи учтиво гостоприемството си и се опита да се засмее на непрекъснатите му шеги, но студеното му, празно сърце не се затопли.

Най-после Чарлз, който беше умен, чувствителен мъж, се осмели да засегне опасната тема.

— Повярвайте, вие не носите вина за смъртта на жена си. Бяхте много по-добър съпруг от всички лордове, които познавам, без да изключвам и себе си, дано Всемогъщият и кралицата ми простят прегрешенията. Но сега е време да продължите да живеете. Вземете си друга жена...

— Не, няма да тласна към смъртта още една клетница.

— Това така наречено семейно проклятие е глупост и вие го знаете не по-зле от мен. Няма духове, които убиват.

Раздразнен, Уоруик удари по масата и съдовете зазвънтяха.

— Аз също не вярвам в духове, но знам едно — Женевиев не се е хвърлила от балкона, за да се самоубие. Тя е била убита. — За да потвърди думите си, той извади от шкафа монашеското расо и маската.

— И кой я е убил?

— Нямам представа. — Уоруик се отпусна на стола си и потърка пулсиращите си слепоочия. — Но преди да открия причината за смъртта ѝ, не мога да си позволя нов брак.

— Кого подозирате?

— Лорд Хардгрейв.

Кралят поклати нетърпеливо глава.

— Вярно е, вие с него имате някои разногласия, но такова обвинение...

— Може би съм несправедлив към него. От друга страна обаче, кой друг би могъл да бъде?

— Уоруик, колкото и да ми е неприятно да го изрека, ще ви кажа, че вашата жена беше склонна към самоубийство. Е, добре, намерили сте в онази килия расо и маска. Какво означава това? Много хора се преобличат, когато отиват на тайна среща и вие го знаете. Трябва да преодолеете тази лудост, приятелю. Върнете се с мен в Лондон.

Тъй като кралят настоя, Уоруик го придружи в столицата. Както беше предсказала лейди Ан, по Коледа тя вече лежеше в обятията му и се наслаждаваше на дивата му, макар и странно отчуждена страст. Уоруик ощастливи и други жени, без да дари сърцето си — пламенният любовник не изпитваше нищо, докато доставяше удоволствие на дамите.

Мина цяла година. Може би времето излекува болезнената рана — но не намали решимостта му да открие убиеца. Нищо не можеше да го разколебае.

Чарлз настояваше приятелят му да се ожени отново, но Уоруик само кимаше с усмивка.

— Прав сте, Ваше величество, имам нужда от жена. — Но тази жена щеше да бъде изложена на смъртна опасност, защото някой искаше да му попречи да създаде наследници. В това нямаше съмнение.

Старият съпруг на лейди Ан почина след силна треска и една нощ, докато лежеше в прегръдките на графа, тя заяви възбудено:

— Сега вече можем да се оженим, скъпи!

Уоруик въздъхна, обърна ѝ гръб и седна в леглото.

— Никога няма да се ожена повторно.

— О, аз ще намеря начин да променя решението ти — отговори тя, засмя се прелъстително и леко прокара пръст по напрегнатия му гръб.

Не, Ан не можеше да промени решението му. Тя знаеше само как да го възбужда. Жаден да я има, той я сграбчи в прегръдките си и даде воля на желанието си. Остави я чак на разсъмване.

Мисълта за Женевиев го преследваше ден и нощ. За Бога, той ѝ дължеше справедливост. Трябваше да разобличи убиеца.

ЧАСТ ПЪРВА

ОНДИН

Според легендата водната нимфа се сдобива с човешка душа, когато се омъжи за смъртен

ПЪРВА ГЛАВА

Бесилката на Тайбърн, май 1679 година

Най-страшното беше въжето около шията, което се връзваше дълбоко в нежната и кожа. Ала тя се беше заклела да не плаче, да не предлага на зрителите допълнително развлечение. Освен това намираше, че е по-добре да умре на бесилката като обикновена крадла, вместо да бъде обезглавена за държавна измяна.

— Е, как си, момиче?

Докато колата трополеше по калдъръма, Ондин се обърна към стария мъж до себе си, който я беше заговорил. В погледа му имаше бездънна тъга. Доця й се да помилва сбръчканата му буза, но ръцете й бяха вързани.

— Все някак ще се справя, Джоузеф. Но можеха да ми спестят поне това въже... — Гласът й пресекна, когато покрай колата затичаха две мръсни, облечени в дрипи деца. Света Дево! Коя ли беше тази майка, която позволяваше на децата си да присъстват на обесване?

След като осъдените бяха изведени от затвора Нюгейт, Ондин гледаше със страх постоянно увеличаващата се тълпа зрители, които вървяха след колата. Хиляди очи стрелкаха любопитно младата жена, стария Джоузеф и уплашеното до смърт момче на име Малкия Пат.

— Ей сега ще стигнем до ъгъла на Ендръл и Брод Стрийт — обясни Джоузеф.

— Говориш за онази прословута гостилница, нали? — Ондин поклати глава с достойнство. — Няма да се напия, за да доставя още забавление на тази измет.

Старецът й се усмихна с болка и гледката на въжето около шията й едва не разкъса сърцето му. Той беше живял достатъчно и спокойно можеше да прекрачи отвъд. Но това бедно младо момиче...

След неколкоседмичното затворничество в Нюгейт тя беше останала само кожа и кости, но нито прашните й бузи, нито овехтелите дрехи можеха да скрият красотата й. Може би причината се криеше в излъчването й, в гордата стойка, в непримиримия блясък на сините очи. Тя притежаваше жизнеността на пролетното утро и една

естествена веселост. И дори в миговете на най-дълбоко отчаяние не забравяше страданията на ближните си. В затвора споделяше плесенясалия хляб с всеки, който ѝ се струваше по-гладен от самата нея. Крещеше гневно на пазачите и двамата с Джоузеф замислиха план за бягство, който едва не се увенча с успех. Ако в последния момент не беше останала, за да помогне на Малкия Пат, сега щеше да бъде свободна.

Джоузеф въздъхна с болка. Сигурно Ондин не беше момичето от простолюдието, за което се представи, когато дойде в гората и се присъедини към дружината бедняци. Движеше се твърде грациозно и говореше прекалено мелодично. Въпреки овехтелите си дрехи, тя се държеше винаги като дама, дори когато трябваше със сила да наложи волята си. Всички бяха изпълнени с доверие към нея и никога не се опитваха да надникнат под булото, с което се беше загърнала. А днес щеше да отнесе тайната си в гроба.

Изведнъж в душата на Джоузеф се надигна луд гняв. Двамата щяха да умрат само защото искаха правото си да живеят. Миналата седмица обесиха Мади, Стария Том и гърбавия Симкинс. Днес щеше да умре самият той, а с него Ондин и Малкият Пат. Макар че не бяха извършили друго престъпление, освен да откраднат храна, за да утолят глада си.

— Изпий бирата, която ще ти дадат, момиче — посъветва я загрижено той. — Бесилката... Знаеш ли, понякога примката не се стяга достатъчно бързо. Нека не те е грижа за зяпачите. Бирата ще ти помогне.

Процесията — тримата осъдени в каруцата, дебелият монах, който подтичваше зад нея, двама пазачи, палачът, скрил лице под черната си маска, и един съдебен служител — спря изведнъж. Бяха стигнали кръчмата Боул и както беше обичаят, кръчмарят излезе да им предложи ейл. Макар и колебливо, Ондин протегна вързаните си ръце към една кана. Аз не се боя, опитваше се да си внуши тя, защото Всемогъщият вижда, че не съм сгрешила в нищо. Затова трябва да покажа спокойствие и дори веселост.

Ала пристъпите на леден страх ставаха все по-силни и тя разбираше, че не е в състояние да приеме безропотно съдбата си. Колко време се беше заблуждавала, че ще успее да очисти името на

баща си от позорното петно, да се върне у дома и да отмъсти за смъртта му, да разкрие коварната измама...

Но не можа да го стори. И сега трябваше да умре с двамата просяци, с добрите приятели от гората, при които беше избягала. Дано бирата ѝ даде малко сила, за да изпита презрение към хората, които бяха извършили тази несправедливост и я бяха осъдили на смърт чрез обесване.

За съжаление бирата я тласна към още по-дълбоко отчаяние. С всяка глътка възето около шията ѝ се опъваше по-силно, а течността, която се стичаше в гърлото ѝ, не я стопляше и не ѝ вдъхваше кураж.

След като завърши представлението пред гостилницата, каруцата затрополи по-нататък. Ондин се опитваше да не чува подигравателните крясъци на множеството, особено мъжкия глас, който обясняваше на палача колко приятни неща може да направи с момичето, преди да го обеси. Скоро приближиха Тайбърн. На площада беше издигнато трикрако съоръжение, за което щяха да завържат възетата. Конете, подплашени от силен удар с камшика, щяха да препуснат напред, а Ондин, Джоузеф и Малкият Пат щяха да увиснат на дебелията греда.

Мили Боже, дай ми бърз край, помоли се безмълвно девойката. Пред очите ѝ причерня, зави ѝ се свят, като видя препълнените трибуни. За място на пейките се плащаше по два шилинга. Измъчена, тя затвори очи и усети слънцето върху лицето си, както и мекия, влажен бриз, който обещаваше дъжд. След малко отвори очи и погледна към небето. Нима никога вече нямаше да види слънцето?

— Мисли за баща си, който е на небето, момиче! — пошепна ѝ Джоузеф. — Той ще те прегърне и ще те отведе в един по-светъл свят, защото знае колко си добра.

Да умре — не! До последния си дъх щеше да се бори, да крещи, да рита и да хапе. Нищо няма да постигна, каза си отчаяно тя. Нямаше изход. Трябваше да се подчини безропотно на определената ѝ съдба и да не дава възможност на зрителите да се забавляват за нейна сметка. Опита се да кимне, но не можа, защото при всяко движение възето около врата ѝ се опъваше болезнено.

Най-после каруцата спря под бесилката. Дебелият монах мърмори неразбираеми молитви, а палачът попита осъдените дали имат да кажат още нещо.

Изведнъж Малкият Пат изпищя, започна да се моли за живота си и Ондин прехапа устни. Това момче нямаше още четиринадесет години, а щеше да увисне на бесилката само защото беше отсякло дърво, израснало случайно в гората на някакъв граф. Но нима нейното престъпление не беше също толкова нищожно?

Публиката се наслаждаваше на зрелището. Решена на всичко, Ондин скочи. О да, тя имаше какво да им каже!

— Наистина ли ви харесва отчаянието на това дете? — извика с ясният си глас тя и множеството занемя. — Ако наистина е така, надявам се един ден да изпитате отчаяна нужда от двата шилинга входна такса, за да не умрете от глад — или да напълните празните си стомаси с риба, уловена в реката на някой благородник. Страдайте с това момче! Или един ден ще разберете, че неговото страдание е вашето собствено...

— Обесете я! — изкрещя разярено някакъв мъж. Подкрепиха го и други. Те бяха дошли да гледат представление и нямаха нужда от проповеди, които събуждаха в сърцата им чувство за вина.

— Тишина! — заповяда съдебният служител Уилтън. Леко мърморене последва думите му и той се огледа изпитателно.

— Този май се опитва да удължи мъченията ни! — изсъска Ондин. — Какво чака още?

— Предложения за женитба.

— Какво?

Старият мъж вдигна рамене.

— Такъв е обичаят, момиче. Също като дългата процесия и бирата пред кръчмата. Ако някой мъж заяви, че ще се ожени за теб, ще те освободят.

Погледът на Ондин се плъзна неспокойно по лицата на околните. Не, тук нямаше никой, чието докосване би могла да изтърпи. Подли, мръсни негодници! И все пак сърцето ѝ заби по-силно, защото изведнъж бе осъзнала колко отчаяно иска да живее. Беше готова да стори всичко, за да се изтръгне от лапите на смъртта.

— Много искам да взема момичето! — изрева един тлъст, плешив търговец. — Но жена ми ще убие и двама ни!

Публиката избухна в луд смях. Отвратителна измет, каза си Ондин. От друга страна обаче — ако някой от тези типове поискаше

ръката ѝ, тя щеше да бъде свободна. И преди да избяга, щеше да му даде да разбере какъв жалък негодник е.

Но кой би взел за жена една осъдена на смърт? Двете седмици в Нюгейт я бяха изтощили до смърт. Рошава и мръсна, дългата коса падаше по раменете и, цялата в сламки и прах. Хлътнолите ѝ бузи бяха прашни, роклята висеше като чувал на измършавялото ѝ тяло.

— Е, нито едно момиче не се интересува от стареца и младежа — обяви чиновникът. — Не се намери и жених за младата дама. Значи трябва да ги обесим...

— Чакайте, сър! — Стресната, Ондин впи поглед в дребосъка, който тичаше към бесилката — грозен момък с дълъг, извит нос, но с весели тъмни очи. Не, той не беше от похотливите зяпачи. Беше облечен в ливрея на кочияш — строг черен жакет, опънат панталон и снежнобяла риза. Приличаше на слуга при някой благородник.

— Вие ли ще се ожените за това момиче? — попита ухилено чиновникът. — Мъж с такова лице очевидно може да си намери невеста само под бесилката на Тайбърн.

— Искам да поговоря с нея! — Дребният грозник пристъпи поблизо. — За убийство ли сте осъдена?

Ондин поклати глава, сдържайки с мъка сълзите си. О, да, беше обвинена в убийство, но не тук, не сега.

— А защо ви осъдиха на смърт?

— Браконьерствах.

Мъжът се усмихна и попита:

— Готова ли сте да се омъжите, за да избегнете примката на палача?

— Ха-ха-ха! — изсмя се глухо под маската си едрият палач. — Май момичето ще предпочете да умре, отколкото да се омъжи за такова смешно джудже като тебе.

Дребният мъж му хвърли презрителен поглед.

Ондин не се поколеба. Решението ѝ беше твърдо още от самото начало. А този момък изглеждаше добър и почти я караше да се чувства виновна, че един ден ще го напусне.

— О, сър, бих се омъжила дори за дракон или костенурка, толкова ми е скъп животът. А вие заслужавате най-голямата ми благодарност, защото сте милостив, съвсем различен от подлещите наоколо, които се смятат за почтени кора.

— Е, няма да се омъжите за костенурка — изкиска се весело дребният мъж. — По-скоро за дракон. Аз не съм вашият бъдещ мъж, момиче.

— Момент, момент! — намеси се чиновникът. — Не е разрешено да я откъвате от бесилката в полза на друг. Или ще се ожените за нея тук и сега, или ще я обеся.

— Спрете! Аз ще ви принудя да спазвате закона! — Внезапно прозвучалият дълбок, заповеднически глас накара множеството да занемее и почтително да се разстъпи. При вида на едрия, зашеметяващо красив мъж Ондин спря да диша. Той носеше тесен панталон, елегантна риза с дантелено жабо и ушит по мярка жакет, подчертаващ мощните му рамене. Тъмната, гладка коса обрамчваше лице с впечатляващи, но студени и корави черти.

Поведението му ясно показваше, че е аристократ. Той кимна с усмивка на дребния мъж, които вероятно беше негов служител, и заяви:

— Аз съм човекът, който ще се ожени за това момиче. — Без да чака отговор от чиновника, той се обърна към Ондин: — Какво престъпление сте извършили?

Тя се поколеба за миг и отвърна:

— Убих един елен.

— И само за това ще ви обесят? — намръщи се невярващо мъжът.

— Точно така, милорд, и това не би трябвало да ви изненадва. Това животно принадлежеше на някакъв си лорд Ловет или поне се разхождаше по земите му. Така че, сър, човекът, който ме отведе под бесилката, беше от вашата черга. — И от моята, добави на ум тя, опитвайки се да прикрие горчивината си.

Мъжът вдигна извитите си вежди и тя неволно се запита защо го бе обидила така. Всъщност, защо не? Можеше да се омъжи за дребния, грозен слуга, но не и за този лорд, който сигурно беше замислил някаква отвратителна шега. Но мъжът изглежда не се чувстваше засегнат. Очите му я измерваха внимателно от глава до пети.

— Изразявате се много изискано.

Тъй като той очевидно чакаше обяснение, Ондин се спаси с първата хрумнала й лъжа:

— Баща ми беше поет и аз го придружавах в обиколките му из кралските дворове.

Мъжът кимна, после се обърна към чиновника и заповяда:

— Освободете я, за да се ожения за нея.

— Какво? — Сър Уилтън едва си поемаше дъх. — Милорд, тя е една обикновена крадла. Красива е, признавам, но...

— Ако не се лъжа, сър, законът повелява осъденият на смърт чрез обесване да бъде освободен, ако някой го поиска за съпруг или съпруга. Ето, аз съм тук и съм готов да се ожения за това момиче. Свалете ѝ най-после примката и развържете ръцете ѝ!

Ондин гледаше смаяно едрия непознат. Не, той не говореше сериозно! Защо си позволяваше тази жестока шега?

— Моля ви, не ме измъчвайте така... — прошепна умолително тя.

Мъжът я прекъсна с ядно проклятие, скочи от коня си и издърпа примката през главата ѝ. После разряза въжетата с ножа си.

— Ела тук, монахо! — извика той, свали я от колата и застана до нея. — Нали си Божи служител? Сигурен съм, че можеш да извършиш брачната церемония.

— Милорд... — започна още веднъж чиновникът.

— Погрижете се за документите, сър! — прекъсна го надменно благородникът.

— И кой...

— Аз съм Уоруик Чатъм и имам известно влияние в двора, ще ме принуждавайте да разкажа на краля какви некадърни служители има.

Нямаше нужда от повече думи. Сър Уилтън се разбърза, за да докаже, че е съвестен кралски служител.

Дебелият монах зачете обичайните молитви и лордът посегна към ръката на Ондин.

Това е от бирата, каза си отчаяно тя. Алкохолът замъгли разума ми, за да направи смъртта по-лека... Не, не беше сън — грубото въже не стягаше повече шията ѝ, ръцете ѝ бяха свободни...

— Дайте съгласието си! — подкани я чужденецът. — Или искате да умрете?

Думите излязоха с усилие от напуканите ѝ устни.

— Свърши ли церемонията?

— Да, милорд, вие сте законно венчани.

— Много добре. — Лордът даде монета на монаха и получи пергамент, за да подпише брачното свидетелство. После се обърна към Ондин:

— Подпишете се и вие! Ако не можете, направете кръст.

Това недостойно предположение я възмути и тя го изгледа сърдито. Когато пое перото в ръката си, пръстите ѝ трепереха толкова силно, че името излезе съвсем нечетливо. Така е по-добре, каза си тя, иначе може да разберат коя съм.

Монахът наду бузи и задуха мастилото, за да изсъхне. После нави пергаментата и го запечата. Уоруик го изтръгна от ръката му, обърна се и дръпна Ондин да го последва. Тя се опита да се освободи и се обърна към каруцата със замъглен от сълзи поглед.

— Джоузеф!

— Върви, момиче, върви! — усмихна се с обич старецът. — Желая ти всичко най-хубаво! Божественият Исус наистина върши чудеса!

Изплющя камшик, конете изцвилиха и се втурнаха напред. Ондин изпищя. Колелата затрополиха, въжетата на осъдените се опънаха.

— Не гледайте! — Въпреки че момичето беше мръсно и вонеше, лордът го притисна до себе си и скри главата му под мишницата си.

Ондин и без това не виждаше нищо, защото от очите ѝ течаха потоци сълзи.

След няколко крачки тя се удари в нещо твърдо и студено. Примигна, избърса сълзите си и видя, че стои пред елегантна карета с красиво изрисуван герб на вратичката. До нея стоеше дребният, грозен слуга.

— Всичко наред ли е, милорд?

— Да, Джейк — потвърди кратко Уоруик Чатъм.

— Какво ще правим сега с нея, сър?

— Хм... — Уоруик я огледа внимателно и Ондин усети как кръвта се качва в бузите ѝ. — Не изглежда много представителна, нали, Джейк? И мирише.

Срамът отстъпи място на луд гняв. Каква непростима дързост! Нима този човек смяташе, че тя може да ухае на рози, след като е прекарала две седмици в Нюгейт? Една-единствена нощ в онзи

влажен, студен мрак щеше да сломи завинаги гордостта му, а вонящата вода да изсмуче цялата сила от тялото му.

Е, поне нямаше да ѝ е трудно да го напусне, когато му дойдеше времето. Вече го мразеше, макар че ѝ беше спасил живота. Остана смаяна, когато мъжът, вместо да смръщи отвратено аристократичния си нос, избухна в смях. Очевидно съзнаваше колко я е засегнал.

— Аз ви дължа вечна благодарност, милорд — изсъска разярено тя. — Но не говорете за мен, все едно че ме няма или не владее майчиния си език.

— Простете, мадам. Исках само да насоча вниманието ви към жалкото ви състояние, което трябва да бъде отстранено колкото се може по-скоро.

Ондин сведе глава. Не можеше да оспори думите му.

— Простете.

— Не се извинявайте. Щом съм си взел жена от бесилката, не мога да очаквам, че ще е нагиздена като за сватба. А що се отнася до мръсотията — този проблем ще се реши много скоро. Можеш ли да ни дадеш някой добър съвет, Джейк?

Дребосъкът потърка наболата си брада.

— Най-добре да отидем в „Суолоус Форд“.

— Чудесна идея! — Уоруик Чатъм вдигна Ондин и я сложи на седалката. — Удобно ли ви е така?

— Да, сър, благодаря ви. И не се сърдете, че избухнах преди малко. Аз наистина ви дължа огромна благодарност, освен това не искам да ви натрапвам ненужни грижи за едни съвсем чужд човек. Защо просто не ме пуснете да си отида? Имам приятели в Лондон и...

— И дума не може да става, мадам. Та вие току-що се заклехте да ме обичате и почитате, докато смъртта на раздели.

Ондин едва не изпищя. Уоруик се настани до нея и я погледна сериозно.

— Ние... вие наистина ли се оженихте за мен?

— Точно така.

— И защо?

— Защото имам нужда от жена. — Той затвори вратичката на каретата и извика на Джейк: — Към „Суолоус Форд“!

ВТОРА ГЛАВА

Скоро Ондин разбра защо двамата мъже бяха избрали „Суолоус Форд“. Красивата, с пищен бюст гостилничарка беше видимо благосклонна към Чатъм и готова да запази тайната. Тя даде тържествено обещание да не издава никому и никога откъде лордът е довел невестата си.

Джейк въведе Ондин през задната врата и я представи на Мег. В двора имаше голям обор и Ондин се зарадва. Скоро щеше да намери кон, за да избяга. Но как да се изплъзне от бдителния поглед на лорд Чатъм? Той недвусмислено ѝ беше заявил, че има нужда от жена.

И какво възнамеряваше да прави с нея? Този въпрос беше повече от неприятен. Съпругът и беше толкова голям и силен. Освен това беше благородник от древен род. „Графиньо“ нарече я Джейк и ѝ обясни, че сега е графиня на Норт Ламбрия.

Чатъм със сигурност щеше да разпознае името ѝ на брачното свидетелство, ако почеркът ѝ не беше толкова нечетлив. Но може би не знаеше нищо за нея, защото земите му бяха твърде отдалечени от нейните.

Гостилницата на Мег беше проста, но удобна и чиста. Стаята, в която заведоха Ондин, беше обзаведена само с легло, масичка с принадлежности за миене и параван. През отворения прозорец влизаше топлият летен бриз, спалното бельо ухаеше приятно.

— Идете зад паравана, милейди, и свалете тези дрипи — помоли Мег. — Най-добре да ги изгоря. Ей сега ще донесат ваната и топла вода. — Без да чака отговор, тя изтича навън.

Треперейки от нерви, Ондин се изхлузи от изпокъсаната, воняща рокля и мръсната риза. Докато стоеше зад паравана, тя мислеше непрекъснато за мъжа, който я беше направил своя съпруга, мъж, който едновременно я плашеше и възхищаваше. Тя потръпна и скръсти ръце пред гърдите си. Сигурно много жени копнееха за дълбокия му глас и милувките на силните му ръце...

Но дали някога някоя жена щеше да означава за него повече от една кратка игра, от забавно, но временно развлечение? Вероятно не,

ако ледът в очите му беше изпълнил и сърцето.

Ондин чу гласа на Мег пред вратата и се стресна.

— Побързайте, момчета! Оставете ваната в средата на стаята и налейте водата.

Чуха се трополящи стъпки, после се разплиска вода и вратата се затвори.

— Можете да излезете, милейди! — извика весело гостилничарката. — Сама съм. Побързайте, че водата ще изстине!

Ондин не смееше да се покаже гола пред любезната жена. Беше толкова мършава, чувстваше се толкова ранима.

— Бих предпочела да бъда сама.

— Не бива да се срамувате от мен — засмя се тихо Мег. — С удоволствие ще измия косата ви и ще почистя всички гадинки. Няма да се справите сама, повярвайте.

Ондин се остави да я убедят и излезе иззад паравана. Когато влезе във ваната, изстена тихо от горещата вода.

— Така трябва — обясни съчувствено Мег, — иначе няма да се изчистите. Ето, вземете кърпата и сапуна.

— Много ви благодаря, мисис Мег. Толкова сте любезна.

Докато Ондин търкаше тялото си, гостилничарката изля върху косата ѝ кофа гореща вода. Пръстите, които масажираха кожата ѝ, бяха топли и отпускащи.

— Така, а сега се потопете, миличка.

Ондин я послуша и когато се изправи, кашляйки, Мег изхихика доволно.

— Най-последно се вижда колко сте красива, милейди. Слабичка сте, но имате хубави, едри гърди. Само бедрата и коремът ви трябва да се закръглят още малко.

Ондин почервеня от срам, но не се разсърди на добродушната гостилничарка за дръзките ѝ думи. Усмихна се, облегна глава на ръба на ваната, затвори очи и се наслади на отдавна неизпитваното чувство за чистота.

— Е, Мег, как се справяте?

Този дълбок, ироничен глас не можеше да бъде сбъркан никой друг! Стресната, Ондин отвори очи и видя как Уоруик Чатъм затвори вратата зад себе си и остави на пода вързоп с дрехи. Твърде смутена, за да протестира, тя вдигна колене към гърдите си и ги обви с ръце.

Гласът ѝ отказваше. Гневът бе стегнал гърлото ѝ. Може би се смяташе за неин съпруг, но той беше само един дързък чужденец, който нахлуваше неканен и я засрамваше, гневеше я без мярка.

— О, милорд! — Мег плесна възхитено с ръце. — Сега можете да видите колко красива е жена ви.

Уоруик сложи един пръст под брадичката на Ондин и вдигна лицето ѝ.

— Е, удовлетворявам ли вашите изисквания? — изфуча вбесено тя.

Вместо да отговори, той обърна главата ѝ на едната, после на другата страна, за да я разгледа по-добре. Неспособна да говори, Ондин стисна здраво зъби. Вероятно трябваше да му благодари, че не настоява да види тялото ѝ. Въпреки това се чувстваше безсилна и безпомощна, защото студеният му поглед проникваше до дъното на душата ѝ.

Най-после мъжът пусна брадичката ѝ и се обърна към Мег.

— Донесох чисти дрехи. Тъй като рядко ми се случва да купувам женско облекло, вероятно ще липсват някои неща.

— Каквото и да сте купили, все е по-добро от дрипите, в който беше облечена съпругата ви, сър. Долу ли ще вечеряте или в стаята си?

— Долу — отговори Уоруик и се поклонил иронично пред Ондин. — До скоро, милейди. — Без да я удостои дори с поглед, той напусна стаята.

— Господи, как го мразя! — изфуча разярено девойката.

— Успокойте се, милейди — каза добродушно Мег. — Естествено е една млада невеста да мрази съпруга си и да се бои от първата брачна нощ. Но страхът ви е излишен. Вярно е, графът изглежда коравосърдечен и хладен. Въпреки това е чудесен човек.

Ондин излезе от ваната и Мег я уви в затоплената хавлия.

— Добре ли го познавате? — попита тя и приседна на леглото.

— Ами, той идва често в кръчмата ми. И е един от фаворитите на краля. Високо почитан лорд, с когото можете да се гордеете! Сигурна съм, че ще ви направи щастлива. Сигурно много ви обича, иначе защо щеше да ви вземе за жена? Можеше да избере между най-богатите наследнички на страната.

Ондин преглътна с мъка. Да я обича? Тази Мег май е сляпа, каза си тя. Та аз изобщо не го интересувам.

— Така, а сега да видим какво ви е донесъл. — Мег посегна към вързопа, оставен до вратата, и извади копринена риза, дантелена фуста с волани и гълъбовосиня рокля. — Прекрасни са! А обувките са несравними! — Тя усърдно помогна на Ондин да се облече. — Сега вече разбирам как сте завладели сърцето на лорд Чатъм, милейди. Трябва само да изчеткам прекрасната ви коса, за да заблести, и да я вдигна на кок. Тази вечер съпругът ви ще прегърне най-красивата жена на света.

Без да го желае, Ондин се усмихна на ласкателствата на Мег, но докато седеше на леглото и гостилничарката я решише, страхът и нарасна още повече. Сватбената нощ не трябваше да се състои. Един ден тя щеше да намери начини и средства да обезщети Уоруик Чатъм за великодушието му. Все пак му дължеше живота си.

— Никога не съм виждала толкова прекрасна медноцветна коса, милейди! — провикна се възхитено Мег. — Да вървим! Вече сте готова да се изправите пред съпруга си.

Ала Ондин не беше готова. Тя закърши страховито ръце и се запита защо толкова се бои от предстоящата среща. Не искаше да отговори на погледа му, не искаше да усети отново онази странна горещина, която се разливаше по вените ѝ при всяко негово докосване.

— Вечерята ще бъде превъзходна — уведоми я гордо Мег. — Сочно говеждо печено със сос от сметана, картофи и моркови...

Ондин беше забравила колко е гладна.

— Да, да, готова съм — прошепна измъчено тя.

Гостилничарката я поведе надолу към кръчмата, откъдето долитаха гръмовити мъжки гласове и тихият смях на някаква жена. Двете влязоха в малката задна стая, където Уоруик се разхождаше нетърпеливо.

Когато се обърна към Ондин, сърцето ѝ заби като лудо. Какъв великолепен мъж... С тази шапка, украсена с разкошни пера, изглеждаше още по-висок. От едната страна периферията беше нахлупена дълбоко над челото. Беше свалил жакета си и ослепително бялата риза създаваше завладяващ контраст към загорялото от слънцето лице.

Известно време той я гледеше мълчаливо, после на устните му заигра усмивка, която за първи път достигна до кафявите очи. Златни

точичи заблестяха в зениците им и погледът му сгря кръвта на девойката.

Той протегна властно ръка и Ондин пристъпи към него.

— О, да, вие наистина удовлетворявате изискванията ми, милейди — проговори меко той и топлият му дъх помилва бузата ѝ.

По гърба ѝ пролазиха тръпки и тя преглътна мъчително.

— Кои изисквания, милорд?

— Изискванията, които имам към съпругата си — отговори през смях той. — Кои други?

ТРЕТА ГЛАВА

— Може би трябва да ви разкажа за дома си. — Уоруик се облегна на перваза на камината и отпи глътка ейл. — Ако не се забавим много по пътя, би трябвало да пристигнем в Норт Ламбрия след три дни...

Той млъкна, защото един от прислужниците внесе в стаята голяма табла с говеждо печено, картофи и зеленчук. Изчака го да сервира и го изпроводи навън. После с усмивка напълни чинията на жена си.

— Сега трябва да се подкрепите, милейди. Нямам нужда от болна жена. — Очевидно той не беше гладен, защото не седна с нея на масата, а отново застана пред камината. — Матилда поддържа къщата, така че вие няма да се грижите за нищо. Ако имате някакви въпроси, ще идвате при мен. Що се отнася до прислугата — вече познавате Джейк, а другите ще ви представя, щом пристигнем. Клинтън управлява земите ми и надзирава арендаторите. В къщата живее и брат ми Джъстин, така че двамата ще се срещате често.

Печеното беше толкова вкусно, че Ондин престана да слуша. Онова, което ѝ разказваше Уоруик, нямаше никакво значение, тъй като тя изобщо нямаше да види къщата му. Заета с яденето, тя не забеляза, че той я наблюдава внимателно. Липсата на интерес не му убягна.

Изведнъж издърпа чинията ѝ и младата жена вдигна смаяно очи. В погледа му се четеше студен гняв. Устата ѝ пресъхна. Дали щеше да успее да му избяга?

— Изслушайте ме, ако обичате! — изръмжа раздражено той. — Трябва да играете добре ролята си, поне това ми дължите, след като ви спасих от бесилката. Ще оценя високо готовността ви да положите поне малко усилия. Мисля, че имам право да го изисквам! — Вената на вратата му пулсираше над тънката дантелена яка.

Ондин кимна замаяно. Колко ли лица имаше този човек? Очарователен прелъстител, влюбен в себе си, твърд като стомана, и в същото време чувствителен джентълмен, който я бе прегърнал, за да ѝ спести гледката на бесилката... Кое ли беше истинското му лице?

— Значи, Джъстин е брат ми — повтори сърдито той. — Клинтън се грижи за земите ни, Матилда води домакинството. Много е усърдна. Ако следват съветите ѝ, няма да ви е трудно да играете ролята на аристократка. Всички прислужници са отдавна при мен, моят дом е и техен. Разбира се, аз съм неоспоримият господар, но всеки, който живее на моя земя, има право да се отнасят с него човешки. Разбирате ли ме?

Ондин едва устоя на изкушението да дръпне чинията си и да я запрати в лицето му. Какво си въобразяваше този нахалник? Тя беше управлявала много по-голям дом от неговата къщурка в нецивилизования север!

Отговорът ѝ прозвуча невинно:

— Скъпи лорд Чатъм, бъдете уверен, че няма да допусна вулгарни изблици на гняв, нито ще се нахвърля да бия прислугата ви — ако това е, на което искахте да ме научите.

Ядосан още повече, мъжът се наведе към нея.

— Трябва да се научите да държите езика си зад зъбите, мадам.

Тя издържа на погледа му известно време, после сведе глава и скри ръце под полите си. Трябваше да се преструва на покорна, за да не събуди подозренията му.

— Простете ми и бъдете милостив. Когато Джейк ме свали от бесилката, каза, че ще се омъжа за дракон. Вие ли сте този дракон, милорд Чатъм?

— На герба ми е изобразено митическо същество, което е кръстоска между лъв и дракон. Нищо друго не се крие зад това описание. Твърди се, че преди много години тези животни кръстосвали горите ни, за да защитават саксонците от норманите — и верните на краля от гнева на Кромуел. За съжаление досега не съм срещнал нито едно.

— А когато носите бронята си, украсена с този герб, превръщате ли се в такова животно, сър?

— Ние сме само онова, за което ни смятат, нали?

— Така изглежда. Има ли хора, които ви смятат за див звяр?

— Как мога да знам това?

Ондин посегна към чашата си, завъртя я между пръстите и, после погледна Чатъм с присвити очи, сякаш разсъждаваше усилено.

— О, милорд, струва ми се, че много ясно си представям в кои моменти се превръщате в див звяр.

— Дивите зверове могат да бъдат опитомени. Впрочем, в присъствие на други хора трябва да ме наричате Уоруик. — Пръстите му се плъзнаха по косата ѝ и кожата ѝ пламна. — Вие сте наистина твърде красива за обикновена гражданка — допълни тихо той.

Възмутена, Ондин отблъсна ръката му.

— Нима гражданките са грозни, лорд Чатъм?

— Не. Не исках да ви засегна. Само да подчертая, че чертите ви могат да се мерят с лицата на най-красивите аристократки в тази страна. Нахранихте ли се вече?

— Да.

— Тогава е време да се оттеглим. Идването ни в таверната изпълни своята цел. Скоро ще се заговори, че съм вечерял тук с новата си съпруга и че тя е лейди, която заслужава напълно високата титла. Вашето минало ще си остане наша тайна, а Джейк няма да каже никому думичка. Денят беше дълъг и аз съм много уморен. Вероятно и вие копнеете за чисто, меко легло.

За леглото, което щеше да сподели с него?

— Само още един въпрос, сър. Защо се оженихте за мен? Аз съм една най-обикновена крадла, нали? Моля ви, не казвайте още веднъж, че имате нужда от жена. Можехте да си изберете, която поискате.

— Беше ми омръзнало постоянно да ми натякват, че е крайно време да се ожения отново. И не желяех да се свържа с някоя контеса, която непрекъснато щеше да увисва на шията ми и ще настоявала знае как прекарвам времето си. Затова предпочетох да си взема невеста от бесилката. Спасих ви живота, а на себе си осигурих спокойствие и ще мога да живея, както си искам. Достатъчно ли ви е това обяснение? — попита хладно той.

— Вероятно ще трябва да се задоволя с него, след като не желаете да ми кажете нищо повече.

— Ставате ли, милейди?

Тя вдигна плахо поглед и устните ѝ затрепериха.

— Скъпи лорд Чатъм, позволете ми да остана сама, поне за известно време. Имам нужда от това.

— Какво? — Мъжът я погледна и се намръщи недоволено.

— Искам само да подредя мислите си...

— Това не е нужно — прекъсна я сърдито той.

— Моля ви се! — Тя се покашля смутено. — Някои прости потребности...

— Е, добре — въздъхна той. — Вървете, но побързайте. Ще чакам тук.

Ондин му се усмихна с благодарност и бързо излезе от стаята. Мъжът приседна до масата и се загледа учудено след нея.

С каква грация се движеше... И въпреки хлътналите си бузи беше истинска красавица. Никой нямаше да се изненада, че е спечелила сърцето му. И никой нямаше да се интересува от миналото ѝ.

В това време Ондин вървеше с отмерена крачка към задната врата, през която беше влязла в таверната, опитвайки се да скрие обхваналата я паника.

Тя излезе бързо в двора, затвори вратата и се облегна на рамката, за да си поеме дъх. Погледна към далечните поля и гората, която се синееше зад тях — оттук ѝ изглеждаше недостижима. С тези високи обувки, купени от съпруга ѝ, щеше да мине твърде много време, преди да успее да се скрие под дърветата. На всяка цена трябваше да открадне кон. Сега не биваше да се измъчва с чувство за вина. Можеше само отново да си припомни, че е длъжна да отмъсти за бедния си, предаден баща. А след това щеше да обезщети лорд Чатъм за претърпените загуби.

Решена на всичко, тя затича към обора. Можеше само да се надява, че там няма никой. Вратата беше широко отворена, на стената висеше запален фенер. Ондин присви очи и се огледа предпазливо. Оборът беше чист като гостилницата, подът бе покрит с прясна слама. До входа бяха окачени седла и хамути. Тя се приближи до конете в боксовете и затърси жребите, които теглеха каретата на Чатъм. Най-после реши, че е открила този, който ѝ трябваше — едро животно със силни крака, стройно, гъвкаво тяло, бързо и издръжливо.

Усмихната, тя пристъпи към благородния жребец и помилва блестящата му шия.

— Тихо, красавецо, тихо! — Жребецът изпръхтя тихо и обърна глава към нея. — Ти си мило и послушно животно, нали? Сега ще те изведе от тук, а после ще препуснем към гората. Нали не се сърдиш?

— Тя развърза юздата и изведе жребеца на пътеката между боксовете. После вдигна полите си и го възседна. Животното не се възпротиви. — Браво, момчето ми — прошепна зарадвано тя и притисна пети в хълбоците му. — Сега ще се измъкнем тихичко от обора, а после ще препуснеш като вятър към гората.

Жребецът забърза към вратата, но изведнъж спря като закован. На рамката се беше облегла едра фигура. Ондин разпозна неясните очертания на широко разкрячен мъж, опрял ръце на кръста си.

— И накъде ще препуснете, мадам — бързо като вятъра?

Въпросът прозвуча учтиво, но въпреки това беше ледено студен и заплашителен. Мъжът пристъпи напред и светлината на фенера падна върху лицето му. Той се усмихна, вдигна високо вежди, сякаш за да покаже, че намеренията ѝ не го интересуват кой знае колко. Ала Ондин видя напрегнатите рамене под тънката бяла риза и стиснатите юмруци. Този мъж наистина умееше да се владее.

В гърдите ѝ се надигна паника.

Без да мисли много, тя заби пети в хълбоците на коня, надявайки се отчаяно, че ще успее да избяга. Ала Чатъм посегна светкавично към юздите. Жребецът изцвили, надигна се на задните си крака и Ондин изхвърча от гърба му. Падна на сламата, изпищя и се сви на кълбо, за да се предпази от диво размахващите се копита.

Слава Богу, конят не я улучи. След малко тя се осмели да отвори очи и видя, че Уоруик е застанал до трепереция жребец, милва го и му говори успокоително. Решена на всичко, Ондин скочи. Втурна се към вратата, но лордът ѝ препречи пътя. Нима никога нямаше да излезе в хладната нощ, да постигне мечтаната свобода?

— Ще бъдете ли така любезна да отведете Вик в бокса му? — В гласа му прозвуча измамна учтивост. — Добри коне се намират рядко, милейди, затова не бих искал да го загубя.

Без да каже дума, Ондин се подчини. Треперещите ѝ пръсти едва завързаха юздите за гредата. Когато забеляза, че Уоруик я е последвал, дъхът ѝ спря. Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Той вече не стоеше между нея и вратата. Остави си още малко време да завърже юздата. После се обърна и като вихър се втурна към изхода.

Само след няколко крачки една желязна ръка обхвана талията ѝ и тя отново падна в сеното. Затвори измъчено очи. Виеше ѝ се свят. А после усети върху себе си нещо тежко и твърдо.

Примигна уплашено и шумно пое въздух. Ала преди да изпищи, една силна ръка се отпусна върху устата ѝ. Уоруик седеше върху бедрата ѝ и я гледаше гневно.

— Наистина ли искате да се превърна в див звяр, мадам? — Той я погледна отвратено и пусна устата ѝ, сигурен, че тя няма да посмее да изпищи, за да не го раздразни още повече. — Не очаквах такава неблагодарност! — изсъска вбесено той и се надигна. — Станете! — Когато тя не се помръдна, той сграбчи нетърпеливо китката ѝ и я изправи на крака. — Значи съм спасил жена, която краде не само дивеч, ами и коне — продължи подигравателно той. — Какво съм ви сторил, та толкова много искате да ме напуснете и отново да заживеете като мръсна просякиня?

Без да отговори, Ондин погледна ръката му, която стискаше болезнено китката ѝ. Мъжът я пусна така внезапно, че тя политна към стената и удари гърба си.

— По дяволите, какво да ви правя! — промърмори гневно лордът.

— Все ми е едно, милорд! — изсъска вбесено тя. — Не можете да ми сторите нищо, което да се сравни с Нюгейт, с глада и жаждата, с убийствата и побоищата... — Очите ѝ се напълниха със сълзи. Гордостта беше единственото ѝ оръжие. — Набийте ме, обесете ме, оставете ме да умра от глад — какво ме е грижа!

Мъжът направи крачка напред и тя съжали веднага за необмислените си думи. Дали щеше да приеме някое от предложенията ѝ? И да ги приведе в изпълнение?

Уоруик я хвана за лакътя, достатъчно здраво, но не болезнено.

— Нищо няма да ви сторя, но ще ми обещаете да не бягате. Забравете тази мисъл. Сега обаче съм уморен и ще отидем да си легнем. — Той я изведе навън. Двамата прекосиха мълчаливо двора и влязоха през задната врата на таверната.

Докато се изкачваха по стълбата, сърцето на Ондин биеше като лудо.

— Милорд... — прошепна измъчено тя и се обърна към нея.

— Вървете, милейди.

Коленете ѝ омекнаха и тя едва изкачи стъпалата. Спря като замаяна пред вратата на стаята си. Мъжът я блъсна през прага, после я последва и зарези вратата.

Трепереща от нерви, младата жена застана пред прозореца. Графът приседна на края на леглото, за да си събуе ботушите. После свали ризата си. Ондин разглеждаше крадешком мускулестите му гърди и могъщите рамене. Този мъж беше с телосложение на борец и очевидно умееше да си служи и с най-тежките оръжия. Гладката му кожа блестеше на лунната светлина. По някое време Уоруик се обърна към нея, забеляза вторачения ѝ поглед и се усмихна. Изправи се, отиде при нея и започна сръчно да развързва корсажа ѝ.

— Сигурен съм, че и вие сте уморена — проговори тихо той и издърпа гълъбовосинята рокля през главата ѝ. Стресната до смърт, Ондин закри с ръце гърдите си и извика възмутено. Без да обръща внимание на протестите ѝ, лордът свали дантелената фуста и я остави само по тънката копринена риза. Той беше неин съпруг и имаше право да упражни властта си над нея. Жадните му ръце скоро щяха да се плъзнат по тялото ѝ...

— Моля ви! Аз... — Чувстваше се толкова гола, толкова лесно ранима.

Мъжът се изсмя безрадостно. Отстъпи назад и се поклони.

— Нищо не заплашва добродетелта ви, мадам. Искам от вас само да играете добре ролята на графиня и вече съм склонен да мисля, че сте много подходяща за нея. Лека нощ. — Той въздъхна уморено, обърна ѝ гръб и се изтегна на широкото легло.

Ондин го гледаше невярващо.

— И това е... всичко? Нищо повече ли няма да искате от мен?

— Никога няма да ви натрапя нежностите си — отговори той и се прозя. — За Бога, няма ли най-после да спим?

Ондин направи няколко колебливи крачки към леглото.

— Аз трябва да легна до вас, така ли?

— Легнете, където искате — на пода, на леглото, ако желаете, рейте се дори във въздуха, само ме оставете да поспя.

Не знаейки как да постъпи, Ондин приседна на края на леглото и се загледа в голия му гръб. След малко легна до него, напрегната и уплашена, готова да скочи и при най-малкото му движение.

Но мъжът до нея не помръдваше. След малко се чу равномерно му, дълбоко дишане. Постепенно напрегнатите ѝ мускули се отпуснаха и тя затвори очи.

Той беше неин съпруг. Спаси я от бесилката, а сега не искаше нищо от нея. Е, добре, тя щеше да изиграе ролята на негова графиня, и то много добре. Може би новото ѝ положение щеше да се окаже много по-благоприятно за замисленото отмъщение.

На устните ѝ заигра усмивка. Може би лорд Чатъм щеше да ѝ помогне, макар и без да се наложи да му разкрива тайната си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ярките слънчеви лъчи нахлуха свободно през прозореца, който Уоруик беше забравил да затвори снощи, и скоро го събудиха. Той измърмори нещо не особено прилично и закри очите си с ръце, после изведнъж се стресна. До него спеше жена. Отдръпнала се в другия край на леглото, тя се беше свила на кълбо и дишаше дълбоко и равномерно. Ярката светлина, изглежда, не ѝ пречеше.

Облегнат на лакът, Уоруик разглеждаше разкошната медноцветна коса и вдъхваше дълбоко уханието на розов сапун. Слънцето запалваше в косата ѝ огнени искри. Копринените къдрици обрамчваха безупречно лице с меко извита уста, пълна долна устна, която загатваше за скрита чувственост, високи скули и съвършени вежди. Погледът му беше пълен с учудване. Още в Тайбърн му беше направило впечатление, че тази жена изглежда необичайно, но едва сега осъзна пленяващата ѝ красота. Тънката завивка покриваше само добре оформените дълги крака, под ризата се очертаваха високи, пълни гърди с розови зърна, които сякаш го канеха да ги помилва...

Уоруик смръщи чело. Не, тази малка крадла нямаше да го омае. Той скочи бързо, излезе по чорапи на площадката и извика Мег, за да ѝ поръча баня и закуска.

Прислужниците скоро внесоха голямата вана и няколко кофи с топла и студена вода. Мег лично донесе таблата със закуската. Ондин обаче спеше толкова дълбоко, че дори тези шумове не я събудиха. Когато гостилничарката излезе, Уоруик свали панталона си и се пъкна във ваната. Затвори очи, отпусна се в топлата вода и за кой ли път се запита дали така внезапно изкованият му план щеше да изкара убийците на Женевиев от скривалището им.

След малко Ондин простена в съня си, отвори очи и го погледна стреснато. Все още под влиянието на някакъв лош сън, тя се замята неспокойно насам-натам, после скри лице в ръцете си.

— Велики Боже, ти го уби! — изплака тя. — Не! Никога няма да ти простя! Ти си чудовище! Пак искаш да ме измамиш! Не! Предпочитам да умра!

Смаян, Уоруик излезе от ваната, уви кърпата около хълбоците си и приседна на края на леглото. Улови раменете на Ондин, за да я събуди, но тя се задърпа отчаяно.

— Не! Не! Убиец! По ръцете ти лепне кръв! Ще те убия!

— Успокойте се, мадам! — помоли настойчиво лордът и леко я раздруса, за да я събуди. Юмрукът ѝ улучи брадичката му и това го накара да я притисне силно към гърдите си. — С кого се биете, за Бога? Аз съм вашият мъж!

Най-после Ондин отвори дълбоките си сини очи, които му напомняха за разбунтувано море, и отметна глава назад.

— О! — прошепна уплашено тя.

— Сънувахте — обясни с усмивка Уоруик.

— Съжالياвам... — Гласът ѝ пресекна, защото беше забелязала в какво положение се намира — притиснатата до мокрите гърди на лорда, обгърнатата от силните му ръце.

Погледът ѝ издаде обзелия я ужас и Уоруик едва не избухна в смях.

— Простете, че ви обезпокоих с присъствието си, милейди — извини се той и я пусна. — Но вие бяхте тази, която ме извади от ваната.

Ондин погледна стреснато кърпата, която увиваше хълбоците му, после се обърна към ваната, до която беше захвърлен панталонът му. Погледна се и пламна от срам. Ризата ѝ беше мокра и не прикриваше почти нищо от голото ѝ тяло. Бузите ѝ се обляха в червенина, а мъжът усети внезапно желание да помилва разкошните гърди и възхитителните им розови зърна.

Той скочи на крака, захвърли кърпата, без да се съобразява с чувствата ѝ, и отново седна във ваната.

— На масата ви чака закуската, мадам.

— Благодаря.

Ондин скочи от леглото, намери роклята си и бързо се облече. После сложи таблата на леглото, настани се удобно и започна да се храни. Очевидно беше много гладна.

— Вече няма защо да се страхувате, че ще ви избягам, милорд.

— И защо не?

— Размислих много внимателно над положението си. Щом няма да ми се наложи да правя нищо друго, освен да играя ролята на ваша

съпруга... Готова съм да изпълня желанието ви. Всъщност, какъв по-добър избор имам?

— Хм... — Уоруик се обърна към нея и я погледна изпитателно.

— А вие за кого ме сметнахте?

— Какво искате да кажете?

— Сънувахте, че се борите ожесточено с някого. Кой е той?

— Аз... И какво казах? — измънка задавено Ондин.

— Аз съм този, който задава въпросите, лейди — отговори твърдо мъжът.

Стараетки се да изглежда равнодушна, Ондин вдигна рамене.

— Вероятно съм имала кошмар, в който съм се опитвала да се преборя с палача — или с надзирателя в Нюгейт.

— Но защо обвинявахте палача или надзирателя в убийство и измама?

Ондин вдигна глава и го погледна с присвити очи.

— И защо не? Ако вие или вашият скъпоценен крал прекарате само една нощ сред онези стени, сигурно ще разберете кошмара ми.

— Не ме предизвиквайте, милейди! Как смеете да говорите така за краля, въпреки че изобщо не го познавате!

Напротив, тя познаваше краля, познаваше искрения му интерес към хората, остроумието и чувството му за хумор, възхищението му от красивия пол. Знаеше също, че годините, прекарани в изгнание, ожесточената борба за възвръщане на короната бяха направили част от сърцето му твърдо като камък. Макар че се отвращаваше от насилието и публичните наказания, той не се колебаеше да подписва смъртни присъди, когато сметнеше за нужно. Онзи, който го предадеше, не можеше да разчита на милост.

— А в неговите очи — както и в очите на всички, които бяха присъствали на онзи злощастен турнир — тя беше предателка.

— Аз уважавам краля, милорд.

— Е, това ме радва. Отсега нататък не желая да чувам нищо за Нюгейт. Това е минало и трябва да го забравите. Нали казахте, че баща ви е бил поет? Я по-добре да го превърнем в обеднял френски благородник... — Той помълча малко и продължи: — Не, така не става. Ще искат от вас да говорите френски.

Ондин почти не се поколеба.

— О, аз владеея този език. Майка ми беше францужойка, освен това наистина принадлежеше към благородническото съсловие. — Лъжата излезе съвсем лесно между устните ѝ. Дано само не забравеше набързо съчинената история на живота си.

— Това обяснява произношението ви. — Уоруик я изглежда изпитателно и Ондин сведе глава към таблата със закуската.

— О, прощавайте — прошепна засрамено тя и се изчерви.

— Какво има?

— Аз... аз изядох всичко...

— Ако съм гладен, ще си поръчам още нещо, лейди. Но сега е време да тръгваме. Ще слеза долу да кажа на Джейк...

— Позволете аз да го извикам!

Преди да е успял да възрази, Ондин изскочи от стаята. Ядосан, мъжът излезе от ваната, подсуши се и побърза да се облече.

Мег се сбогува сърдечно с Ондин, дори я прегърна.

— Не забравяйте, миличка, че той ви направи графиня.

Ондин се опита да се усмихне, но не успя. Много ѝ се искаше да ѝ изкрещи, че тя е дукеса, че има много повече права и съвсем не е длъжна да се съобразява с някакъв си нахален граф. Но не можеше да стори това. Макар и дукеса, тя беше търсена заради предполагаемо участие в убийство и държавна измяна. Затова щеше да играе ролята на графиня, докато успее да докаже невинността на дукесата.

След като ѝ помогна да се качи в каретата и затвори вратичката, Уоруик седна при Джейк на капрата. Пътуването беше дълго и Ондин имаше достатъчно време да размисли. През цялото време се опитваше да си състави добър план, който да я изведе към жадуваната цел, но не успяваше.

Най-после заспа и не се събуди дори когато каретата спря. Беше късна вечер и Уоруик я изнесе на ръце от каретата.

— Къде сме? — прошепна замаяно тя и примигна.

— Ще пренощуваме в крайпътна гостилница. За съжаление не е удобна като тази на Мег, но е най-добрата по пътя ни.

Макар да настояваше, че е напълно в състояние да върви сама, той я отнесе нагоре по стълбата и я пренесе през прага на една слабо осветена стая. Огледа се недоверчиво, но леглото му се стори чисто и

той положи жена си върху завивката. После угаси фенера и стаята потъна в мрак.

Ондин го чу да се съблича и усети как леглото хлътна под тежестта му, когато се изтегна до нея. В стаята се възцари потискаща тишина. Трепереща от нерви, Ондин се съблече по риза и се сви под завивката. Беше сигурна, че няма да затвори очи.

Но изтощението каза тежката си дума и тя потъна в дълбок сън. Събуди се едва на сутринта. Ярките слънчеви лъчи влизаха необезпокоявани в стаята. Уоруик вече не беше до нея, дрехите му също липсваха. На малка масичка беше оставена табла със закуска — купички с пастет и голяма кана прясно мляко.

Ондин се облече набързо и се зае със закуската. Изяде всичко до последната трохичка, подчинявайки се на придобития в гората инстинкт, който ѝ внушаваше да яде до насита, когато има какво.

Когато се наведе над легена да измие лицето си, на вратата се почука. Тя се изтри бързо с кърпата и отвори. На прага стоеше Уоруик, наметнат с елегантна черна пелерина. Лицето му беше скрито под широкопола шапка.

— Готова ли сте, милейди?

— Да.

Той улови ръката ѝ и я поведе по стълбата. Двамата слязоха в кръчмата, която в този ранен утринен час беше пуста и тиха. Само един гост беше клюмнал над масата в ъгъла и си отспиваше след бурната нощ.

Каретата чакаше пред вратата, но Уоруик я поведе към една уличка, където се редуваха множество магазинчета.

— Къде отиваме?

— На покупки — обясни кратко той.

Тъй като не искаше да приема подаяния, Ондин се възпротиви, но той ѝ заяви енергично, че съпругата му трябва да е облечена, както подобава. На това нямаше какво да се възрази.

Купиха бельо и рокли от кадифе и коприна. Някои неща трябваше да бъдат поправени и Уоруик нареди да ги изпратят в Норт Ламбрия. Докато шивачките вземаха мярка, той не се отделяше нито на крачка от жена си.

Следващата нощ прекараха в друга гостилница и когато на сутринта продължиха пътя си, Ондин реши, че я очаква още един

дълъг, самотен ден. Но спряха още следобед и Уоруик се качи в каретата при жена си.

— Скоро ще пристигнем. Не забравяйте — срещнали сме се в Лондон и сме се оженили набързо. Баща ви е французин. Моля ви, отнасяйте се любезно към слугите. Тъй като не сте донесли нищо в брака, те ще решат, че сме се оженили по любов. Възхитен от красотата ви, аз съм пренебрегнал бедността ви, нали разбирате? Затова не пускайте в употреба острия си език, иначе хората ми ще се усъмнят в здравия ми разум.

— Аз отдавна съм се усъмнила в него — подхвърли нехайно Ондин и бе наказана с унищожителен поглед.

— Трябва да ви дам още едно специално указание, графиньо. За съжаление съм в много лоши отношения със съседа си, лорд Хардгрейв. Мислете затова, когато се срещнем. Най-добре не се мъркайте пред очите му, ако не съм близо до вас. Нямам му доверие, нали разбирате? Не желая да оставате насаме с него, ясен ли съм?

— Да, милорд.

Уоруик отметна завеската на прозорчето.

— Ето че пристигнахме. Това е Чатъм Менър.

Любопитна, Ондин се наведе навън. Две входни алеи се виеха през добре поддържани градини. На мястото, където се сливаха, се издигаше величествена каменна къща с дъговидни прозорци и множество кули. На изток се простираше гъста гора, на запад смарагдовозелени пасища. А на север се синееха планини. Господарската къща изглеждаше разкошна и елегантна като кралски палат.

Изведнъж Ондин се разтрепери. Макар че залязващото слънце позлатяваше прозорците, тя откри зад стъклата заплашителен мрак и се запита какво ли крият мрачните сенки. Ставам смешна, каза си недоволно тя. Къщата е прекрасна, достоен дом за един граф, който разполага с пари и влияние в двора. А най-важното беше, че й предстоеше да живее далеч на север. Тук щеше да разполага с достатъчно време да реши собствения си проблем и да подготви отмъщението си.

Пръстите на Уоруик се вплетоха в нейните и когато го погледна, тя откри в златистокафявите очи зловни искри.

— Най-последно сме си у дома, графиньо. От този миг нататък ще изпълнявате задълженията си и ще играете ролята на любеща съпруга.

ПЕТА ГЛАВА

От двете страни на мраморните стълби стояха на стража каменни дракони. Ондин ги гледаше смаяно, докато Уоруик даваше указания на Джейк относно багажа. Забързаният дребосък скоро изчезна зад каретата. В горния край на представителното стълбище се отвори двойна врата и от нея излезе висока, стройна жена, облечена в строга, безвкусна сива рокля. Сигурно беше около шестдесетгодишна. Черната ѝ коса бе прошарена. Блестящите зелени очи загатваха за мината хубост.

Жената стоеше гордо изправена, лицето ѝ беше хладно и затворено. Ондин усети известна неловкост. Маскарадът започваше и тази строга, изпълнена с достойнство жена щеше да я подложи на първия изпит.

— Милорд Чатъм! Добре дошъл у дома! — Усмивка разведри сериозното лице на жената и успокои малко Ондин. Може би страхът ѝ беше неоснователен.

Уоруик отговори сърдечно на поздрава.

— Матилда! — Той поведе Ондин по стъпалата и стисна силно ръката ѝ, за да ѝ напомни за ролята, която трябваше да играе.

Икономката я погледна любопитно и направи реверанс.

— Не ви очаквах толкова скоро, милорд, и нямах представа, че водите гост...

— Това не е гост, Матилда. Това е жена ми, лейди Ондин.

Дори ако едно от каменните същества в подножието на стълбата беше оживяло и се беше втурнало в къщата, жената нямаше да бъде по-учудена. Дъхът спря в гърлото ѝ.

— Вашата... жена?

— Точно така. И доста дълго е седяла в каретата.

— О, простете! — Матилда се поклони пред Ондин. — Моля, графиньо, последвайте ме... — Тя влезе в голямата мраморна зала и посочи към широката, извита стълба. — Зад стълбището се намират трапезарията и старият кабинет, милейди — обясни през рамо тя. Говореше доста бързо — вероятно за да скрие смущението си. — Горее

са частните покои. Семейството се храни в западното крило, където са стаите и на сър Джъстин. Графът живее в източното крило, а слугите са на втория етаж. Ако желаете да извършите някакви промени, милейди...

— Разбира се, че не, Матилда. По всичко личи, че домакинството се води безупречно. — Ондин се огледа с възхищение. След цяла година, прекарана в бягство, бедност и мръсотия, най-после щеше да заживее отново в лукс. И за всичко това трябваше да благодари на лорд Чатъм. Поддаде се на внезапния си импулс и реши да го ощастливи с едно наистина майсторско артистично изпълнение. Спря на първата площадка на стълбището и се взря към полутъмния коридор, където висяха портрети на предците.

— Тук е наистина прекрасно! — въздъхна тя, надигна се на пръсти и нежно целуна по бузата стъписания Уоруик. — О, скъпи, ти изобщо не ми каза, че притежаваш такава великолепна къща...

Забелязала смаяното му изражение, тя сведе бързо глава, за да скрие усмивката си. После пристъпи към портрета на един белокос джентълмен на средна възраст, който много приличаше на съпруга ѝ.

— Това баща ти ли е, скъпи? Струва ми се, че художникът е Ван Дайк?

— Така е — отговори кратко Уоруик, смаян още повече от познанията ѝ по изкуство. Но лицето му остана безизразно. — Както вече споменах, баща ми остана верен на стария крал до жестокия край. Когато отиде в изгнание, Чарлз 1 поръча това платно.

Ондин разгледа всички портрети, следвана от мъжа си. Лордове и дами от различни столетия я гледаха от строгите рамки, някои повесело, други меланхолично. В много лица се откриваха златистокафявите очи на Уоруик. Една по-нова картина показваше млад мъж с буйни златисти къдрици, зелени очи и безгрижна усмивка. Тя спря пред нея и Уоруик сложи ръка на рамото ѝ.

— Брат ми Джъстин.

— Така си и помислих. И кога ще се запозная с красивия си девер?

— Вероятно Матилда вече е отишла да го повика. — Той я изгледа подозрително, защото иронията, скрита зад любезното ѝ държание, не можеше да убегне от вниманието му. Матилда се покашля и той се обърна раздражено. — Джъстин е тук, нали?

— Разбира се, милорд, и по време на отсъствието ви се държа наистина безупречно.

— Съмнявам се. — Уоруик улови ръката на Ондин и я поведе обратно към стълбището. — Ако в салона е запален огън, ще го почакаме там. И кажи на Ирен да приготви по-бързо вечерята.

Той отвори една врата и двамата влязоха в просторен салон. Пред огромната камина бяха поставени кресла и дивани, тапицирани с брокат. Имаше и маса за шест души с блестящо полирана повърхност. Столовете с прави облегалки и крака във форма на лапи бяха богато резбовани. Навсякъде личеше гербът на фамилията. Стените бяха с ламперия от тъмно дърво, между високите прозорци бяха поставени сребърни свещници.

Ондин се огледа изненадано. Не беше очаквала такова богатство. Уоруик затвори вратата и я придружи до огъня.

— Не знаех, че съм се оженил за такава добра артистка — отбеляза небрежно той.

— Както вече казах, обиколила съм много кралски дворове, милорд — отговори тя и се отпусна грациозно в едно брокатено кресло. — Сгрехих ли нещо, лорд Чатъм? Смятах, че трябва да се държа любезно... и мило.

— Предупреждавайте ме, когато пак решите да се държите „мило“ — отговори той и се опря на перваза на камината.

От предпазливост Ондин реши да смени темата. Изправи се, отиде до прозореца, който гледаше на запад, и когато Уоруик я последва, го погледна нервно.

— Какво е онова отгатък?

— Там са оборите. Отгатък хълма се намират хижите на арендаторите и селяните. В неделя, след службата в църквата, там има пазар. Параклисът се намира в приземието на източното крило, но днес Чатъмви посещават селската църква. Вярвам, че и там ще играете достойно ролята на графиня.

Когато Ондин понечи да отговори по подходящ начин, вратата се отвори, прозвуча весел смях.

— Оженил си се! Уоруик, ти си един проклет негодник! Защо не ни съобщи за женитбата си, защо ни погоди този номер? И къде е невероятната красавица, която се е вмъкнала така неочаквано в сърцето ти?

Ондин се обърна към младия мъж, когото беше видяла на портрета. Възрастта му се беше много трудно определима, но тя предположи, че е около шест години по-млад от Уоруик. Влезият свали със замах широкополата си шапка и се поклони.

— Милейди...

— Скъпа Ондин, това е брат ми, Джъстин Чатъм — обяви сухо Уоруик, после протегна ръце и прегърна младежа.

— Магическо име, много подходящо за такава красавица — отбеляза с усмивка Джъстин.

— Много ви благодаря, Джъстин — отговори сладко Ондин, направи реверанс и му подаде ръка. Младежът я целуна с истинска жар.

Уоруик издърпа пръстите ѝ от ръката на брат си и сложи ръка на рамото ѝ.

— Скъпи братко, тази жена е моя съпруга. Ако непременно си решил да флиртуваш, избери си друго момиче.

— Тогава поне ми обясни къде я намери — отговори ухилено Джъстин. — Винаги съм се интересувал от ловните ти полета.

— Срецнахме се на улицата и много скоро решихме да се оженим — отговори с лекота Ондин, освободи се от ръката на мъжа си и заобиколи масата.

— Господи, колко романтично! — провикна се Джъстин.

— Така е, а аз и до днес не мога да проумея каква буря ме връхлетя онази вечер. Във всеки случай вашият брат се оказа ужасно упорит обожател и аз разбрах много скоро, че не мога да му избягам.

Джъстин примигна объркано.

— Просто ми, скъпа снахо, но не мога да се удържа — да бъда проклет! Жените години наред се тълпяха около брат ми, макар че не разбирам защо. В гърдите си той няма сърце, а камък. Не обръщаше внимание дори на най-красивите и най-богатите наследнички. Може би ти притежаваш повече от всички други, взети заедно, Ондин?

— Джъстин! — изфуча Уоруик.

— Напротив, аз си нямам нищичко — отговори с мека усмивка Ондин.

— Значи сте се оженили по любов! — извика ликуващо Джъстин, отвори едно шкафче под прозореца, изведи скъпи кристални чаши и тежка гарафа. — Трябва да го полеем, но не с бира. Това е от

лозията на Аквитания и ми се струва най-подходящо за случая. Тежко плодово вино, червено като сладката любовна страст.

— Нима страстта е червена? — попита невинно Ондин, прекалено невинно.

Тя погледна Джъстин и не забеляза как Уоруик пристъпи зад гърба ѝ и обгърна с ръка тънката ѝ талия.

— Страстта е кървавочервена, мила моя — прошепна в ухото ѝ той.

Ондин веднага съжали за кокетството си и разбра, че този път наистина няма да му се изплъзне. Хватката му беше желязна. Джъстин я спаси, като им поднесе две пълни чаши. Колкото и да не му се искаше, Уоруик трябваше да я пусне. Той пое чашите, подаде ѝ едната и я погледна с очи, в които се четеше недвусмислено предупреждение. Тя се опитваше да си играе с него, но той щеше да ѝ отговори със същата монета.

Решена да продължи, Ондин се обърна към девера си.

— А защо ти, един очарователен млад мъж, още не си се пожегвал за някоя богата наследница?

Джъстин се изсмя и отпи от виното си.

— Аз не съм граф, а и жените изглежда предпочитат студенината на Уоруик пред моя горещ чар. Позволи ми да пия за твоето бъдеще, скъпа снахо. Дано бъдеш щастлива с дракона.

— И в твоите вени тече драконова кръв, Джъстин — напомни му Уоруик.

— Надявам се. — Джъстин оглеждаше замислено Ондин. — Смятам обаче, че твоята нова графиня е в състояние да се справи с всички демони и дракони. Тя не се бои от никого и от нищо.

Изведнъж Ондин усети как помещението се изпълва със странно напрежение. Не ѝ убягна, че двамата братя размениха кратък поглед. Онова, което вибрираше между тях, не беше гняв, по-скоро мисъл, която споделяха и която трябваше да скрият от нея.

Но тя нямаше време да се замисли над това, защото някой почука на вратата.

— Влез! — извика Уоруик.

Появи се Матилда, следвана от две домашни прислужнички и един едър слуга, понесли големи табли, от които се носеше сладко ухание.

— Вечерята, милорд — обяви икономката и се обърна към прислужниците, които вече застилаха масата с бяла ленена покривка и нареждаха порцеланови съдове и сребърни прибори.

Уоруик намести стола на Ондин и тя седна. Докато ѝ подаваше таблите с пушена змиорка и чига, с картофи и зеленчуци, той ѝ обясни, че момичетата са дъщери на готвачката и се казват Нан и Лоти. Слугата, който освен това работел и в обора, носел името Джоузеф.

Прислужниците се усмихнаха любезно и това напомни на Ондин, че съпругът ѝ беше наредил да се отнася добре с тях. Въпреки хладината и властното си поведение той изглежда беше справедлив господар, защото всички в къщата му служеха с удоволствие и се отнасяха към него с голяма почителност.

По време на вечерята Джъстин разказваше какво се е случило в Чатъм Менър и имението по време на отсъствието на Уоруик. После Уоруик трябваше да го осведоми за последните събития в Лондон.

— И как се отнесе Чарлз към новата ти графиня, братко? Доколкото познавам Негово величество, вече съжалява горчиво, че не я е прелъстил пръв.

— Кралят не познава съпругата ми — отговори Уоруик и отпи глътка вино. Погледна Ондин и тя се опита да се усмихне, макар че сърцето ѝ се беше качило в гърлото.

— Ако беше моя жена, и аз щях да я държа далече от краля — отбеляза Джъстин.

Двамата се заеха да обсъждат стопанските проблеми на Норт Ламбрия и Ондин реши, че Уоруик се отнася твърде сурово с помладия си брат. Джъстин сам ѝ обясни причината по обичайния си остроумен начин.

— Изгониха ме от кралския двор заради един дуел. Брат ми реши, че трябва да избягвам компанията на някои хора, защото упражнявали лошо влияние върху... непостоянния ми характер. И сега трябва да докажа, че все пак в мен е останало нещо достойно.

Принудата, която му бяха наложили, не го засягаше ни най-малко. На негово място Ондин щеше да се опълчи ожесточено срещу Уоруик.

— Не намираш ли, че брат ти е твърде строг с теб? — попита с усмивка тя.

— Може би, но той си е завоювал положението — отговори весело Джъстин. — Бях само на десет години, когато избухна онази нещастна война с холандците. Уоруик беше на петнадесет и тъй като ние Чатъмови достигахме рано обичайния си грамаден ръст, брат ми изглеждаше много по-възрастен. Затова избяга, постъпи във флотата под командата на Йоркския дук и още на шестнадесет години извърши истински геройски дела. Никой не може да излезе насреща му с меч, затова и аз не смея да му се опълча...

— Джъстин — намеси се нетърпеливо Уоруик, — сега говорим за настоящето, не за миналото. Разкажи ми за конете.

— О, жребчетата се развиват великолепно. Клинтън беше прав — идеята ти да кръстосаш онези арабски коне се оказа блестяща. Ще организираме страхотни надбягвания. — Той се обърна към Ондин. — Присъствала ли си някога на състезание в Нюмаркет? Голяма лудница е.

— Ако не беше отишъл на онова надбягване, нямаше да се дуелираш — подхвърли с усмивка Уоруик.

Джъстин направи гримаса.

— А ако Чарлз беше организиран турнир и за мен, както стори с теб и Хардгрейв... — Изведнъж той замлъкна, сякаш се беше докоснал до отворена рана.

По отношение на Ондин беше точно така. Стресната до смърт, тя затаи дъх и впи поглед в мъжа си, който седеше начело на масата. Значи той беше един от двамата воители в блестящи брони в деня, когато щастливият ѝ живот се бе превърнал в кошмар. Само по някакъв каприз на съдбата двамата не се бяха срещнали още тогава — и сега той не знаеше, че тя е бегълката, дъщерята на предателя, също търсена като предателка.

Тя сведе бързо глава и се опита да прикрие отчаянието в очите си. Ала Уоруик не ѝ обръщаше внимание, защото слушаше с огромен интерес брат си.

— Дракон е добре — рече Джъстин. — Но докато те нямаше, едва не събори обора. Крайно време му е да се налудува, както трябва.

— Утре ще излезем на разходка по полята и след няколко дни сигурно ще закопнее за спокойствието по време на отсъствието ми.

Джъстин спомена няколко селяни, които имали молби към господаря, и се извини на Ондин, че е принудена да слуша такива неща

по време на вечерята. Тя се усмихна и го увери, че чутото много я е заинтересувало. Срещна замисления поглед на мъжа си, но не можа да разбере дали той одобрява държанието ѝ към Джъстин. И двамата сме измамници, каза си горчиво тя. Освен Джейк никой не знае истината за този брак. Уоруик очевидно не възнамеряваше да посвети в тайната дори брат си.

На вратата се почука. Влезе млад мъж, облечен в скромен кафяв панталон и кожена жилетка, каквито носеха конярите в обора. Гарвановочерна коса обрамчваше загорялото от слънцето лице с тъмнозелени очи.

— Клинтън! — посрещна го засмяно Уоруик и се изправи.

— Уоруик! — Новодошлият стисна здраво ръката му и се ухили широко. Ондин го гледаше смаяно. Този Клинтън беше слуга на лорда и въпреки това двамата се поздравиха като приятели.

— Ондин, това е Клинтън, нашият главен коняр — представи го Уоруик. — Клинтън, представям ти лейди Ондин.

Когато младият мъж се поклони пред нея, Ондин откри нещо познато в чертите му, но не можа да си го обясни. Това я обезпокои, но момъкът очевидно не я познаваше и тя сметна страха си за неоснователен.

— Винаги ваш слуга, милейди — промълви почтително Клинтън.

— Искаш ли глътка вино? — попита Джъстин и Ондин отново се учуди на непосредствените отношения между графа, брат му и главния коняр.

— Ако няма да преча...

— Разбира се, че не. Разкажи ми за конете — подкани го нетърпеливо Уоруик. — Но първо изчакай да заведе жена си в покоите ни.

— Но аз... — започна Ондин.

Уоруик вече стоеше зад стола ѝ, за да ѝ помогне да стане.

— Сигурен съм, че си уморена от дългото пътуване — заяви той с тон, който не търпеше възражения. Джъстин и Клинтън скочиха на крака, поклониха се и ѝ пожелаха лека нощ.

Неумолимите пръсти на графа се склочиха около китката на Ондин и тя трябваше да го последва. Двамата минаха през тъмната галерия, където горяха само две свещи. Ондин потрепери, обзета от

смътно предчувствие. За да върви в крак с Уоруик, трябваше почти да тича. Той явно нямаше търпение да се отърве от нея.

— Милорд! — възпротиви се меко тя.

Стигнаха до една врата и Уоруик я отвори тържествено. Влязоха в просторен салон с огромна библиотека, заемаща цялата стена, внушително писалище и малък, елегантен шкаф до него. От дясната страна върху красив персийски килим бяха поставени спинет и арфа. Всички свещи бяха запалени. Прислугата беше приготвила грижливо покоите за появата на графската двойка.

— Това са частните ни покои — обясни Уоруик, но не й остави време да се огледа, а веднага я поведе към малката врата в дъното на салона. Прекосиха голяма спалня, в средата на която беше издигнат подиум за леглото. Малко писалище, шкаф и маса за миене допълваха обстановката. На тапетите бяха изобразени малки зелени дракони, завесите на прозорците бяха богато драпирани.

Уоруик не спря и в спалнята. Преведе Ондин през стаичката за обличане, в която имаше бяла емайлирана вана, високо огледало и няколко шкафчета. Отвори следващата врата и обяви:

— Вашите покои, мадам. Тук никой няма да ви смуцава.

Ондин разгледа с възхищение елегантните мебели, избрани с много вкус от някоя жена. Балдахинът над леглото беше от най-фин воал, завивките и завесите на прозорците блестяха в сребърносиньо. Гардеробът беше от полирано черешово дърво, легенът за миене и каната бяха украсени със сини цветенца. Пред тоалетната масичка беше поставен крехък, красиво резбован стол. Рамката на огледалото беше разкошна.

— Бельото е в раклата — обясни Уоруик. — Вероятно роклите вече са наредени в стаичката за преобличане. Каната е пълна с вода. Имате ли други желаниа, милейди?

— Не — отговори тихо Ондин.

— В момента нямаме камериерка, но Лоти би могла да се заеме със задълженията й.

— Съгласна съм.

— Е, добре, щом нямате нужда от нищо...

— Напротив! — прекъсна го твърдо тя.

— Какво желаете?

— Обяснение.

— Какво обяснение? — Мъжът я погледна изненадано и скръсти ръце пред гърдите си.

— За целия този фарс.

— Може би бихте предпочели да ви върна в Тайбърн, милейди? — Ондин сведе глава и Уоруик продължи нетърпеливо: — Какво не ви харесва? Хранят ви, обличат ви, заобиколена сте с целия възможен лукс. Срещу това от вас се изисква само да се държите както подобава на новото ви положение. Вече установих, че не срещате особени трудности. — Той отиде при нея и обхвана тесните ѝ рамене. — Какво ви липсва?

Устата му беше съвсем близо до нейната и тя усети топлия му дъх като милувка. Странна горещина се разли по вените ѝ и желанието да избяга от близостта на този опасен мъж стана нетърпимо.

— Нищо! — изсъска тя и се отдръпна. Уоруик се обърна и закрачи към вратата.

— Само още едно, графиньо. Не забравяйте да спуснете резето, след като изляза. Ще отваряте тази врата само когато аз ви заповядам. Разбрахте ли?

— Да.

Преди да излезе, той се обърна още веднъж.

— Поведението ви тази вечер беше наистина безупречно. Моля ви само да не флиртувате с брат ми. Вие сте моя жена, не негова и той не бива да го забравя никога.

Вратата се затвори. Ондин не беше в състояние да се помръдне от мястото си, замаяна от бушуващите в сърцето ѝ чувства.

— Резето! — долетя рязка заповед от съседната стая и от гърлото ѝ се изтръгна ядно проклетие. Тя се втурна към вратата и спусна резето. Щом чу отдалечаващите се стъпки, развърза с треперещи пръсти корсажа си, съблече се и се пхна в една от красивите нови нощници. Настани се в удобното легло и затвори очи.

Мислите не ѝ даваха спокойствие. Не знаеше колко време е лежала будна, когато чу конски тропот точно под прозореца си и любопитството ѝ се събуди. Скочи от леглото, дръпна завесите и се наведе към двора.

Съпругът ѝ водеше към портата едър червенокафяв жребец с блестяща дълга грива. Облечен в развяваща се черна наметка с извезан на гърба дракон, с високи ботуши за езда и голяма шапка с едно

единствено червено перо, той се смееше весело и разговаряше с благородното животно, което потрепваше нетърпеливо с копита. Очевидно в него се беше натрупала твърде много неизразходвана енергия. Господарят му се метна на седлото, препусна на запад и се стопа в нощта.

Ондин затропа вбесено с краче. Дали Уоруик отиваше при любовницата си? Без съмнение. Всъщност, какво я беше грижа? Важното беше да я остави на спокойствие.

Когато отново се пхна в леглото, тя беше готова да признае, че поведението на съпруга ѝ я тревожи много повече, отколкото ѝ се искаше. Обърна се по корем и заби юмрук във възглавницата.

— Върви по дяволите, лорд Уоруик Чатъм! — пошепна задавено тя, удържайки с мъка сълзите си.

По някое време на вратата се почука и гласът на мъжа ѝ попита делово:

— Всичко наред ли е, мадам?

Той се беше върнал!

— Да, да... — заекна тя. — Добре съм.

Без да каже нищо повече, Уоруик се отдалечи и Ондин усети, че цялата трепери от облекчение. Тя въздъхна дълбоко и не след дълго потъна в дълбок сън.

ШЕСТА ГЛАВА

Ондин се събуди, когато Лоти почука на вратата, за да ѝ предложи ухаеща утринна баня и да обясни, че ако милейди желае, може да закуси в салона. Ондин се усмихна любезно на момичето, отиде в стаичката за преобличане и свали нощницата си. Седна в топлата вода и завърза косата си на тила. После въздъхна доволно и се отпусна във ваната. Лоти влезе след нея, понесла затоплената хавлия.

— Какво правиш тук, Лоти? — попита след малко Ондин, която беше затворила очи.

— Чакам заповедите ви, милейди — отговори объркано момичето и сведе глава. — Тъй като никога не съм била камериерка, не знам точно какво трябва да правя.

Ондин неволно се засмя, но бързо стана отново сериозна, защото не искаше да нарани чувствата на красивото, мило момиче с алени бузи и сърдечни очи.

— Сега ще ти издам една тайна, Лоти. Аз също съм малко нервна, така че ще бъде добре, ако се справим заедно с трудностите. Докато седя във ваната, бих искала да изпия чаша чай. А после би могла да ми избереш рокля.

Лоти кимна усърдно, изскочи от стаята и скоро се върна.

— Ето ви чая, милейди.

— Благодаря. Премести това столче, за да мога да оставя чашата. — Лоти се подчини и Ондин забеляза, че момичето цялото трепери. — Какво има? Да не би да те е страх от мен?

— О, не, вие сте толкова любезна. Само че... — Лоти погледна страхливо към вратата, която водеше в спалнята на графа.

— Какво има?

— Боя се за вас.

— За мен? — попита смаяно Ондин. — Защо, за Бога? — Може би властният, тираничен лорд, за когото се бе омъжила, криеше някаква загадка...

— Не чухте ли вълците? Цяла нощ виха съвсем наблизо.

— Вълците винаги вият, когато има луна.

— О, милейди, страхувам се за живота ви. Първата графиня умираше от страх, бедничката, и накрая наистина си отиде.

— Лоти! Сигурно се е страхувала от мъжа си?

— Не, милейди, макар че някои хора също мислеха така. Лейди Женевиер имаше собствена камериерка, една млада жена от Йорк, която от време на време слизаше в кухнята да си поговорим. Тя ми призна, че духовете ѝ внушавали леден страх.

Ондин въздъхна облекчено.

— Няма нужда да се страхуваш за мен, Лоти. Аз не вярвам в духове и призраци. Доколкото знам, всички по-големи замъци и аристократични домове имат своите призраци. Но баща ми, който беше умен и много начетен мъж, ми е внушил, че мъртвите не могат да ми сторят нищо. Само живите са истински опасни.

Лоти обаче не се успокои и Ондин продължила задава въпроси.

— Как умря графинята? При раждане ли?

— Не. Някои твърдят, че е била луда. Но това не е вярно, беше само слаба и страхлива. Всъщност е трябвало да отиде в манастир, но на смъртното си легло баща ѝ помолил графа да я направи своя жена.

— И как умря?

— Ами, чула гласовете на духовете, по-точно бабата на лорд Чатъм. Старата дама паднала по една вехта, изгнила стълба в домашния параклис и починала на място. А бедната лейди Женевиер умря по подобен начин. Чула гласа на бабата, излязла на балкона в палата на Уестчестър и се хвърлила долу.

— Лоти! — Двете жени погледнаха стреснато към Матилда, която стоеше на прага с побеляло лице и притискаше с ръка сърцето си. — Как смееш да занимаваш графинята с тези ужасни клюки?

Момичето сведе смутено глава и Ондин побърза да го защити.

— Историята не ме развълнува ни най-малко. Само зададох няколко въпроса на новата си камериерка.

Икономката пристъпи към Лоти и стисна до болка ръката ѝ.

— По-добре да си беше останала в кухнята!

— Не! — Твърдо решена да покаже на Матилда коя е господарката тук, Ондин се изправи във ваната. — Аз не желая...

— Какво става тук, за Бога? — Облечен в елегантен костюм за езда, Уоруик влезе в стаята и изгледа обвинително жена си. Очевидно беше убеден, че именно тя е предизвикала разправията.

Ондин отговори с достойнство на гневния му поглед и се потопи отново във водата, за да скрие голотата си.

— Нищо не се е случило, Уоруик. Матилда дойде да се осведоми дали съм доволна от новата си камериерка и аз я уверих, че Лоти се справя много добре. А сега ни остави сами, ако обичаш.

Графът я погледна хладно и се обърна към старата икономка:

— Имате ли да се оплачете от нещо?

— О, да, разтревожих се, защото момичето разправяше на графинята онази ужасна история...

Отчаяна, Лоти падна на колене.

— Не исках да сторя нищо лошо! — захълца тя.

— Момичето не е виновно в нищо! — изсъска вбесено Ондин, която искаше най-после да излезе от ваната. — Ако сега ми позволите да остана сама с камериерката си...

Без да ѝ обръща внимание, Уоруик изправи на крака плачещото момиче.

— Няма нищо, не плачи!

— Би трябвало да я накажете — възрази Матилда.

— Няма да позволя! — намеси се енергично Ондин. — Трябва ли да обсъждаме този въпрос, докато се къпя?

— Матилда, Лоти, можете да си вървите — реши графът. — Матилда, вие ще изпълните желанието на жена ми и няма да накажете Лоти.

Без да каже дума, икономката се оттегли, следвана от все още треперещото момиче.

— Остани тук, Лоти! — заповяда Ондин. — Имам нужда от помощта ти.

Младата жена спря колебливо, но краткият жест на графа я накара да хукне към вратата. Ондин научи още един урок. Каквито и заповеди да даваше, прислугата щеше да се подчинява на графа. Той затвори вратата зад прислужницата, после се запъти бавно към ваната, вдигна крака си върху столчето и погледна втренчено съпругата си.

— Милорд, ако нямате нищо против...

— Имам. Какво означава всичко това?

Ондин отметна глава назад и неволно разкри гърдите си.

— Какво означава ли? Как да играя ролята си, като не сте ме запознали с текста? Трябваше да ме уведомите за някои неща, милорд.

Така например нямах представа, че вече сте бил женен. Камериерката ми твърди, че някакви си духове са причинили смъртта на съпругата ви.

Уруик ѝ обърна гръб и пристъпи към гардероба. След малко я погледна с обичайния си недостъпен поглед.

— Вие не вярвате в тези неща, нали?

— Не, но щеше да бъде по-добре, ако ме бяхте посветили в тайната, лорд Чатъм.

— Вероятно съм мислил, че ще се уплашите от духовете — или от воя на вълците.

— Животът ми принадлежи на вас, милорд — отговори сухо Ондин. — Затова не се тревожете за чувствата ми.

Тънка усмивка заигра по устните му.

— Лъжете се, графиньо. Чувствата ви ме интересуват твърде много. Ако не се боите от духове, защото тогава треперите като лист?

— Защото ви липсват добри маниери, сър! Наредихте ми да играя ролята на господарка, а сега ме лишавате от камериерка и ми пречите да се окъпя!

— Кой има право да смути банята ви, ако не съпругът ви, милейди?

— Мисля, че е време да изляза от ваната — обяви ледено тя.

Лордът се поклонил галантно.

— Никой не ви пречи, графиньо. — Когато тя не се помръдна, той добави провлечено: — Както веднъж намекнахте, вече нищо не е в състояние да ви уплаши — след всичко, което е трябвало да изтърпите.

— Изчезвайте! — изсъска тя.

Вместо да изпълни желанието ѝ, той застана пред ваната.

— Не ме командвайте, милейди! Това е моята стая и аз ще стоя в нея, колкото искам, със или без вашата благословия.

Нахалството му я извади от търпение. Тя изруга и пръсна вода в лицето му. Железните му пръсти се сключиха около китките ѝ, той я издърпа без усилия да стане, прегърна мокрото ѝ тяло и я вдигна от ваната.

После я притисна ухилено до гърдите си, за да се наслади на ужаса в очите ѝ.

— Очевидно трябва по-често да ви напомням колко малко искам от вас, милейди. Защо непрекъснато ме нервирате заради някакви

дреболии, след като ви отървах от много по-страшни преживелици?

Изведнъж хватката му се разхлаби. Пръстите му се плъзнаха по влажния ѝ тил и преди Ондин да разбере какво става, гореща целувка запечата устата ѝ. Стресната, тя побърза да извърти глава и Уоруик избухна в тих смях. Без да я пуска от прегръдката си, той ѝ позволи да стъпи на пода.

— Не съм упражнил всичките си права, милейди. Бих могъл за поискам много повече. — Ръцете му се плъзнаха предизвикателно по хълбоците ѝ.

— Вие сте един проклет негодник! — изсъска вбесено Ондин.

— Говориш със съпруга си, мила. — Ръцете му обхванаха внимателно гърдите ѝ.

По вените ѝ пропълзя неканен огън.

— Тиран! Вандал! Звяр!

— Как силно бие сърцето ви, милейди... Страхувате ли се от мен? Това е добре. Трябва овреме да се научите кой е господарят в тази игра.

Той се обърна рязко, посегна към хавлията и я хвърли в ръцете ѝ. Ондин се уви бързо и отговори с леден поглед на поклона му.

— Няма да ви преча повече, мадам.

Уоруик се обърна и с дълги крачки излезе от стаята. Вратата се затвори шумно.

Ондин облече роклята си, прекоси неохотно спалнята на съпруга си и влезе в салона, където чакаше закуската. След като закуси, позвъни и нареди да повикат Матилда.

— Бихте ли ми показали къщата, моля? — попита тя с любезна усмивка. Докато вървяха през коридора, прибави: — Искам да разберете, че говорех сериозно. Лоти не бива да бъде наказана за дребното си провинение тази сутрин.

— Простете ми, милейди — отговори тихо Матилда, която едва сдържаше сълзите си. — Знам колко е трудно да се свикне в нов дом, затова исках да ви спестя тревогите и страха.

— Аз не се боя от духове. И много съжалявам за онова, което се е случило с лейди Женевиер.

Лицето на икономката се разведри.

— Искате ли да я видите?

Ондин спря да диша. Тази жена не беше на себе си!

— Говоря за портрета ѝ в галерията, милейди.

— О! — въздъхна облекчено младата жена. — Да, с удоволствие.

Двете тръгнаха към галерията и Матилда спря пред един портрет, окачен пред входа на западното крило. Ондин разгледа възхитено младата жена, която седеше в червено кадифено кресло с малко кученце в скута. Художникът беше предал отлично блестящата руса коса и небесносините очи. От картината се излъчваше мекота и лека меланхолия.

— Била е много красива...

— Да, и графът я обичаше с цялото си сърце. Когато я загуби, тъгата му беше безгранична.

— Разбирам.

— Още повече, че лейди Женевиев чакаше дете...

Ондин започна да разбира по-добре поведението на мъжа си. Смъртта на първата му жена и на нероденото дете го беше засегнала дълбоко. Вероятно кралят беше настоял приятелят му да се ожени отново колкото се може по-скоро. Защо в такъв случай да не си вземе жена от бесилката, която да не ограничава свободата му и едновременно с това да погребее надеждите на всички неомъжени наследници?

— Да продължим, Матилда.

— Разбира се, милейди.

Извита стълба водеше от галерията към втория етаж, където бяха настанени слугите. Матилда обясни кой къде спи, макар да не беше много доволна, че графинята се интересува живо от жилищата на слугите.

Както установи Ондин, къщата с двете и крила не беше във формата на буквата U, а четириъгълна. В партера и на втория етаж имаше свързващи врати и коридори между всички помещения, но това не се отнасяше до първия етаж, където живееше семейството.

— От апартамента на Джъстин води коридор към средното крило — обясни Матилда. — Покоите на господаря обаче са напълно отделени. По-рано в къщата е имало твърде много тайни ходници и скрити стълби, но войските на Кромвел са ги открили и разрушили. Защото старият лорд е останал верен на краля до смъртта си. Цяло щастие е, че Чатъм Менър не е бил разрушен до основи. От друга

страна обаче, Кромуюел се е страхувал от кърваво въстание на север, ако разруши и опожари тази къща. Затова е заповядал да засипят тайните коридори, за да не се крият в тях враговете му. Следващите графове не направили никакви промени, защото ценели високо неприкосновеността на личния си живот.

— Отдавна ли служите на семейство Чатъм? — попита Ондин.

— О, да, тук съм родена. — Матилда поведе новата си господарка към първия етаж, показа ѝ апартамента на Джъстин, след това двете слязоха в задното крило, където се намираха стаите за гости. Тук Ондин разгледа огромната оръжейна, в която бяха събрани исторически мечове, копия, щитовете и други подобни, принадлежали на различни поколения.

В източното крило беше пералнята, както и кухненските помещения. През кухнята излязоха в огромната приемна, Настланият с плочки под беше покрит със скъпоценни килими, по боядисаните в бяло стени висяха гоблени. Матилда описа възторжено баловете с маски, които старият лорд обичал да организира тук.

До залата беше работната стая на Уоруик, пълна с книги. Томовете на Шекспир, френски и италиански поети, Кристофър Рен и Томас Мор, учебници по архитектура, селско стопанство, отглеждане на коне и военно изкуство. Дъбовото писалище беше до прозореца, обляно от слънчева светлина. В отсрещния ъгъл имаше удобен диван. Ондин си представи живо как първата графиня е правила компания на съпруга си и е седяла на дивана с книга в ръка.

След като прекосиха голямата зала, двете жени влязоха в параклиса. Ондин се възхити от масивната нормандска арка. Дълъг червен килим водеше към олтара. В страничните ниши стояха красиви скулптури.

— Статуите са на предците на графа — обясни Матилда. — Всички почиват в подземната гробница.

Ондин спря пред главния олтар и се прекръсти. От свода висеше красив позлатен кръст. След като прочете кратка молитва, тя последва икономката към преддверието с две врати. През дясната се излизаше на двора, през лявата се влизаше в къщата.

От задната страна имаше дълга дървена стълба, която извеждаше в нищото. Най-горното стъпало беше зазидано с каменна арка.

— Тук е започнала историята с домашния призрак — въздъхна Матлида. — Дядото на графа бил убит на бойното поле, недалеч от дома си. Когато чула тъжната вест, съпругата му се хвърлила от тази стълба, за да се съедини с него.

— Значи тези стъпала не водят за никъде?

— Графът е решил да ги разруши. По-рано там горе имало тайник за Чатъмови, които се криели от войските на Кромвел, както и за избягалите свещеници. Когато старият крал Чарлз избягал, бил подкрепен от много католици, които платили висока цена за верността си. — В гласа на икономката звучеше нетърпение. Очевидно ѝ беше неприятно да остава по-дълго в това помещение, затова много скоро изведе господарката си в двора, където Уоруик беше преминал с коня си през нощта.

— Забравих да попитам искате ли да видите и криптата, милейди! — сепна се Матилда.

— По-добре не.

— Мога ли да ви услужа с още нещо?

— Не, Матилда, благодаря ви. Утре ще променя мебелите в стаята си.

— Да ги промените? — уплаши се икономката. — Леглото на лейди Женевиер... — Тя замлъкна изведнъж и сведе глава.

— Лейди Женевиер е мъртва, Матлида. Разбира се, аз почитам паметта ѝ, но нищо не може да я възкреси.

— Ако позволите, трябва да се върна към задълженията си, графиньо.

— Разбира се, Матилда. Още веднъж много благодаря, че ми помогнахте.

Ондин остана загледана след икономката, която се втурна забързано към кухнята, и чу мърморещия ѝ глас:

— Да смени мебелите? Не, това няма да стане, графът със сигурност няма да се съгласи...

Лъжеш се, Матилда, каза си с усмивка Ондин. Чатъм може би се смята за всевластен господар и отличен играч, но в тази игра участват двама и сега аз съм на ход.

Изведнъж усети, че някой я наблюдава, и вдигна глава. Завесата на един прозорец падна бързо. Спалнята на Уоруик... Защо я следеше?

СЕДМА ГЛАВА

Вечерята премина учудващо приятно, което обаче не се дължеше на Уоруик, а на веселия му брат. Джъстин разказа живописно за първия норманин, който станал господар на земята им. Той убил саксонския лорд и се оженил за дъщеря му — едно много изгодно от политическа гледна точка начинание. Столетия по-късно Хенри VII последвал примера му, като застанал пред олтара с Елизабет от Йорк, за да сложи край на „Войните на розата“.

— Твърди се, че нашият родоначалник е бил доста див. — Джъстин сложи малко хайвер на филийка хляб. — Червенокос и с гореща кръв. Постоянно носел със себе си бойна брадва, която тежала най-малко тридесет фунта и била наследство от викингските му прадеди. Съвсем естествено е, че сме взели за герб „горския звяр“.

Ондин отпи глътка вино от чашата си, обърна гръб на мълчаливия граф и се усмихна на девера си.

— Семейната ви хроника е наистина интересна. А една от легендите ме очарова особено много. — Виното беше замаяло главата ѝ и тя не се сети, че би могла да разсърди съпруга си със споменаването на тази стара история. — Говоря за баба ти, Джъстин, бедната дама, която се е хвърлила от онази изгнила стълба и оттогава броди като призрак из Чатъм Менър. Разбира се, ако може да се вярва на приказките на слугите.

Без да обръща внимание на предупредителния поглед на графа, Джъстин кимна.

— Трагична история... Аз не помня дядо си и баба си. Всичко това се е случило преди моето раждане. А Уоруик е бил бебе. Станало е в дните преди езекутирането на стария крал. Част от битката между пуританите и роялистите се е разиграла по нашите земи. По-късно ни разказваха, че дядо и татко били между най-смелите воители. Дядо паднал на бойното поле и когато баба научила лошата вест, не повярвала и се втурнала да го търси. Толкова бързала, че слязла по онази стара стълба и тя се срутила. Носи се слух...

— Непременно ли трябва да разкажеш историята докрай? — намеси се сърдито Уоруик.

Джъстин го погледна невинно.

— Нали тук сме си свои. Смятам, че жена ти трябва да узнае всичко, преди да ѝ го е разказал някой друг.

Уоруик не възрази, стана и отиде до камината. Облегна се и спокойно отпи глътка вино, сякаш семейната история изобщо не го засягаше.

— Говори се, че любовницата на лорда блъснала баба ни по стълбата — продължи Джъстин и Ондин пое уплашено дъх. — Но тя си получила заслуженото наказание, защото също полетяла надолу по стълбата и си строшила врата.

— Ето че вече имаме два призрака — измърмори гневно Уоруик, върна се на масата и остави чашата си. — Ондин...

— Да, брат ми е напълно прав — побърза да я увери Джъстин, защото се страхуваше да не я е изплашил. — Най-добре е да не обръщаш внимание на приказките на прислугата. Нашите родители живяха дълго и щастливо заедно. Починаха от белодробно възпаление само преди няколко години. Не вярвам проклятието на зловните духове да го е причинило.

— Не се тревожи за мен, аз съм просто любопитна — усмихна се Ондин. — Мисля обаче, че беше редно с всичко това да ме запознае съпругът ми, а не скъпият ми девер. Това не е работа на прислужничките. — Враждебният ѝ тон изненада Джъстин. А може би младежът просто беше учуден, че брат му не е разказал на жена си нищо за семейство Чатъм.

— За тази вечер чу достатъчно страшни приказки, Ондин — отбеляза сухо Уоруик. — Пожелай на Джъстин лека нощ, скъпа, Време е да се оттеглим.

— Толкова рано?

— Да — потвърди хладно той.

Джъстин се засмя развеселено.

— О, щастието на младоженците е наистина за завидване! — провикна се той, скочи на крака и се поклони. — Моля те, скъпа Ондин, имай предвид, че първородните синове изобщо не могат да се мерят с братята си по кавалерство и учтивост. Сигурно ще дойде ден,

когато дивашкият темперамент на брат ми ще ти омръзне до смърт, и тогава те моля да се сетиш за мен.

Разбира се, той се шегуваше, но Ондин въпреки това усети как съпругът ѝ целият се стегна. Той ѝ подаде ръка, помогна ѝ да стане и хвърли унищожителен поглед към Джъстин.

— Наистина е жалко, че все още нямаш право да се върнеш в двора.

— Прав си — съгласи се през смях младежът. — Бедният аз! Седя тук на пост и молитва и всяка вечер гледам как пламти страстта между двамата влюбени... Само алкохолът ми е утеха.

— Обуздай езика си, братко! След час те очаквам в стаята си. Трябва да поговорим малко за новите строежи.

Джъстин се отпусна примирено в стола си и вдигна чаша.

— Добре, след час.

Щом стигнаха в галерията, Ондин издърпа ръката си и забърза напред с развени поли. Влезе в частния салон и се обърна гневно към съпруга си:

— Защо скрихте от мен семейната си история, лорд Чатъм? А когато другите пожелаха да ме посветят, вие се държахте като легендарния „горски звяр“ и по този начин дадохте нова храна на преданията. Искате да играя ролята на ваша съпруга, след това обаче ми заповядвате да прекарвам нощите си зад зарезана врата, като че съм ваша лична собственост, кон или куче.

Мъжът свали жакета си и го хвърли на столчето пред спинета.

— Аз ви спасих от бесилката, а то е все едно, че съм ви купил. Вие наистина сте моя собственост и аз ще се погрижа да я запазя.

Трепереща от гняв, Ондин опря ръце на хълбоците си.

— Вие изрично подчертахте, че бесилката няма да се споменава никога вече, милорд!

Уоруик приседна на един стол и притисна с ръце слепоочията си.

— Може би ще бъде най-добре да ви върна в Нюгейт, скъпа моя, след като постоянно хапете ръката, която ви храни.

— Няма да ме приемат отново в затвора, защото след като ме спасихте от бесилката, вече не съм осъдена на смърт.

— Тогава бих могъл да ви върна в онова мистериозно минало, което ви е завело под бесилката — при хората, с които се борите в сънищата си.

— Какво?

В гласа на Ондин имаше толкова болка, че Уоруик смръщи чело. Не беше имал намерение да я нарани. Тя обаче стоеше насреща му, бледа като платно. Изведнъж му се стори най-прекрасната жена на света. И толкова крехка — въпреки гордата поза, която беше заела.

— Простете ми, милейди, не исках да засегна тази болезнена тема. Никога не бих ви причинил зло. А що се отнася до семейната ми история — вярно е, баба е паднала по онази стълба и е загинала на място. Вие сте ми втора съпруга, това също е факт. Но не искам да говоря повече за това, защото историите за духове са адски изнервящи.

Думите му я трогнаха. Тя се поддаде на изблика на чувства, изтича при него, коленичи и сложи ръка на бедрото му.

— О, милорд, разбирам колко много сте обичали първата си съпруга и много съжалявам, че ви напомних за тази болезнена загуба. Но ако лейди Женевиев наистина е била луда...

— Луда! — Уоруик скочи толкова внезапно, че Ондин едва успя да запази равновесие. — О, не, Женевиев не беше луда, в никакъв случай.

Тя се изправи с подчертано достойнство и го изгледа презрително, за да го накара да осъзнае грубостта си. Той протегна ръка към нея, за да сключат примирие, но тя се отдръпна назад, сякаш имаше насреща си дракон или вълк. Уоруик изруга полугласно и се обърна към прозореца.

— Ондин... — В гласа му имаше нетърпение, но и някаква странна безпомощност. — Време е да си лягате. Извинявам се още веднъж.

Мина известно време, преди да чуе шумоленето на полите ѝ и тихото затваряне на вратата.

Ондин седна на леглото си, разтърсвана от безпомощен гняв. След малко чу тропот на копита и хукна към прозореца. Уоруик беше възседнал едрия боен жребец и препускаше на запад. Дали пак отиваше при любовницата си?

Тя стоя дълго, загледана в мрака, после въздъхна нетърпеливо и свали красивата си рокля. Облече нощницата, приготвена от Лоти. Загаси лампата, зави се до брадичката и затвори очи. Но не можа да заспи. Мислеше за мъжа си, за докосването му, за целувката. Изпитваше мъчителен копнеж за нови нежности.

Глупачка, промърмори сърдито тя. Колко ли жени беше завладял с чара си съпругът ѝ? Не, тя нямаше да стане поредната му жертва. Той не означаваше нищо за нея.

Въпреки това заспа едва когато стъпките на Уоруик се чуха в съседното помещение.

През следващите дни се възцари относително примирие. Сутрин Лоти помагаше на господарката си в обличането, през деня Ондин се разхождаше из Чатъм Менър и се запознаваше с особеностите на къщата. Уоруик очевидно я избягваше.

Един ден Матилда събра всички слуги в голямата зала за да ги представи на новата графиня. Ондин поздрави сърдечно събралите се и тайно си пожела да спечели доверието им.

Двамата градинари, старият и младият Тим, се зарадваха, когато младата лейди започна да прекарва много време в градината и да избира цветя за украса на личните си покои, трапезарията и параклиса. С букетите рози пред олтара старият свод вече не изглеждаше толкова мрачен.

Ондин нямаше никакви задължения. Тя прекарваше времето си в четене на книги, свиреше на арфа или спинет. Виждаше съпруга си само на вечеря. Той се отнасяше към нея учтиво, но се държеше на разстояние. Въпреки това Ондин чакаше с нетърпение вечерите, защото Джъстин умееше да я развеселява с шегите си.

Всяка вечер се извършваше един и същи ритуал. Уоруик я придружаваше до вратата на спалнята ѝ и чакаше отвън, докато тя спуснеше резето.

Три пъти през следващите пет нощи Ондин го чу да препуска на запад, а когато оставаше вкъщи, се разхождаше нервно из спалнята си, докато очите ѝ се затвореха от умора.

На петия ден след пристигането си Ондин реши, че е време да обнови стаята си. Слугите се подчиниха на заповедите ѝ, но много скоро се появи Матилда, която буквално теглеше след себе си Уоруик. Възбудена до крайност, икономката заяви, че в спалнята всичко трябва да остане, както си е било.

Ондин се учуди безкрайно, когато графът застана на нейна страна.

— Лейди Ондин е господарка на дома, Матилда, и тя има право да живее в обстановка, която ѝ харесва.

Макар че изпита дълбоко съчувствие към отчаяната икономка, Ондин знаеше, че не може да продължи да живее с вещите на Женевиер. Затова сухо подчерта, че предишната господарка е мъртва и няма да се върне никога.

Матилда избухна в плач и Ондин се опита да я утеши. В края на краищата двете се прегърнаха и сключиха примирие.

ОСМА ГЛАВА

Една нощ Ондин се събуди след поредния кошмар. Ужасяващата сцена в коридора на Уестчестър отново беше оживяла в съзнанието ѝ...

Баща ѝ, дукът на Рочестър, беше изпаднал в немилост, защото, макар да бе протестирал срещу обезглавяването на стария крал, приживе осъждаше автократичната му политика. Чарлз II обаче му подаде ръка за помирение и го покани да присъства на турнира.

В онзи злокобен ден регентът разговаряше любезно с Рочестър, с дъщеря му Ондин, несъщия ѝ чичо и сина му Раул. Петимата вървяха бавно по един дълъг коридор. Дори стражите се държаха настрана, за да не пречат на непринудения разговор.

Изведнъж проблесна стоманено острие. Раул се престори, че се бие ожесточено с бандата на Ондин, викайки, че дукът е извадил оръжие да прониза краля. Чичо и се хвърли върху предполагаемия заговорник и хладнокръвно го прониза с камата си.

Кръвта... тя беше навсякъде. Умиращият дук пошепна в ухото на дъщеря си, че твърде късно е осъзнал какво му се готви и че тя трябва да бяга, за да не попадне под властта на чичото-предател.

Стражите се развикаха и хукнаха след нея. Раул настигна Ондин и изсъска в ухото ѝ, че има доказателства за заговор срещу краля, в който участвали и тя, и баща ѝ. Можел да представи писма с нейния и на баща ѝ почерк, но нямало да го направи, ако тя се съгласяла да стане негова жена. Раул, о, Господи...

Шумът от чупещо се дърво се смеси със задавените ѝ стенания. Отчаяна, тя се опита да се изтръгне от мъглата на кошмарния сън.

Блесна светлина, две силни ръце се заключиха около раменете и.

— Ондин, Ондин... — Нежни пръсти се заровиха в косата ѝ и когато отвори очи, Ондин се уплаши още повече. Съпругът ѝ беше в спалнята ѝ и я притискаше до своите силни, голи гърди. — Какво стана? Видяхте ли нещо? Чухте ли някакъв шум?

— Не... — Смутена, тя скри лице в ръцете си. — Много съжалявам, че ви събудих, милорд. — Докато се беше мятала в съня си, тя беше избутала завивката, нощницата ѝ се беше вдигнала до над

коленете и тя усещаше почти болезнено топлите бедра на Уоруик, притиснати до нейните. Издърпа надолу нощницата си и плахо проговори: — Нищо ми няма. Само сънувах.

— Пак ли Нюгейт?

— Да. И възето на палача.

— Скоро тези сънища ще престанат да ви измъчват. Затворете очи, аз ще бдя над съня ви. — Той се изтегна до нея и я притисна по-силно в прегръдката си. Ондин не се помръдна, но как би могла да заспи, когато той милваше главата ѝ и тя усещаше биенето на сърцето му до бузата си? Лека-полека нежната милувка и тихият глас на Уоруик я приспаха и тя повярва, че сънищата са само фантазия.

На сутринта мъжът ѝ беше изчезнал. Докато се къпеше и закусваше, Ондин все повече се ядосваше на слабостта, която бе показала през нощта. За да избяга от страшните сънища и духовете на Чатъм Менър, тя реши да излезе на езда. Със или без позволенията на Уоруик.

Когато излезе от покоите си в коридора, тя видя Джейк да седи на един стол. Наведен, той остреше грижливо една от камите на господаря си. При появата на Ондин скочи, уж изненадан, и се поклони.

— Добро утро, графиньо.

— Добро утро, Джейк. — Тя намери усмивката му любезна, но и малко странна, и изведнъж разбра, че Уоруик му е заповядал да я охранява. Дребният мъж умееше да остава незабелязан и досега не ѝ беше дошло на ума, че е обект на толкова грижи.

— Добре ли сте, милейди?

— О, да. Тук се чувствам много по-добре, отколкото в гората — или в Тайбърн с възето на шията.

Момъкът бързо сложи пръст на устните си и очите му запламтяха.

— Тихо, милейди! Някои стени имат уши.

Ондин се усмихна спокойно.

— Да не говорите за духовете?

— Духове ли? Не вярвам в тях.

— Аз също, но сега се нуждая от чист въздух. Някъде наблизо ли е лорд Чатъм?

— Не, милейди. Да го потърся ли?

— Не е нужно. — Без да го уведоми какво е намислила, тя забърза към стълбата. Дали щеше да я последва?

Ондин излезе от къщата през западния вход и бавно закрачи към обора по алеята, оградена с розови храсти. Няколко пъти се обърна, но никъде не откри Джейк. Въпреки това усещаше, че е наблюдавана.

В обора срещна Клинтън, който четкаше козината на един красив червенокафяв жребец.

— Добро утро, Клинтън!

Момъкът се поклони с уважение.

— Добро утро, графиньо.

— Какъв красив жребец! — продължи с усмивка Ондин и помилва копринената му грива.

— Да, и е много буен. Дракон е любимец на съпруга ви, милейди, и го е носил на гърба си както на бойното поле, така и на лов или състезание.

— Сигурно е прекрасно да яздиш такъв кон.

— О, да — съгласи се колебливо Клинтън. — Но Дракон се подчинява единствено на Уоруик.

Ондин го погледна крадешком. Дали това беше казано просто за сведение или като предупреждение? Тя беше господарка на къщата и имаше право да издава някои заповеди, но слугите щяха да ги изпълнят само ако не бяха в противоречие с желанията на графа. Не, тя не се сърдеше на Клинтън. Отново я обзе странното, доста обезпокояващо впечатление, че вече го е срещала някъде. Къде беше виждала това остро изсечено лице? Решена да си изясни нещата, тя попита:

— Защо имам чувството, че се познаваме?

— Защото съм наследил очите на майка си — отговори засмяно момъкът.

— Очите на майка ви?

— Да, милейди. Аз съм син на Матлида.

— О... — Ондин въздъхна облекчено, но веднага съжали, защото в очите на Клинтън блесна любопитство. За да заглади неловкото положение, тя продължи да разпитва. — Тогава вероятно сте отраснали в Чатъм Менър.

— Така е, милейди.

— Заедно с графа... Затова сте в толкова добри отношения с него.

— Точно така — засмя се тихо Клинтън.

— Някак си ми напомняйте за Уоруик.

След като прокара няколко пъти четката по гърба на жребеца, Клинтън се обърна към събеседницата си със странно изражение на лицето.

— Не е чудно, милейди. Все пак сме братовчеди.

— Братовчеди! — извика смаяно Ондин.

— Учудвам се, че Уоруик не го е споменал. Това не е тайна.

— Но...

— Аз съм незаконен син, макар че не се смятам за такъв. Преди баща ми да изчезне, той се е оженил за мама. Вероятно вече сте чули историята за семейния призрак, милейди?

— Да, отчасти — отговори несигурно Ондин.

— Бабата на лорд Чатъм била блъсната по стълбата от любовницата на мъжа ѝ, която обаче паднала след нея и също се пребила. Тази жена е била моята баба, майката на Матилда. Така че ние всички сме от семейство Чатъм.

— О... — Ондин не знаеше какво да мисли. Значи Матилда беше леля на графа. — Наистина необикновено... Не изпитвате ли гняв? А майка ви?

— Смятате, че трябва да потърся полагащите ми се привилегии, така ли, милейди? Тук имам всичко, от което се нуждая. Баща ми е напуснал мама и нейният полубрат, бащата на съпруга ви, я е приел в дома си. Оттогава Матилда води домакинството на Чатъм Менър. Вуйчо ми беше много добър човек и към нас винаги са се отнасяли почтено. Получих добро образование заедно с братовчедите си и трябва да ви кажа, че обичам много и двамата. Разбира се, бих могъл да потърся щастието си и другаде, но се чувствам твърде свързан с Норт Ламбрия и работя с удоволствие за Уоруик. Отговорих ли на въпроса ви, милейди?

За да скрие смущението си, Ондин поглади нежните ноздри на жребеца.

— О, Клинтън, не съм имала намерение да ви разпитвам. Забелязах, че се обръщате към братовчедите си на малко име. Ще окажете ли тази чест и на мен?

— Разбира се... Ондин — отговори с усмивка Клинтън.

— И след като само графът има право да язди този великолепен жребец, ще изберете ли за мен друг кон?

Тази молба, изглежда, не му хареса. Той се наведе да почисти предното копито на Дракон и въпросът му прозвуча неясно:

— Уоруик знае ли, че възнамерявате да излезете на езда?

— Необходимо ли е това? — отзова се остро Ондин.

— Боя се, че да. — Момъкът се изправи и я погледна с неудобство. — Получих нареждане да не ви давам кон за езда. Най-добре е да поговорите с Уоруик. Ако той се съгласи, ще ви оседлая най-добрия кон, с който разполагам — разбира се, с изключение на Дракон.

— Уоруик ви е забранил да ме пускате на езда? — попита невярващо Ондин. — И защо?

— По-добре попитайте него, милейди — отговори Клинтън и погледна над рамото ѝ.

Ондин се обърна бързо. Уоруик стоеше пред отворената порта, облечен в скромен кафяв панталон, широка риза и високи ботуши за езда.

— Добро утро, Ондин, Клинтън.

Братовчед му вдигна ръка към шапката си.

— Добро утро, Уоруик. Извини ме, но мисля, че графинята желае да разговаря с теб на четири очи. — Той мина покрай графа и излезе навън, като си подсвиркваше.

— Милейди? — Уоруик погледна жена си и учтиво сведе глава.

Тя отговори на усмивката му с ледена физиономия.

— Наистина ли ми забранявате да изляза на езда, милорд?

Вместо да отговори, той отиде при Дракон и помилва кадифените му ноздри.

— Уоруик! — Побесняла от гняв, Ондин затропа с крак, без да обръща внимание на предупредителния му поглед. Много важно, че нямаше намерение да търпи поведението ѝ!

— Значи можете да яздите, лейди?

— Като всички крадци на коне.

— Въпреки това няма да ви дам кон.

— И защо не? — изфуча тя.

— Защото не ви позволявам да излизате на езда. Би било твърде опасно.

— Уверявам ви, сър, че уменията ми са достатъчни...

— О, аз съвсем не се съмнявам в ездаческото ви изкуство.

Сълзи запариха в очите ѝ. Защо все не ѝ се удаваше да спори разумно с него?

— Пленница ли съм тук?

— Е, ако сте останали с това впечатление...

— Няма да ви позволя да се отнасяте така с мен! — изсъска тя. — Аз не съм ваша собственост, не съм и някое непослушно дете, което можете да затворите в килера! За в бъдеще ще правя, каквото си искам. Вървете по дяволите, милорд, с вашите уклончиви отговори!

— Овладейте се, милейди... — започна заплашително Уоруик, но тя се хвърли вбесено към него и заблъска с юмруци по гърдите му.

— Тиран! Жалък негодник!

Мъжът стисна до болка китките ѝ и я бутна леко в коленете. Само след миг тя вече лежеше по гръб в сеното и той седеше отгоре ѝ.

— Очевидно историята се повтаря, милейди — пак водим бой в обора. Всъщност, това е съвсем естествено. Къде другаде се мотаят конекрадците?

— Копеле! — изсъска тя и отчаяно се опита да освободи ръцете си, за да издере лицето му. Ала изведнъж се разтрепери като лист. Усети непобедимата сила на Уоруик, както и собствената си слабост и се уплаши, че го е докарала до границата на самоконтрола.

— Много съжалявам, че ви нападнах, милорд...

— О, ни най-малко не съжалявате! — прекъсна я през смях той. — Дори напротив! Страшно ви се иска да грабнете един камшик и да ме нашибате. — Като видя гневните искри в очите ѝ, той продължи предупредително: — Внимавайте, милейди!

— О, толкова е несправедливо! — изплака ядно тя.

— И защо? — отвърна през смях той. — Вие сте жива, а аз имам съпруга, която обеща да ми се подчинява, макар и по принуда. Тази клетва е в сила, милейди. Помнете, че трябва да я спазвате.

— Може би ще свикна по-лесно с новата си роля, ако благоволите да ми разкажете някои неща, вместо да ги узнавам от други хора. Едва днес научих, че Матилда е ваша леля, а Клинтън ви е братовчед.

Уоруик пусна китките и, отдели се от нея и полегна отстрана. Опря се на лакът и я погледна с неразгадаемия си поглед. Дали да не се опита да избяга? Не, беше безсмислено. Той щеше веднага да я настигне. Изражението му беше равнодушно, само очите бяха забулени от лека мъгла.

— Клинтън много прилича на мен и Джъстин. Учудвам се, че някой е трябвало да привлече вниманието ви върху роднинството ни.

— По дяволите, трябваше да ми го кажете вие, Уоруик! — изкрещя ядно тя. — И още много неща!

Побесняла от яд, тя вдигна отново юмрук, но веднага съжали. Мъжът се хвърли отново върху нея, улови ръцете ѝ и я стисна с все сила.

— Нека се изясня веднъж завинаги, милейди — аз не ви държа в плен. Но не ви позволявам да излизате сама на езда, защото не знаете какви опасности ви дебнат навън. В тази гора се срещат диви зверове — мечки, вълци и лорд Хардгрейв, и аз не искам някой от тях да ви се изпречи на пътя. — Той се надигна и приседна на хълбоците и. — Ако пожелаете да излезете на езда някоя сутрин, трябва само да ме уведомите и аз с удоволствие ще ви придружа. А що се отнася до Клинтън и Матилда — не съм премълчал нарочно това роднинство. Просто не се сетих да ви разкажа, защото присъствието на двамата е станало съвсем естествено за мен. Имате ли още някакви оплаквания, мадам?

— Защо ме следите? — попита обвиняващо тя, опитвайки се да не усеща натиска на бедрата му върху своите. — Заповядали сте да ме наблюдават...

— Простете, мадам, но аз си имам по-важна работа.

Ондин се изсмя горчиво.

— О, да, разбира се! По-важна работа! И за да можете да я свършите, нареждате на Джейк да ме следи на всяка крачка. И всяка вечер трябва да се заключвам в стаята си, докато вие се разхождате кой знае къде.

Уоруик се ухили, пусна китките ѝ и се надигна, като премести тежестта на тялото си от нейните хълбоци върху петите си.

— Смуцава ли ви нощното ми отсъствие, мадам? — попита той и скръсти ръце пред гърдите си.

— В никакъв случай! — отвърна злобно тя. — Даже ми е твърде приятно.

Той се надигна гъвкаво и я издърпа на крака.

— За съжаление няма да се наслаждавате дълго на самотата си, мадам. Чарлз ми нареди да се върна в двора. След няколко дни потегляме за Лондон.

— Какво? — прошепна изумено Ондин. Изведнъж оборът се завъртя, във въздуха заплува мъгла. Как щеше да застане пред Чарлз? Невъзможно...

— Отиваме в кралския двор — обясни нетърпеливо Уоруик. — И тъй като не искам да се вдига шум, ще спим в една спалня и ще прекарваме нощите си заедно. — Като видя посивялото ѝ лице, той смръщи недоволно чело.

— Не искам да отида в Лондон! — проговори отчаяно тя. — Заминете сам! Така можете да се забавлявате с когото си искате, ден и нощ...

— Вие сте длъжна да ме придружите, милейди.

— Не...

— За последен път, Ондин, вие ще ме придружите. Или в каретата — или завързана на покрива. Както решите.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Ондин изпрати Лоти в трапезарията да каже, че не се чувства добре и няма да слезе за вечеря. От няколко часа страдаше от силно главоболие. Без съмнение, Уоруик щеше да изпълни заплахата си. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се подчини и да се яви пред краля.

Цял следобед беше размишлявала как да избяга, но не бе намерила разрешение на проблема. Както по всичко личеше, Джейк постоянно я охраняваше и сигурно никога нямаше да ѝ се отдаде да отиде незабелязано в обора и да открадне кон.

Когато на вратата се почука, тя трепна уплашено и си напомни, че е „неразположена“. В никакъв случай не биваше да я хванат, че се разхожда напълно облечена по стаята си. Пое дълбоко въздух и попита със слаб глас:

— Кой е?

— Аз съм Матилда, милейди! Нося ви чай и супа.

— Много ви благодаря, но не съм гладна.

— Моля ви се, милейди, ще си тръгна едва когато се нахраните.

Ондин въздъхна и усети угризения на съвестта. Гласът на икономката звучеше толкова загрижено. След кратко колебание тя отвърна:

— Само за момент...

Съблече се набързо и се пхна в една нощница. После разбута завивките на леглото, оправено така грижливо от Лоти, отвори вратата и си придаде унило изражение.

— О, лейди Чатъм, не бива да ходите боса! — укори я Матилда.
— Веднага си легнете.

— Разбира се, Матилда. Много ви благодаря за чая.

— Ще ви оставя само когато се навечеряте, милейди. — Матилда остави таблата на тоалетната масичка и се обърна към господарката си. Ондин усети отново угризения на съвестта. Добрата жена беше сериозно обезпокоена за здравето ѝ. След като бе загубила любимата си господарка, всяко неразположение на новата вероятно ѝ създаваше ужасни тревоги.

— Много съжалявам, че ви обезпокоих, Матилда. Стомахът ми нещо не е в ред, това е всичко. Утре със сигурност ще се чувствам нормално.

— Трябва да бъдете много внимателна — отговори предупредително Матилда и приглади завивката. Ондин си легна и икономката я зави майчински. — Седнете удобно, а аз ще сложа таблата.

Трогната от сърдечната загриженост, Ондин се подчини.

— Защо не ми говорите на малко име? Както научих сутринта, вие също сте от семейство Чатъм.

Матилда я погледна учудено.

— О! А аз мислех, че отдавна го знаете.

— Не, нищо не знаех.

Икономката сложи бучка захар в чая, разбърка го и подаде чашата на Ондин. После приседна на края на леглото.

— Тогава ще разберете защо съм толкова загрижена за здравето ви. Детенцето ще бъде и от моята плът и кръв.

Ондин едва не се задави с чая си.

— Детенцето ли?

Матилда се усмихна с разбиране.

— О, вие сигурно сте помолили господаря да не ви издава — поне засега? Но не му се сърдете — той е толкова горд, че ще става баща. Такива са мъжете. Когато чуят, че ще имат наследник, се надуват като пауни. Когато му казаха, че няма да слезете за вечеря, отначало се разсърди. Но после се усмихна многозначително и обясни, че едно такова неразположение е естествено за началото на бременността.

Този мъж е луд, каза си уплашено Ондин. Как ѝ се искаше да изкрещи истината в лицето на икономката! Луд... и жесток, щом разпространяваше такива лъжи. Матилда очевидно копнееше за бебе, за което да се грижи.

Потисната, Ондин прехапа устни. Защо беше тази лъжа? И защо постоянно я охраняваха? Какво ставаше тук, за Бога?

— Милейди... Ондин, зле ли ви стана? Господи, сигурно ви ядосах с бърбенето си?

— Не, Матилда — отговори Ондин и се опита да се усмихне. — Аз... просто се изненадах, че лордът е решил да ви каже за... Още е

толкова рано... Искаше ми се първо да съм сигурна, преди да уведомя останалите.

— О, мисля, че всяка жена знае какво става с нея.

— Радвате ли се?

— О, да! Най-после в къщата ще има бебе. Умолявам ви, внимавайте за себе си! Но вие сте млада и здрава, не като... — Тя млъкна и лицето ѝ потъмня.

— Като Женевиев, нали? — прошепна Ондин и улови ръката на икономката.

— Така е — въздъхна старата жена.

— Не се тревожете, Матилда. Обещавам ви, че с мен няма да се случи нищо лошо.

— Дано — рече тихо Матилда. — А сега изяжте супата си. Малкото трябва да расте здраво и силно. Ако имате нужда от нещо друго, повикайте ме, все едно по кое време.

— Благодаря ви, Матилда.

— Няма да си отида, докато не се нахраните.

Ондин изяде послушно супата си и изпи чаша чай. Матилда прибра дрехите, които господарката ѝ беше разхвърляла из стаята, и ги нареди грижливо в гардероба.

— Така. А сега си починете, Ондин.

— Да, обещавам ви. — Ондин помълча малко и попита: — Кой присъстваше, когато съпругът ми съобщи новината?

— Джъстин, Клинтън и няколко прислужници. Всички се зарадваха много. Джъстин избухна в смях и заяви, че брат му очевидно не си е губил времето и че ужасно му завижда. Но вие знаете, че момчето ви обожава.

— Наистина ли? И какво друго казаха?

— Ами... — Матилда посърна изведнъж и избягна погледа на господарката си.

— Моля ви, кажете ми, иначе няма да мога да заспя.

Икономката въздъхна и се предаде.

— Джъстин каза, че умира от нетърпение лично да уведоми лейди Ан за състоянието ви.

— Коя е тази лейди Ан?

— Не я ли познавате? Тя преследва графа вече години наред и преди време той също беше благосклонен към нея.

— Не, никога не съм я срещала.

— Не се бойте, милейди, старият огън отдавна е угаснал. Вашият съпруг също се съгласи, че лейди Ан трябва да бъде уведомена за състоянието ви колкото се може по-скоро. Лорд Хардгрейв също трябва да узнае, че Норт Ламбрия очаква наследник.

Ондин се подпря на лакът.

— Кой е пък този лорд Хардгрейв? Уоруик го споменава от време на време, все с презрителен тон.

— Нашият съсед, който завижда на графа за титлата му. Е, антипатията е взаимна. Двамата враждуват още от деца. Но стига съм ви занимавала с дреболии, милейди, подозирам, че се разбъбрих твърде много. Опитайте се да заспите.

— Да, разбира се, не се тревожете за мен — отговори с усмивка Ондин.

Тя изчака стъпките на икономката да заглъхнат по коридора и скочи от леглото. Втурна се боса в стаята на Уоруик, грабна четката за коса от тоалетната масичка и я запрати към стената.

— Проклет негодник! Каква игра играеш с мен? — прошепна задавено тя.

Изведнъж ѝ хрумна чудесна мисъл. Щеше да го шантажира. Ако пак настояваше да я отведе в кралския двор, тя щеше да разкрие на всички роднини, че не е бременна.

Изпълнена с нова надежда, Ондин се върна в стаята си. Щеше да изчака Уоруик и да се разбере с него. Ала часовете минаваха и той не идваше. Побесняла от гняв, Ондин скочи от леглото и се втурна към вратата. Отвори я с трясък и излезе в коридора.

Джейк седеше на един стол и очевидно спеше. Стреснат от шума, той скочи и едва не преобърна стола.

— Милейди? — прошепна смаяно той. Погледът му бързо обходи нощницата, босите крака и разпилените червенозлатни къдрици. — Някакво желание ли имате? Бих ли могъл...

— Къде е той, Джейк?

— Лорд Чатъм ли?

— Разбира се, че лорд Чатъм. — Трепереща от гняв, Ондин скръсти ръце пред гърдите си. — Не ме правете на глупачка, Джейк! Къде е той?

— Излезе.

— Къде?

— Не знам, милейди.

— Лъжец!

Съзнаващ вината си, но решен да не издаде своя господар, дребният мъж стисна здраво устни и Ондин въздъхна. Разбира се, какво друго можеше да се очаква от верния Джейк?

— Е, добре. Кога ще се върне?

Дребосъкът вдигна рамене и с неудобство се почеса по главата.

— Защо не поговорите с него утре, милейди?

— Утре?

— Вероятно ще се върне доста късно.

Ондин изруга полугласно.

— Защо ми причинявате това? Вие знаете всичко, нали?

— Не бива така, милейди — отговори вразумително слугата. — Вие сте жива, обличат ви добре, живеете в прекрасен дом. Имайте доверие на лорда!

— Доверие! — изсъска вбесено тя, но осъзна, че излива гнева си върху човек, който не ѝ е сторил нищо лошо. Когато я видя за първи път на колата за осъдените, мръсна и дрипава, с въже на шията, той се отнесе към нея също така сърдечно както сега, когато я наричаше „милейди“.

— Извинявайте, Джейк. Знам, че не ви е позволено да издавате тайните на господаря си, и няма да настоявам повече. Разбира се, аз съм му благодарна... — Тя пое дълбоко въздух. — Дано само не загубя разума си...

— Повярвайте, милейди... — Момъкът се чувстваше неловко, това беше повече от ясно. — Не мога да ви кажа нищо повече, но трябва да знаете едно — можете да му имате доверие. Можете да вярвате и на мен.

Ондин се опита да се усмихне, но безуспешно. Приведе се импулсивно, целуна го по бузата и се върна обратно в стаята си.

— Спуснете резето! — извика подире ѝ Джейк и тя се подчини, макар и неохотно. С натезало от болка сърце се върна в стаята и си легна.

Остана будна още дълго, а когато най-после заспа, сънува братовчед си Раул. Слабото лице, тънките устни... Никога не беше помисляла, че един ден ще го мрази от дън душа. Като деца двамата

винаги играеха заедно. Никога не беше усетила завистта му, подлостта на несъщия си чичо. Не, Раул не беше измислил онзи ужасен заговор. Това беше дело на баща му, който години наред се беше стремил към титлата и богатството на дука...

Изведнъж изпитото лице на братовчед ѝ се промени. Тя видя веселия, засмян Джъстин, а после и Клинтън — сина на една жена, която се беше родила от извънбрачната връзка на един Чатъм.

Чатъм... Пред очите ѝ се появи Уоруик. Този мъж никога не се съмняваше в силата си. И сега ѝ се смееше, макар че очите му светеха в топли кехлибаренозлатни тонове. Блестяха мечове, мъже тичаха към нея и тя разбираше, че те се стремят към различни цели — едните идваха да я убият, другите да я спасят. Кой бяха приятели и кои — врагове?

Този път Ондин не се събуди с писък, но когато отвори очи, трепереше с цялото си тяло. Видя как лунните лъчи се плъзгат бавно по скъпия килим и се почувства самотна и нещастна. Какво щеше да прави, ако заплахата ѝ не подействаше, ако Уоруик ѝ заявеше подигравателно, че спокойно може да каже истината на всички хора в къщата, защото никой няма да ѝ повярва. Стана и ясно, че нищо и никой не може да го отклони от решението му. За добро или за лошо, тя трябваше да го придружи в кралския двор. Може би така беше по-добре. Щеше да намери начин да поговори с Чарлз на четири очи, да падне на колене пред него и да го помоли: „Ваше величество, дайте ми възможност да докажа невинността си!“ Кралят беше известен с чувството си за справедливост, той мразеше насието, особено когато жертвата беше жена. Трябваше да се залови за тази надежда, тя беше единственото, което ѝ оставаше...

Тих шепот прекъсна мислите ѝ. Едва доловим, като полъха на вятъра, който шумолеше в листата на дърветата пред прозореца.

— Ондин... Ондин... Ондин... Ела при мен, студено ми е и съм сам-сама. Ондин...

Стресната, младата жена скочи от леглото, но не можа да види нищо в тъмното. Дали чутото беше игра на въображението ѝ?

— Къде сте? Коя сте вие?

— Ондин...

Не, не беше въображение. Ондин запали с треперещи пръсти една лампа и я вдигна високо.

— Моля ви, кой сте вие? Къде сте се скрили?

Никакъв отговор. Само мекото шумолене в листата...

Ондин претърси цялата стая, отвори дори шкафовете. После изтича до прозореца и погледна навън. В двора нямаше никой. Тесният перваз, който обикаляше втория етаж, също беше празен.

Ондин почака малко, после се върна в салона. Седна на писалището на Уоруик, твърдо решена да чака съпруга си, дори ако той се върнеше чак на разсъмване.

И наистина, когато Уоруик се върна у дома, вече се зазоряваше. Жена му го посрещна с искрящи от гняв очи. Той я погледна с искрено учудване.

— Заради мен ли останяхте толкова дълго будна, мадам? На какво дължа тази чест?

— Трябва да поговорим.

— И за какво?

— Снощи ме поздравиха като бъдеща майка, но аз съм съвсем сигурна, че не нося дете под сърцето си. Ще бъдете ли така любезен да ми обясните защо излъгахте?

Уоруик посегна към бутилката с уиски, която стоеше на писалището, отпи голяма глътка и я остави.

— Какво отговорихте на Матилда?

— Би трябвало да знаете, че съм достатъчно деликатна да премълча истината, поне засега.

— Това заплаха ли е, скъпа моя? — попита с мек, но много опасен тон мъжът.

— Точно така — потвърди тя и се усмихна презрително. — Тъй като не си давате труд да ми обясните каква игра играете, аз се намирам в неизгодно положение. Получавам само заповеди, без да знам нищо, следователно съм принудена да действам слепешката. Затова изслушайте предложението ми. Ще продължа да се преструвам на сияеща от щастие бъдеща майка, ще ви подкрепям във всичките ви абсурдни планове, а като ответна услуга вие ще ми позволите да остана в Чатъм Менър. Не ме принуждавайте да ви придружа в кралския двор, моля ви.

Уоруик се приведе към нея и сложи един пръст под упоритото вирнатата ѝ брадичка.

— Убивате чуждия дивеч, крадете коне — и изнудвате! Какви още таланти се крият под блестящата ви красота, милейди?

Вбесена, Ондин отблъсна ръката му.

— Вече започвам да мисля, че се оженихте за мен именно заради тези ми качества, Уоруик Чатъм!

Мъжът прекоси стаята с големи крачки и се изправи пред креслото, в което седеше Ондин. Приведе се и зашепна в ухото ѝ:

— Нищо няма да оспорите, милейди. Моята лъжа може по всяко време да се превърне в истина, защото отговаря на най-съкровено ми желание. За да постигна тази цел, бих употребил дори насилие. — Той се изправи и се обърна към камината. — Никога вече не ме заплашвайте, Ондин.

Гневна и отчаяна от погрешната стъпка, младата жена скочи на крака.

— Би трябвало да ми благодарите, защото бях твърде смаяна и не ви изобличих в лъжа! За Бога, крайно време е да ми обясните какво става тук! Наредили сте да ме охраняват най-строго, избягвате въпросите ми, а тази нощ в стаята ми се появи някакъв призрак...

— Какво? — Уоруик се озова с един скок до нея и пръстите му се впиха болезнено в раменете ѝ. — За какво говорите?

— Причинихте ми болка!

Хватката му се разхлаби, но ръцете му не я пуснаха.

— Какво се случи?

— Докато лежах в леглото, някой започна да шепне.

— Не беше ли само игра на въображението ви?

— Не.

— Какво точно чухте?

— Името си. А после гласът пошепна: „Студено ми е и съм сама. Ела при мен.“

Уоруик я пусна внезапно и се втурна да претърсва стаята. Ондин го следваше по петите. След като търсенето не даде резултат, той приседна на леглото ѝ и въздъхна.

— Вероятно сте сънували.

— Сигурна съм, че не беше сън.

— Нищо не открих.

— Милорд Чатъм, аз може да съм крадла на дивеч и коне, може да съм изнудвачка, но разумът ми е все още ясен. Не страдам от

халюцинации.

— Каквото и да е било... — Той стана и отиде при нея. — Ако отново чуете същия шепот, веднага ме уведомете.

— Аха, още една заповед! — изсъска вбесено тя. — Какво друго ми остава, освен да се подчиня!

Пръстите му отново се впиха в раменете ѝ.

— Престанете най-после да се борите с мен и ми се доверете, Ондин! Нали искате да си възвърнете свободата. А аз се заклевам да се грижа за вас до края на дните ви.

Смутена, Ондин сведе глава. Значи той искаше да я използва за някаква своя цел, а после просто да я отстрани от живота си... Тя се откъсна от него и отстъпи назад.

— Как ще ви повикам, когато почти никога ви няма?

— От днес нататък ще бъда постоянно близо до вас. Вече няма да зарезвате вратата.

Не знаейки какво да мисли, Ондин сведе глава. Уоруик я привлече отново към себе си. Първата ѝ реакция беше да го отблъсне, но като видя меката усмивка в златнокафявите му очи, съпротивата ѝ се стопи.

— Ондин — прошепна задавено мъжът. — Името ви води началото си от прастар мит. Ондин е била морска нимфа, прекрасна изкусителка, която завладяла сърцето на един мъж и станала негова жена. Така влязла в света на смъртните. А вие се върнахте в живота, скъпа моя, разбира се, с моя помощ. Вярвайте ми, моля ви. Ще пазя вашия живот с цената на своя, кълна се в това.

Никога не беше говорил с нея толкова настойчиво и с толкова силно чувство. Объркана, Ондин успя само да кимне с глава. Уоруик я вдигна, отнесе я на леглото, положи я нежно върху завивката и разпростря медноцветните къдрици по възглавниците.

— И вие сте красива като нимфата от легендата, Ондин... — Той затвори очи за миг, а когато ги отвори, отново заприлича на дръзкия, властен лорд, която я бе спасил от бесилката. — Лека нощ — проговори хладно той. — И не забравяйте, след три дни потегляме за Лондон.

— Не! Аз... не мога! — проплака тя и от гърлото му се изтръгна ядна ругатня.

— Няма да разговаряме повече по този въпрос, милейди. Ще ме придружите дори ако трябва да употребя сила. Няма да се поколебая да го сторя, знайте това.

Без да каже нищо повече, той излезе от стаята ѝ. Вратата остана отворена. Треперещ, Ондин издърпа завивката до брадичката си. Господи, как го мразеше! Не по-малко обаче мразеше и себе си, защото го обичаше.

ЧАСТ ВТОРА
ГРАФИНЯТА НА НОРТ ЛАМБРИЯ —
ИГРАТА ЗАПОЧВА

ДЕСЕТА ГЛАВА

Матилда помагаше усърдно на господарката си да се приготви за престоя в Лондон. Опаковаха само най-хубавите рокли. Дворът на Чарлз беше много елегантен и в него се събираха художници, музиканти и поети. Дамите подбираха тоалетите си между най-новите модни кукли, внесени от Франция.

— С вашата младост и красота ще надминете всички, Ондин — отбеляза доволно икономката. — Ако знаете как ми се иска да ви придружа! Дворът е възхитителен!

— Били ли сте вече там?

— Да, с...

— С лейди Женевиер — завърши изречението Ондин и прегърна старата жена.

Матилда изтри една сълза от бузата си и се усмихна.

— Много ми се иска да видя как високомерната лейди Ан ще побледнее от завист, като ви види!

Ондин направи неуспешен опит да отговори на усмивката. Чувствата ѝ бяха толкова противоречиви... Логиката ѝ казваше, че не бива да се появява в двора. Но сърцето ѝ говореше друго. Мъчеше я пареща ревност. Вероятно надменната лейди Ан изобщо нямаше да изпита завист, а щеше зарадвано да падне в обятията на любовника си.

След като Матилда напусна стаята, Ондин запрати една възглавница към стената. Само още една нощ в Чатъм Менър... На следващия ден Уоруик възнамеряваше да тръгне още на разсъмване.

А Уоруик... Какво безсрамие — да отведе жена си в кралския двор, за да може спокойно да се отдава на своите развлечения! Нека се забавлява с метресата си, но не и в нейно присъствие! Не можеше да му позволи това. Колкото и да се гневеше на чувствата си, не можеше да ги потисне. Обичаше го също толкова страстно, колкото и го мразеше.

Тази вечер беше решила да се покаже откъм най-очарователната си страна. Смееше се, бърбеше с Джъстин, шегуваше се. Уоруик беше

необичайно мълчалив. Стана още преди Ондин да е изпразнила чинията си и ѝ подаде ръка.

— Защо се оттегляме толкова рано? — попита учудено тя.

— Ще тръгнем на разсъмване и мисля, че трябва да се напиш.

О, как ѝ се искаше да сложи край на този фарс и да му залепи една плесница... Но се овладя и този път. Само сведе глава, за да прикрие гневните искри в очите си. Не биваше да събужда подозренията му, ако искаше да не пропусне последната възможност за бягство. Надигна се покорно и се усмихна на Джъстин, който също беше станал и се наведе да целуне ръката ѝ.

— Скъпа снахо, моят себелюбив брат ме лишава от компанията ти винаги когато ѝ се наслаждавам особено много. Защо не те срещнах пръв!

— Нямам си късмет — отбеляза Уоруик. — Лека нощ, братко.

— Лека нощ — отговори ухилено Джъстин.

Уоруик отведе жена си в частния им салон и се облегна небрежно на спинета.

— Утре тръгваме, Ондин.

— Да, милорд.

Той пристъпи бавно към нея и плъзна пръст по бузата ѝ.

— След като се противихте толкова упорито на това пътуване, днес сте учудващо покорна. Това е съмнително.

— Нали заплашихте, че ще ме завлечете насила в кралския двор. Така че предпочитам да ви придружа доброволно. А сега ви моля да ме извините, уморена съм.

Без да чака отговор, тя избяга в стаята си. Не смееше да го погледне в очите, за да установи повярвал ли ѝ е или не.

Свали само обувките си и се пъкна под завивките. Колко време щеше да чака? Трябваше да бъде напълно сигурна, че съпругът ѝ е заспал. Щеше да се промъкне в обора, който вероятно беше пуст в този късен час и да открадне кон. Това беше единствената ѝ надежда. Можеше само да се моли Джейк да не пази в коридора и в присъствието на господаря си.

Стори ѝ се, че е минала цяла вечност, а Уоруик все още се разхождаше в салона. Най-после стъпките му заглъхнаха. Сигурно си беше легнал. Светлината, която падаше през полуотворената врата на спалнята ѝ, ставаше все по-слаба. Последните свещи догаряха. Ондин

се принуди да изчака още цял час. Господи, дано най-сетне беше заспал...

Тя понечи да стане, но замръзна насред движението. Уоруик стоеше на прага на спалнята ѝ. Луната огряваше подигравателното му лице. Ондин затвори очи, надявайки се той да не е забелязал уплахата ѝ. Времето се влачеше едва-едва. Ондин се вслушваше напрегнато, но не чуваше никакъв шум. Дали Уоруик се беше върнал в стаята си, дали си беше легнал? Тя отвори очи и изпищя ужасено. Мъжът ѝ стоеше до леглото ѝ, опрял ръце на хълбоците. В очите му светеше дяволски огън. Преди Ондин да успее да реагира, той дръпна завивката и разкри напълно облечената ѝ фигура.

— Какво виждам, скъпа жено? Това ли е най-новата мода? — Той приседна до нея и плъзна ръка по деколтето ѝ. — Какъв пропуск от моя страна! Но аз бях готов да се закълна, че имате достатъчно нощници.

— Вървете по дяволите! — изплака безпомощно тя.

— Не, мила моя, аз няма да сляза в ада, а ще отида в кралския двор под ръка с красивата си съпруга. — Той стисна грубо ръката ѝ и я издърпа от леглото.

— Какво искате от мен? — След като планът ѝ се провали, Ондин даде воля на гнева си. — Открихте ме, осуетихте бягството ми. Какво още искате?

Вместо отговор Уоруик я сграбчи за рамото, обърна я и започна да разкопчава роклята ѝ.

— Не ме докосвайте! — изсъска тя. — Дайте ми възможност да поспя поне няколко часа!

— Ако бяхте избягали, също нямаше да се наспите. Стойте мирно или ще накъсам роклята на парченца!

Ондин трепереше с цялото си тяло. Изчака мъжът ѝ да откопчее и последното копченце и се отдръпна настрана.

— Благодаря ви за усилията. Ще се съблека сама.

— Моля, започвайте, скъпа! — подкани я той, без да се помръдне от мястото си.

Ондин му обърна гръб и свали роклята си.

— Продължавайте, графиньо — настоя провлечено той.

Треперещите ѝ пръсти не можаха да се справят с шнуровите на корсета. Най-после и той падна на пода, следван от дантелената фуста.

Ондин свали и дългите копринени гащи и се пъхна в леглото само по риза.

— Махнете се най-последно! — извика отчаяно тя.

Уоруик изобщо нямаше намерение да изпълни желанието ѝ. Той приседна на леглото и лицето му доби сериозно изражение.

— Защо ви е толкова неприятно да ме придружите в кралския двор?

Гласът му звучеше странно меко и Ондин бързо сведе очи, за да не види топлите златистокафяви искри в очите му. Знаеше, че в следващия миг те могат отново да заблестят сурови и твърди.

— Не обичам аристократите.

— Ако се постараете да ми обясните...

— Разказах ви всичко, което смятам за нужно.

Мъжът въздъхна и стана.

— Съжалявам, че ви причинявам неприятности, но пътуването ще се осъществи. Нямайте друг изход, освен да ме придружите.

Той напусна безшумно стаята и Ондин усети как в очите ѝ запариха сълзи на отчаяние. Не, нямаше да се разплаче. Трябваше да измисли нещо ново. Скоро заспа и на устните ѝ заигра доволна усмивка.

Лоти я събуди на разсъмване. След като се изми и облече, тя помоли камериерката да направи прическата ѝ. След това седна с Матилда и Уоруик в частния салон, докато слугите изнасяха багажа.

— Ох! — Изведнъж Ондин изпищя пронизително и се сгърчи от болка. Артистичното ѝ изпълнение беше толкова убедително, че Уоруик се втурна уплашено към нея и обгърна с ръка раменете ѝ.

— Какво ви е, милейди? — извика Матилда. — Нещо с бебето ли?

— Не, не — простена Ондин. — Искам само да си полегна...

Графът отстъпи назад, без да каже дума. Матилда отведе господарката си обратно в спалнята и ѝ помогна да си легне.

— Трябва да разхлабя корсета ви. Не искам да се случи нещо с бебето.

— Но Уоруик...

— Графът ще трябва да замине сам. Легнете удобно, милейди. Ще ви потърся нощница. Господи, аз прибрах всички в багажа!

Ондин потисна с мъка тържествуващата си усмивка. Облегна се на лакът и зачака. Матилда щеше да свърши по-голямата част от работата.

Само след миг обаче две силни ръце я сграбчиха грубо и я вдигнаха от леглото. Очите на съпруга ѝ бяха ледени.

— Милейди има нужда само от малко чист въздух — обяви равнодушно той. — Време е да тръгнем.

— Но, милорд! — възрази укорно Матилда.

— Милейди е здрава като кобилка, само е малко нервна. Не се страхувайте, хладният утринен въздух върши чудеса. — Уоруик изнесе Ондин от спалнята толкова бързо, че Матилда, която продължи да протестира на висок глас, остана далеч назад.

Забравила решението си да се сдържа, Ондин се отказа от безсмислената комедия и заудря с юмруци по гърба му.

— Копеле! Веднага ме пуснете! Мога и сама да вървя!

— Знам го много добре. — Той я изнесе навън и я остави на земята едва пред каретата. На стълбата стояха Джъстин и Клинтън и ги гледаха смутено.

— Милейди имаше пристъп на слабост — обясни небрежно Уоруик.

Не ѝ позволи дори да се сбогува с изпращачите. Настани я набързо на плюшената седалка, затвори вратата, после размени няколко последни думи с брат си и братовчед си.

Само след минута каретата потегли. Уоруик отново седеше при Джейк на капрата. Ондин се облегна назад и захълца отчаяно. Беше толкова изтощена, че не можеше дори да мисли. Вече нищо нямаше значение. Равномерното движение скоро я унесе. Трябваше да се успокои. Докато беше жива, винаги имаше надежда. Само ако успееше да поговори на четири очи с краля...

Когато каретата спря пред крайпътна гостилница, беше късна вечер. Уоруик отведе жена си в кръчмата и остави Джейк да се погрижи за стаята. Докато ядяха печено пиле със зеленчуци и пиеха ейл, Уоруик и Джейк разговаряха за утрешното пътуване. Ондин ровеше омърлушено в чинията си. Изпи обаче няколко чаши ейл с надеждата да се умори и да заспи. И наистина клюмна на масата. Уоруик улови ръката ѝ.

— Елате, ще ви заведе в стаята ни.

— Не...

— Нека милордът ви помогне, милейди — посъветва я загрижено Джейк, — иначе ще рухнете от умора.

Уруик я поведе грижливо по скърцащата дървена стълба. Стъписана, Ондин установи, че двамата ще спят в една стая. Но бирата и липсата на сън казаха тежката си дума и тя не се възпротиви. Не оказа съпротива и когато графът свали роклята и корсета ѝ. Останала само по риза, тя се строполи в леглото и усети как мъжът ѝ легна до нея. Отпусна се в прегръдките му и веднага заспа. Когато я разтърси поредният кошмар, бе събудена от мекия му шепот:

— Успокойте се, скъпа. Какво е това, което ви измъчва? Спете спокойно, аз съм до вас...

На сутринта Уруик не ѝ обръщаше внимание, а вечерта я остави на грижите на Джейк в таверната на Мег, която се намиреше в предградията на Лондон.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Уоруик седеше в един тъмен ъгъл на таверната, недалеч от масата на Ондин, и неотстъпно наблюдаваше жена си. Ондин разговаряше с Джейк и от време на време избухваше във весел смях. Господи, как се мразеше! Желаше я така силно, но си забраняваше да се влюби в нея. Трябваше да мисли за Женевиев, за невинната си съпруга, която беше станала жертва на жестоко убийство. Ондин беше само пешка в сложната игра, която беше замислил. Не, той нямаше да се влюби в нея. Щеше обаче да я защитава и да я пази, особено в кралския двор, където пребиваваха лорд Хардгрейв и лейди Ан.

Тази нощ Уоруик не посмя да спи в стаята на съпругата си.

На другата сутрин те продължиха пътя си под безоблачното небе, покрай Темза, към портата на Хамптън Корт, където стояха на стража войници в кралски униформи. В двора се тълпяха безброй хора, елегантно облечени лордове и дами, пажове, писари и духовници, градинари, оборски ратаи, прислужници от кухните и търговци. Благородниците крачеха с достойнство, докато обикновените смъртни тичаха забързано, всеки по работите си.

Ондин се оглеждаше любопитно. Когато пристигнаха пред палата, каретата спря и графът ѝ помогна да слезе с изтънчена учтивост.

Двамата влязоха в огромната зала и бяха поздравени от главния церемониалмайстор, който ги увери, че ще бъдат подслонени комфортно, както подобава на ранга им. Кралят лично се бил погрижил за това. Той се поклони и ги поведе по широко стълбище. В края на един дълъг коридор отвори масивна двойна врата и ги въведе в салон, пълен с лавици за книги, скринове, кресла и дивани. Поставените пред прозорците полирани масички отразяваха ярката слънчева светлина.

— От другата страна е спалнята — обяви церемониалмайсторът и отвори двукрилата врата. Огромно легло с резбовани крака и красив балдахин с брокатени завеси царуваше над помещението. Прозорците гледаха към градината и Темза. Тук също бяха наредени разкошни

тапицирани кресла и дивани. Кръглата масичка сякаш канеше сънената любовна двойка, надигнала се с мъка от удобното легло, да закуси на спокойствие.

Слугите внесоха багажа и церемониалмайсторът показа на Ондин къде е звънецът за прислугата. После обеща веднага да ѝ изпрати камериерка. Макар да беше учтив и почтителен, любопитният му поглед издаваше, че скоро графинята ще се намери в центъра на придворните клюки. Но какво я беше грижа! Единственото ѝ желание беше по-скоро да поговори с краля.

Странно защо Уоруик обиколи така внимателно всички помещения и дори почукваше по стените. Когато размени многозначителен поглед с церемониалмайстора, той го увери, че помещенията са „основно претърсени“.

Ондин понечи да попита какво означава това, но Уоруик не ѝ позволи да се намеси.

— Негово величество играе тенис — рече той, след като церемониалмайсторът се оттегли. — Придружете ме, милейди. Ще вземем лодка, за да ни откара до кортовете.

Прекрасно, каза си Ондин. Така желаният разговор скоро щеше да се състои. Какво ли я очакваше...

По пътя към реката тя ускори крачка и Уоруик отбеляза любопитно:

— Вие май горите от нетърпение да изразите почитанията си на краля, милейди. Коя ли е причината?

Ондин го дари със сладка усмивка.

— Чувала съм, че бил забележителен мъж. И харесвал жените...

Пръстите му се впиха в лакътя ѝ, но той не каза нито дума. Скоро двамата се качиха на корабчето, което потегли към тенис кортовете.

Когато слязоха на брега, бяха посрещнати от слуги в ливреи с чаши вино. Няколко зрители седяха на пейките и наблюдаваха играта на джентълмените, които сръчно изпращаха топките си над мрежата.

— Кралица Катрин — пошепна Уоруик и посочи към една пейка. Макар да не беше млада, Нейно величество имаше приятно, мило лице. Усмивната, тя бърбеше с придворните си дами. — А там са застанали лордовете Бъкингам, Буркхърст и Седли. Все фанфарони.

— Какво казахте? — засмя се Ондин.

— Казах, че са мързеливци и безделници, които мислят само как да си прекарат по-приятно времето. Пазете се от тези мъже.

— Повече, отколкото от вас ли? — Тя го погледна с добре изиграна невинност.

— Точно така.

— А коя е онази дама? — осведоми се любопитно тя и посочи към пейката, на която седеше красива тъмнокоса жена. Дук Бъкингъм ѝ подхвърли някаква забележка и тя избухна в звънък смях.

— Луиза, дукеса Портсмут.

— Любовницата на краля! И това в присъствието на жена му? — Ондин смръщи стъписано чело и Уоруик избухна в сподавен смях.

От другата страна на Луиза седеше висока, очарователна брюнетка с яркочервена уста, изкривена в кокетна гримаса. Тя отпиваше от виното си и небрежно късаше зърна едро грозде.

— Коя е тази?

— Лейди Ан — отговори сухо Уоруик. — Елате, кралицата ни забеляза.

Значи това беше лейди Ан. Ондин преглътна мъчително. Трябваше да се справи с тази проклета ревност. Всъщност, какво значение имаше? Много скоро щеше да говори с краля.

Уоруик я отведе пред пейката на кралицата и се поклони дълбоко.

— Ваше величество...

Докато правеше реверанс, Ондин усети, че съпругът ѝ е искрено привързан към усмихнатата жена с тъжни очи.

— Уоруик! — Кралицата не беше изгубила напълно португалския си акцент. — Какво удоволствие да ви видим, милорд! — Той целуна ръката ѝ и придворните дами се отдръпнаха дискретно. Без да я е грижа за протокола, Катрин притегли главата му към себе си и го целуна по бузата. После се обърна към Ондин: — О, графиньо! Пристъпете по-близо. — Тя улови ръката ѝ и извика възхитено: — Колко е красива, приятелю! Сигурна съм, че ще има безброй обожатели. О... — Изведнъж тя запляска с ръце. — Съпругът ми спечели играта!

Ондин се обърна смутено. Тя не бе забелязала, че кралят също играе тенис. Едва сега го позна. Той тъкмо стискаше ръката на

противника си, после пое подадената му от един слуга кърпа и изтри запотеното си чело. Усмихна се и забърза към своята кралица.

Отначало изобщо не ѝ обърна внимание, защото очите му бяха устремени в Уоруик. Очевидно се зарадва на пристигането на приятеля си. Ондин сведе ресници и го заразглежда скришом.

Кралят беше почти толкова висок, колкото мъжа ѝ. Изглеждаше много представителен с тъмната си коса и грижливо подрязаните мустачки. Макар че беше наследник на Стюартите, във вените му течеше кръв и от други кралски родове, от шотландската и френска аристокрация, както и от тосканските херцози Медичи. От тях именно беше наследил латинския си външен вид. Той се засмя и потупа графа по рамото.

— Чух, че сте се оженили.

— Да, Ваше величество. Представям ви съпругата си лейди Ондин.

Ето че дойде големият миг. Чарлз я измери с внимателен поглед и докато приклепна в дълбок реверанс по всички правила на етикета, Ондин изпрати няма молба към небето. Дали щеше да я посочи с пръст и да извика онази унищожителна дума? „Предателка!“...

Но думата кънтеше само в главата ѝ. Беше готова да се закълне, че кралят я е познал, но по лицето му не пролича нищо.

— Добре дошла в Хамптън Корт, лейди Ондин. — Кралят улови любезно ръката ѝ и ѝ помогна да се изправи.

Тъй като гласът отказваше да ѝ се подчинява, тя само се усмихна.

— Оженил сте се без кралско позволение! — извика през смях Чарлз. — Но след като видях младата дама, давам благословията си от все сърце и пия за младата двойка. Освен това веднага ще ви призная, Уоруик, че ви завиждам ужасно. Тя е възхитителна, нали, Катрин?

— Красива и невинна — отговори кралицата и изгледа многозначително съпруга си. Чарлз не се разсърди, дори се засмя развеселено.

Уоруик сложи ръка на рамото на Ондин и я издърпа по-далеч от краля.

— Напълно невинна, скъпа кралице, уверявам ви.

— Какъв беше този собственически жест, Чатъм! — укори го весело Чарлз. — Но и аз ще ви посъветвам да я пазите добре. Бъкингам вече я е забелязал и се топи от копнеж. В мое присъствие

няма да се осмели да я ухажда, така че засега можете да бъдете спокоен. Освен това го е страх от шпагата ви, значи няма защо да се тревожим. О, ето че се приближават и други джентълмени. Бързо, скъпа моя, аз ще ви спася! — Той избухна в смях, улови ръката на Ондин и обясни на Катрин, че възнамерява да ѝ покаже градината отгатък тенис-кортовете. — Виждаш, че трябва да я скрия от любопитните си благородници. — Уоруик понечи да се присъедини към тях, но кралят махна с ръка. — Сигурен съм, че ви предстои доста работа, преди положението да е излязло от контрол. — Той се изсмя злобно и посочи лейди Ан, която се приближаваше с усмивка.

— Лорд Чатъм! — извика зарадвано жената.

За да не наруши етикета, Уоруик трябваше да остане на мястото си. Чарлз му намигна приятелски и отведе Ондин. Двама стражи ги последваха, но когато навлязоха в сенчестата алея зад кортовете, кралят се обърна към тях и нареди с усмивка:

— Оставете ме за малко на спокойствие, приятели! Наистина ли мислите, че красивата лейди Ондин би могла да застраши живота ми?

— Ваше величество... — Пазачите се поклониха и се оттеглиха.

Докато се разхождаха бавно покрай екзотичните растения, донесени от далечни южни страни, Чарлз откъсна един плод, извади ножа си и го разряза.

— Това е ананас — обясни той и подаде едно парченце на Ондин. — Първият, узрял в Англия. Опитайте, мила. Много е вкусен.

Ондин взе парченцето, но не успя да преглътне нито хапка.

— Ваше величество... Искам да ви уверя, че никога, никога не бих ви сторила зло! Въпреки това съм заподозряна в държавна измяна и...

Кралят се засмя и махна с ръка.

— Никога не съм вярвал, че сте искали да ме убиете, дукесо Рочестър.

Ондин усети такова облекчение, че ѝ се зави свят.

— Господи! — прошепна безсилно тя.

Кралят помилва меко бузата ѝ. Ананасът падна на земята.

— Къде бяхте през цялото това време, Ондин? И къде попаднахте на Уоруик Чатъм?

— Под бесилката.

— Какво? — смая се кралят.

— Хванаха ме, когато убих един елен.

— И затова щяха да ви обесят?

— Доколкото знам, това е нещо обичайно.

— Значи Уоруик ви спаси живота, като ви взе за жена?

— Да. Макар че нямам представа какво става в главата на съпруга ми...

Кралят я изгледа изпитателно.

— Но той също няма представа за вашите мисли, нали?

— Така е.

— Тогава и двамата трябва да внимавате особено много. —
Кралят продължи пътя си и Ондин го последва.

— Какво да правя сега, Ваше величество?

Чарлз спря и я погледна право в очите.

— Онзи ден имаше свидетели. Двама пазачи, един паж. Единият изчезна, вероятно е бил принуден. Но не съм съвсем сигурен. Изпратих да го търсят, но той сякаш беше потънал в земята. Пък и сигурно нямаше да посмее да ми каже истината. За съжаление съществуват документи, което ви уличават в заговор, Ондин — и са толкова добре фалшифицирани, че всеки съд ще ги приеме за истински. Трябва да ги намерите и унищожите, така братовчед ви и несъщият ви чичо няма да имат нищо, с което да докажат виновността ви. За да очистите името на баща си от грозното подозрение, трябва да заложите капан на онези двамата... По закон чичо ви е ваш настойник и управлява земите ви. Не мога да предприема нищо срещу него, преди да докажете невинността си.

— Но нали казахте...

— Казах само, че аз не ви обвинявам в държавна измяна, милейди. Щом намерите удобен случай, върнете се в семейството си и потърсете документите. Идете при чичо си, престорете се, че молите за милост и се предавате изцяло във властта им и им заложете капан. В моя двор сте на сигурно място, поне засега, и можете спокойно да обмислите плановете си. Тук сте само жената на Уоруик Чатъм. Хората помнят, че старият Рочестър имаше дъщеря, но никой не знае дори името ѝ. Не бързайте, всичко ще се обърне на добро! Спомнете си само за моята съдба, Ондин! Години наред се влачех из Европа в най-окаяна бедност. И докато се борех да си възвърна короната, се научих да се доверявам на добрите хора и да се пазя от злото. Ще споделя с вас и

най-важния урок, който получих — човек трябва да е винаги предпазлив, да чака, да държи очите и ушите си отворени, докато дойде мигът. Разбирате ли ме?

Ондин поклати объркано глава.

— Нали преди малко казахте, че трябва да действам...

— Ще действате, когато дойде подходящият момент. — Кралят се облегна с усмивка на един дебел дъбов ствол. — Без съмнение, приятелят ми Чатъм ще ви охранява строго, което на негово място бих направил и аз, признавам. Едно такова съкровище трябва да се пази. Подчинете се на волята му, защото той има голяма власт и е в състояние да ви помогне. Търпението трябва да бъде главната ви добродетел, Ондин. На душата на съпруга ви тежи тежък товар, втурнал се е да преследва призрак. Щом той постигне своето, вие се обърнете към собствената си цел.

— Искате да го напусна?

— В никакъв случай. Предлагам ви обаче да заминете сама за земите си. Трябва да ви кажа нещо важно, Ондин. Уоруик се е оженил за вас...

— За да има възможност да се промъква незабелязан към плячката си.

— Не е така — възрази през смях Чарлз, — Аз го познавам добре, милейди. Когато преди малко ви отведох, в лъвските му очи пламтеше дива ярост. Тъй като се ползвам с име на женкар, добрият Чатъм се бои да не прельстят съпругата му.

— Но...

— Не се страхувайте, мила моя. Не искам нищо от вас. Занимавам се само с дами, които нямат нищо против компанията ми. Въпреки това признавам, че ревността на съпруга ви ме забавлява много.

Ондин сведе глава и не каза нищо. Съмняваше се в ревността на Уоруик, но не биваше да възразява на краля.

— Да се връщаме — проговори усмихнато Чарлз. — Иначе Чатъм ще повярва, че наистина съм ухажвал жена му. Тази вечер ще се видим на банкетата.

— О, Ваше величество! Бог да ви благослови!

— Не ме гледайте така сърцераздирателно с тези красиви, влажни от сълзи очи, че ще забравя верността към приятеля си! —

засмя се кралят, улови ръката ѝ и двамата тръгнаха бавно по алеята
към кортовете.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Коя е онази... вулгарна проститутка? — попита Ан.

Тя вече не се владееше и за да избегне неловката сцена, Уоруик я отведе далече от компанията.

— Дръж си езика, Ан! Тази жена не е проститутка, тя е моя съпруга.

Побесняла, лейди Ан затропа с краче.

— Невъзможно! Та ние с теб бяхме почти сгодени. Нали се закле, че никога вече няма да се ожениш? Каква игра играеш? Ще видиш ти, проклет лъжец!

Тя не бе изгубила нищо от красотата си, огнения темперамент и нахалството си. По-рано всичко това му се струваше очарователно и го изкушаваше. Сега обаче блестящата ѝ тъмна коса бледнееше пред златночервените къдрици на Ондин, очите ѝ не бяха сини и дълбоки като морето, а пищните ѝ гърди изобщо не можеха да се сравнят с тайнственото очарование, което се излъчваше от жена му.

— Никога не сме били сгодени, Ан. Уверявам те, че съм женен за Ондин по всички правила.

— Защо се ожени за нея, а не за мен?

— Никога не съм искал да станеш моя съпруга. Двамата се забавлявахме чудесно, но това беше всичко. — Той улови ръката ѝ, за да ѝ попречи да го удари. Започваше да се ядосва. — Престани с тези глупости!

Вместо да се отдръпне, Ан се възползва от ситуацията и притисна ръката му до гърдите си.

— Виж как бие сърцето ми! Полудяла съм от желание!

Уоруик избухна в смях. Тази жена беше велика артистка...

— И двамата знаем, че удовлетворяваш желанието си при всеки удобен случай, като не подбираш с кого.

— И ти ще ми паднеш в ръцете, почакай!

Тази самоувереност го развесели още повече. В този момент в другия край на алеята се появиха Ондин и кралят и Уоруик настръхна от ревност. Жена му вече не беше нервна, очите ѝ сияеха като сапфири.

На него никога не се усмихваше така. Никога преди това не беше осъзнавал каква гореща страст беше скрита дълбоко в нея — чувства, които не бяха отправени към него. С него тя се бореше, а към краля, който очевидно ѝ разказваше смешна история, изпитваше безгранично възхищение.

Изведнъж смехът ѝ угасна. Тя погледна към Уоруик и Ан и той забеляза, че ръката му все още е върху гърдите на красивата дама. Вместо обаче да издърпа пръстите си като смутен младеж, той ги оттегли подчертано бавно, без да изпуска от очи жена си. В погледа му се четеше предизвикателство.

— Ан, запознай се със съпругата ми. Ондин, това е лейди Ан.

Дамите само се изгледаха враждебно и Чарлз побърза да прекъсне неловкото мълчание.

— Време е да се връщаме в палата. Скоро ще започне банкетът. — Той предложи ръката си на лейди Ан, а Уоруик улови здраво пръстите на Ондин, преди тя да е успяла да избяга.

— Какво правите, милейди? — изсъска вбесено той. — Съпротивлявахте се срещу това пътуване със зъби и нокти. А щом Негово величество ви се усмихна, замъркахте като котка.

— Чарлз е наистина очарователен — отговори е усмивка Ондин.

— И вие ли ще влезете в тълпата на любовниците му?

— Защо не? Тон подарява на дамите си благороднически титли и богатство, освен това е красив, изтънчен и толкова мил...

Чарлз и Ан вървяха бързо напред. Уоруик спря и сграбчи жена си за косите.

— Нещастна уличница! Не забравяйте, че сте моя жена! Предупреждавам ви за пръв и последен път!

— Нали кралят е ваш приятел.

Той дръпна косата ѝ с все сила и в очите ѝ заблестяха сълзи.

— Но е мъж. Много малко мъже са в състояние да противостоят на вашата очевидна покана. Много често страстта побеждава мъжката вярност.

— Вие очевидно го знаете от собствен опит, милорд.

— Да. Но аз не се поддавам на изкушенията. Затова ви предупреждавам да внимавате! Имам начини и средства да ви укротя, скъпа моя.

— Ондин! Уоруик! — извика кралят. — Качваме се на корабчето!

Макар и неохотно, лордът пусна косата на жена си. Улови ръката ѝ и я поведе към реката.

По време на банкета Уоруик нямаше почти никаква възможност да се наслаждава на компанията на жена си. Мъжете просто се тълпяха около нея. Кралицата също я беше харесала. Двете разговаряха дълго за мода, изкуство и поезия. Акробати и певци показваха изкуството си, един дресьор беше довел две танцуващи мечки.

Вечерта беше прекрасна, но Ондин бе принудена да се оттегли по-рано, отколкото ѝ се искаше. Чарлз трябваше да реши известни проблеми с шотландците и имаше нужда от съвета на приятеля си. Замислен, Уоруик придружи жена си да общия им апартамент и обясни, че Джейк ще стои на пост пред вратата. После се върна при краля.

Дано остане само при Негово величество, помоли се безмълвно Ондин, дано не потърси лейди Ан!

На сутринта го намери заспал на един диван, твърде къс за едрото му тяло. Очевидно не се чувстваше съвсем удобно с тези дълги крака, вдигнати на облегалката. Спеше толкова дълбоко, че изобщо не се помръдна при влизането ѝ.

Защо беше толкова изтощен? Дали цяла нощ беше говорил с краля — или се беше забавлявал с любовницата си?

Тя се облече набързо, измъкна се на пръсти в салона и затвори с трясък вратата на спалнята.

— Вещица! — изстена задавено Уоруик и притисна пръсти до бучащите си слепоочия.

Ондин прекара голяма част от времето си с кралицата и чу от устата ѝ учудващи признания.

— Не бива да укорявате Чарлз, че не ми е верен, Ондин. Заради безплодието ми парламентът настояваше за развод, но той не се съгласи. А аз също не съм светица. Знаете ли какво удоволствие ми доставя да наблюдавам лейди Ан! Тя е просто бясна, защото вие сте толкова красива.

Ондин се съмняваше в този гняв. Дамата я наблюдаваше непрекъснато и се усмихваше тайнствено.

С Уоруик се видяха едва на вечеря. Поведението му беше повече от странно. Отначало я поздрави със съвършена, макар и лицемерна учтивост, но още в следващия момент я гледаше с пламтящи от едва сдържан гняв очи. Изведнъж обаче се сгърчи, сякаш го бяха ударили.

— Хардгрейв! — прошепна задавено той.

Ондин проследи любопитно погледа му и срещна очите на висок, модно облечен мъж. Той носеше шапка с перо, червени чорапи, бял панталон и оранжева наметка. Макар да беше по-дребен и не толкова мускулист като Уоруик, притежаваше впечатляващо широки рамене.

Той поздрави краля, поклони се почтително, после размени някои незначителни фрази с Уоруик, без да крие враждебността си. Графът не му представи съпругата си и когато виконтът я зяпна с неприкрито възхищение, Ондин направи плах опит да се усмихне.

— Пазете се от него! — пошепна в ухото ѝ Уоруик, след като Хардгрейв се отдалечи. Погледът му беше по-мрачен от всякога и стъписаната Ондин можа само да кимне в отговор.

След като гостите се нахраниха, масите бяха преместени до стените и в галерията седнаха музикантите. Кралят покани Ондин на танц и тя му беше благодарна, че за първи път от много време насам отново е в състояние да се смее и шегува безгрижно.

Когато спряха за малко, за да утолят жаждата си с ромов пунш, Ондин се запозна с лорд Хардгрейв.

— О, колко небрежно от моя страна! — засмя се кралят и отпи глътка пунш. — Все още не познавате новата лейди Чатъм, милорд Хардгрейв. Ондин, това е Лайл Хардгрейв, виконт...

— Ваша милост, дамата познава земите ми, те граничат непосредствено с тези на Чатъм. — Хладните воднистосини очи на Хардгрейв я измериха от глава до пети. — Мисля, че е чувала и за мен. Ние със съпруга ви сме смъртни врагове, милейди.

— Не и в моя двор! — намеси се остро Чарлз.

Изведнъж Ондин усети погледа на съпруга си и се обърна да го потърси. Той танцуваше с красива млада дама, която ѝ беше непозната.

— За мен е удоволствие да се запозная с вас, лорд Хардгрейв — увери тя виконта и го погледна със сияеща усмивка.

Може би Чарлз намери тази среща опасна, а може би и му стана скучно. Във всеки случай той побърза да се сбогува и отведе Ондин на танцовата площадка, където я въртя, докато ѝ се зави свят. Като видя,

че дамата му е изтощена, кралят се засмя, помоли я за милост и ѝ заяви, че ѝ е време да подиша чист въздух. Но той не можа да я последва, защото Катрин го повика при себе си.

Облегната на каменния парапет, Ондин се наслаждаваше на меката нощ и разглеждаше красивата градина.

— Разбира се, че не бях чувала нищо за нея...

Стресната, Ондин се приведе напред и присви очи. До решетката с виещи се рози седяха две жени и си вееха прохлада с паунови ветрила. Очевидно и те бяха уморени от танците. Едната беше лейди Ан, а гласът с френски акцент, който беше достигнал до ушите на Ондин, принадлежеше на Луиза, настоящата метреса на краля.

Не мина много време и Ондин разбра, че именно тя е в центъра на разговора им.

— Сигурна съм, че не е дама — говореше презрително Ан. — След смъртта на Женевиер той се закле, че никога вече няма да се ожени. Какъв глупак! Та той ме обожава! Само че се бои да не се случи нещо страшно, ако ме вземе за жена... Е, ще се задоволя с любовта му, докато онова малко зверче изпълни предназначението си.

— Намирам я много красива — отговори злобно Луиза.

— Тя е обикновена гражданка! — изсъска разярено Ан.

— Обикновена? — изсмя се недоверчиво Луиза. — Не си права. Кралят е полудял по нея.

— Всички мъже са луди по новите жени, които се явяват в двора, но много скоро почват отново да търсят разнообразие. Само почакай, *ma petite*.

— Може би — но не е много сигурно. Твърде възможно е лорд Чатъм да обича страстно съпругата си.

— Глупости! Той обича само мен.

— А кралят само мен, нали? О, знам, че трябва да го делия с други, но това няма значение. За мен винаги остава достатъчно от невероятната му мъжка сила.

Двете жени избухнаха в смях — приятелки, врагове, съперници.

— Ще ти липсва ли Чатъм, Ан? — попита Луиза. — Все пак той ще отделя много време на новата си съпруга.

— О, да не мислиш, че ще ѝ позволя да се изпречва на пътя ми. Съпругата може лесно да изчезне. Тя не е слабачка като Женевиер, но кой знае? Ако я изтормозя, сигурно ще се разпищи и ще избяга

надалеч. Или кралят ще я вземе под крилото си и Уоруик пак ще има достатъчно време за мен...

Ондин не можа да понесе по-дълго разговора им и се върна в балната зала. Решена да си отмъсти, тя огледа пъстрото множество и изведнъж се озова точно срещу лорд Хардгрейв, смъртния враг на мъжа ѝ. Олюля се и той побърза да я подкрепи. Когато се овладя, Ондин му благодари с ослепителна усмивка за любезността.

— Лейди Чатъм! Още от дете мразя това име... Сега обаче то звучи като музика в ушите ми. Моля ви, препъвайте се по-често в ръцете ми! За мен ще бъде удоволствие.

— Благодаря ви, милорд. Толкова сте мил.

— О, лейди, вие сте твърде красива за онзи звяр Чатъм. Защо не ви срещнах по-рано? — Ръцете му останаха още малко върху раменете ѝ, погледът му беше устремен похотливо към гърдите ѝ. Макар че усети отвращение, Ондин не се помръдна от мястото си. — Един ден обаче ще убия звяра и тогава... — Ухилен, Хардгрейв се наведе към нея.

Как да му избяга?

— Дамата е обещала този танц на мен, Хардгрейв — заяви внезапно изникналият зад гърба ѝ Чарлз. Ондин се обърна бързо и му се усмихна с благодарност.

— Оттеглям се с голямо съжаление — отговори без усмивка виконтът.

Чарлз улови ръката на Ондин, отведе я на паркета и двамата се завъртяха в такта на музиката.

— Май ви спасих от нежелан ухажор? — усмихна се приветливо кралят.

— Така е и бих искала да ви благодаря, милорд.

— Не харесвате ли лорд Хардгрейв? Тогава здравият ви инстинкт може да се мери с моето очарование.

Ондин се засмя и отметна глава назад. В този момент срещна отново погледа на мъжа си. Грамаден и страшен, той стоеше до стената, без да се опира на нея. Тъкмо когато Ондин отговори хладно и презрително на гневния му поглед, вниманието му бе отклонено от нежна женска ръка, която докосна гърдите му.

На лицето му веднага се изписа очарователна усмивка и той се обърна към лейди Ан. Ондин преглътна мъчително. Глупачка, укори се

тя. Как можах да направя глупостта да се влюбя в този женкар? Докато наблюдаваше влюбените жестове на жената, тя се чувстваше все по-зле.

Уоруик взе една чаша от сребърната табла, предложи я на лейди Ан, после пи и той. Смехът му прозвуча гърлено и чувствено. Бъкингам се присъедини към двойката и тримата очевидно се забавляваха чудесно.

— Ще позволите ли да се оттегля, Ваше величество? — попита Ондин, която едва издържаше.

— Наистина ли ще оставите съпруга си в лапите на лейди Ан? — учуди се кралят.

— Дано си издерат взаимно очите. Страдам от силно главоболие, Ваше величество.

Кралят учтиво я придружи до покоите ѝ. Ондин не пропусна да забележи, че Джейк ги последва. Очевидно отново беше получил нареждане да стои на пост пред вратата.

На сбогуване Чарлз целуна ръката ѝ и побърза да се оттегли.

— Лека нощ! — извика Ондин на дребния слуга и затвори вратата с трясък. Тя се облегна на рамката и отчаяно притисна ръце в слепоочията си. — Върви по дяволите, Уоруик Чатъм!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Неспособна да заспи, Ондин се разхождаше нервно из спалнята и проклинаше мъжа си с всички думи, които беше научила от крадците в гората. Изведнъж вратата се отвори.

Влезе Уоруик и се поклони подигравателно. После свали елегантната си широкопола шапка и я хвърли на един диван. Затвори бавно вратата и старите ѝ панти тревожно изскърцаха. Протяжният звук предизвика студени тръпки по гърба на Ондин.

Облегнат на вратата, графът измерваше жена си с неразгадаем поглед. Трепкащата светлина на свещите не достигаше до ъглите на стаята, където дебнеха тайнствени сенки. Загадъчна усмивка играеше по устните на Уоруик, очите му искряха студени и корави като очи на вълк-единак, който дебне нощем плячката си...

— Тук сте били значи, милейди. — Ревността заплашваше да го разкъса. Никога не беше ставал жертва на такава страст — на такава любов.

Виното не беше заглушило бурята в гърдите му. Той беше влюбен, това беше истината. Точно той! В това нещастно момиче, което бе спасил от бесилката!

Не, Ондин вече не беше жалката престъпница под бесилката, тя се бе превърнала в красива, умна, тайнствена жена, загърната в бяла коприна, падаща на меки вълни покрай стройното ѝ тяло. Червеникавата коса, разпръсната по раменете ѝ, блестеше като лъчите на залязващо слънце. Морскосините ѝ очи го преследваха в сънищата му и той съзнаваше, че вече не може да живее без нея.

По дяволите, тези очи трябваше да заблестят за него по-силно, отколкото за Чарлз. От днес нататък той щеше да бъде единственият, който да чува нежния ѝ шепот, любовните ѝ думи...

— Къде другаде бих могла да бъда, милорд? — попита Ондин. Макар че беше решила да се държи хладно и отчуждено, гласът ѝ прозвуча горчиво, погледът ѝ издаваше бесен гняв.

Мъжът отиде до камината и разпали огъня.

— Смятах, че още ухажвате краля — отговори глухо той, остави машата до стената и се облегна на полицата. — Държахте се също като другите красиви и пресметливи мръсници в двора. Сигурно горите от нетърпение да се озовете в леглото му!

Вбесена, Ондин грабна една копринена възглавница от дивана и я метна към главата му.

— Вие сте пиан! Цяла вечер се забавлявахте с любовницата си и с прекрасните си приятели, а сега се осмелявате да ме обиждате! Изчезвайте! Вървете при чаровната лейди Ан! Оставете ме на мира!

Уруик улови възглавницата и я пусна на земята. После закрочи бавно към нея, пъхнал палци в колана си.

— Да, лейди, сигурно съм пиан. Видът на невинната ми, добродетелна жена, която постоянно се увиваше около краля, ме накара да изпия не малко чаши вино. А когато направо напъхахте в ръцете му разкошните си бели гърди...

— Лъжец! Очевидно познавате само мръсната тактика на вашата курва и смятате, че всички жени са еднакви! Върнете се при нея, какво чакате!

— За да ви оставя насаме с краля, нали?

— Вие сте луд!

— Може би сте права — аз наистина съм луд по моята малка женичка, която свалих от бесилката. Луд по неблагодарницата, която ми слага рога с мъжа, когото наричам най-добрия си приятел... — Пръстите му се впиха болезнено в раменете ѝ.

— Веднага ме пуснете! — изсъска Ондин.

— Нима ще откажете на съпруга си онова, което така щедро раздавате на другите?

— Копеле! — Побесняла от гняв, тя заби юмруци в гърдите му. — Презирам ви! — Най-после успя да се освободи и хукна към вратата. Уруик я настигна с два скока и изви болезнено ръката ѝ. — Какво искате от мен? — попита гневно Ондин.

— Искам да се позабавлявам със собствената си съпруга, нищо повече.

— Нямам какво да правя с един пиан женкар!

— А аз мисля, че тук има само една курва и това сте вие.

— Махайте се от очите ми! — Ондин отново успя да се освободи и този път запрати към него голямата синя кана за вода.

Макар да беше пил много повече от обикновено, Уоруик реагира бързо, отскочи настрана и каната се разби във вратата. Водата се разля по пода.

— Не! — изпищя Ондин, когато лордът се запъти към нея, и се обърна да избяга. Уоруик успя да улови само крайчето на роклята ѝ. Тънката коприна се сцепи с грозен шум. Отчаяна, тя падна на леглото и се опита да закрие гърдите си с широката пола.

— Хайде, разкажете ми какво шепнехте на краля — заповяда Уоруик и седна до нея.

— Нямате право да ме питате...

— О, разбира се, че имам всички права.

— Изобщо не ви засяга за какво съм разговаряла с краля. Ще ви кажа само едно — той е очарователен и много учтив.

— За разлика от мен?

— Вие сте един дързък, нахален селяк!

— Какво?

Уоруик я сграбчи за раменете и гневният му поглед я уплаши до смърт. Въпреки това тя намери сили да вдигне предизвикателно глава.

— Не ме докосвайте! Отвращавам се от вас! Тези мръсни ръце са милвали онази курва.

Изведнъж лордът се засмя и Ондин загуби ума и дума. Забрави да се отбранява и той се възползва светкавично от удобния случай, за да се хвърли върху нея. Силното му коляно притисна краката ѝ, стоманени пръсти се впиха в рамото ѝ.

— Значи смятате, че съм позволил твърде много свобода на ръцете си! — Той помилва бавно голите ѝ гърди, покрити само с тънка риза, и по треперещото ѝ тяло се разля топла вълна.

— Да! — изфуча ядно тя. — Много добре знам къде бяха ръцете ви през цялата вечер. Върнете се при онази жена и ме оставете на мира. — Тя отблъсна нахалната му ръка, надигна се и се опита да го ритне.

— Проклетата вещица! — изсъска вбесено мъжът.

— Как смеете! — Ондин заудря с юмруци по гърдите му. — Водите ме в този дворец, за да видя как любовницата ви се хвърля на гърдите ви и ми се смее в лицето, после пък се връщате при мен и...

Развеселен, Уоруик наблюдаваше усилията ѝ да се освободи. След малко отново стисна китките ѝ.

— Искам да стана!

— О, не, скъпа моя, трябва да поговорим. Не ви е приятно, че лейди Ан се интересува от мен, така ли?

— Все ми е едно и...

— Наистина ли? — Той се наведе към нея, улови брадичката ѝ и езикът му се плъзна предизвикателно по устните ѝ.

Странно чувство я обзе, по-замайващо от всяко вино, опитвано досега. Сякаш бе попаднала в непознат рай и Уоруик я водеше към насладите му. Докато той я целуваше с нарастваща страст, тя забрави, че трябва да се брани. Предостави устата си на изкусителната игра на езика му и с готовност се потопи в горещите вълни на страстта.

След малко мъжът се надигна, но Ондин беше неспособна да се помръдне и не намери сили да се съпротивлява. Уоруик смъкна ризата ѝ и топлият му език се плъзна по гърдите ѝ с такава нежност, че в утробата ѝ се надигна диво желание.

Не можейки да си обясни чувствата, които я заливаха, Ондин вдигна ръце и зарови пръсти в гъстата му кестенява коса.

Когато той развърза шнуровите на корсета ѝ и го свали заедно с измачканата риза, фустата и роклята, тя дори не помисли да му попречи. Най-последно бе отстранено и последното препятствие — фините копринени гащи, украсени с дантела.

Ръцете му се плъзнаха по тънката ѝ талия, по хълбоците и бедрата и тези нежности я опияниха не по-малко от тихия му, дълбок глас.

— Най-последно виждам какво съкровище съм свалил от бесилката, каква красота. Несравнима... — Устните му се плъзнаха към корема ѝ и тя потъна още по-дълбоко в страната на сънищата...

Несравнима? Значи той се опитваше да я приравни към онази развалена лейди Ан и всички останали леки жени в двора?

— О! — Бясна, Ондин го блъсна с все сила, но Уоруик веднага я взе отново в прегръдките си. Никоя жена не можеше да устои на целувката му. Тя събуди в тялото ѝ всички онези чувства, които беше искала да прогони.

Той я целуваше отново и отново, докато преодоля и последните остатъци от съпротива. Когато стана, за да се съблече, Ондин не се помръдна. Уоруик коленичи до нея и започна да милва тялото ѝ.

Пръстите и устните му намираха най-чувствителните ѝ места, не пропуснаха дори коленните ямки и вътрешната страна на бедрата ѝ.

От гърлото ѝ се изтръгваха задавени стонове. Вътрешният глас я предупреждаваше да се пази от тези твърде интимни милувки и въпреки това тя копнееше за тях като за еликсира на вечното щастие. Уж се опитваше да се изтръгне от нежните ръце на Уоруик, а всъщност сама се предлагаше на жадните му ласки. Скоро престана да разбира какво става с нея. Тя вече не беше Ондин Рочестър, беше някаква чужда жена, което стенеше и се мятеше, държеше се като удавница за Уоруик и отговаряше със същия плам на изкусителната игра на езика му.

Когато вдигна поглед, Ондин видя танцуващите пламъчета на свещите в очите му и разбра, че го обича и го желае повече от всичко на света.

Пръстите му отново замилваха вътрешната страна на бедрата ѝ. Страстната му целувка отне дъха ѝ. Той мушна коляно между бедрата ѝ и краката ѝ се отвориха сами. Изведнъж Ондин изпищя от болка. Уоруик беше проникнал в нея твърде бързо и с голяма сила. Смаяното му проклетие предизвика сълзи в очите ѝ. Нима той беше повярвал, че тя се е отдала на краля — или е имала и други мъже преди сватбата?

Отчаяна, тя притисна ръце в гърдите му и докато болката бавно отслабваше, се вслуша в дълбокия му глас до ухото си. Той ѝ говореше меко и успокояващо, като на дете. Целувките му, ръцете, които милваха гърдите ѝ, запалиха отново огъня в тялото ѝ. Скоро болката изчезна съвсем и остави само смътен спомен. Много по-късно Ондин щеше да разбере колко изкусен любовник е мъжът ѝ и с какъв богат опит разполага. Сега той беше част от нея и сякаш бе проникнал в най-интимните дълбини на душата ѝ.

Силните му ръце обхванаха бедрата ѝ и тя се надигна с готовност срещу него. Раменете му блестяха от капчици пот, в очите му светеше дива страст.

Беше копняла за това толкова отдавна — много преди да осъзнае какво я измъчва, — за тази пареща горещина, обзела цялото ѝ тяло, за магията, която заплашваше да я погълне. Никога не бе подозирала, че може да съществува такова небесно удоволствие. Мина много време, преди Ондин да се спусне от върха на блаженството. Не смееше да погледне Уоруик в очите, не можеше да повярва, че се е отдала

доброволно на човека, който доскоро беше държал в прегръдките си друга жена. Без да каже дума, тя му обърна гръб и зарови лице във възглавницата. Уоруик лежеше до нея и не я докосваше.

Времето минаваше бавно. Може би той спеше? Ондин вдигна леко глава и се опита да надзърне през разпилените си коси.

Не, Уоруик не спеше. Очите му бяха широко отворени и се вираха в тъмния таван. Свещите бяха догорели и Ондин не можеше да разбере какво изразява погледът му. Ала лицето му беше мрачно.

Когато той се раздвижи, тя затвори бързо очи и се престори на заспала. Уоруик помилва нежно косата ѝ, приглади я, после я зави и отново се изтегна до нея. За какво ли мислеше?

Много ѝ се искаше да го попита, но не посмя. Изкушението да протегне ръка към него беше много голямо, но тя все пак устоя. Не можеше да го дари с любов, която щеше да остане несподелена.

Чакат ме толкова много въпроси за уреждане, опита се да си внуши тя. Скоро щеше да избяга от мъжа си, за да потърси законните си права.

Но мислите ѝ отново и отново се връщаха към мига, когато момичето от бесилката беше станало истинска съпруга на графа на Норт Ламбрия.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събуди я слънчевата светлина, която нахлуваше необезпокоявано в стаята. Ондин си припомни веднага какво се бе случило през нощта и се усмихна замечтано. Ако Уоруик лежеше до нея, сигурно щеше да се изкуши да се сгуши в него.

Но тя не усети близостта на тялото му и когато отвори очи, го видя да стои до прозореца, напълно облечен, вдигнал крак на едно столче. Замисленият му поглед беше взрян в кралската градина.

Видът му стопли сърцето на Ондин, но като забеляза мрачното му изражение, сърцето ѝ заби силно.

— Уоруик... — промълви нерешително тя и издърпа завивката до брадичката си.

Мъжът се обърна към нея, свали шапка и се поклони дълбоко, този път без подигравка и ирония.

— Прости ми, че снощи се държах така необуздано. За съжаление ме измъчваха грижи и пих твърде много. Положението в двора е твърде напрегнато.

Ондин го изгледа невярващо, после се скри зад леден поглед и му обърна гръб.

— Върви си, моля те...

Уоруик пристъпи колебливо към леглото, приседна на ръба и помилва рамото ѝ.

— Аз не знаех...

— Какво? — попита студено тя и се обърна към него.

— За Бога, жено, та аз те взех от бесилката! А преди това си била в Нюгейт! — отговори нетърпеливо той.

— Е, и?

— Затова и бях уверен, че не си девствена и си събрала известен опит.

— Аха! — Побесняла от гняв, тя хвърли възглавницата в лицето му, но той я улови, без дори да трепне.

— Колко време прекара в затвора?

— Значи ти смяташ, че всички достойни за съжаление момичета, които попадат зад онези ужасни стени, са курви? Само защото са били принудени да просят?

— Не, не само просякини. Те са и скитници, лъжкини, крадли и какво ли още не! А ти, графиньо, прости на пияния селяк, който ти открадна скъпоценната девственост! Никога нямаше да го направя, ако знаех какъв добродетелен живот си водила в Нюгейт. Но нито за миг не помислих, особено като те видях да флиртуваш с краля по всички правила на изкуството.

— Махни се най-после оттук! — изсъска вбесено Ондин.

— Знам, държах се непростимо. За в бъдеще обещавам да се поправам. — Той направи елегантен поклон и се запъти към вратата. На прага се обърна и обясни: — Днес и утре ще бъда непрекъснато зает с краля. Няма да остана в двора по-дълго, отколкото е абсолютно необходимо. Пригответи се за път.

Все още не вярвайки на ушите си, Ондин се загледа във вратата, която се бе затворила зад гърба му. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Никога нямаше да разбере този мъж, дори след сто години...

Той беше спасил живота ѝ, за да я използва в някакъв дяволски акт на отмъщение. Но все пак тя му дължеше благодарност. Щом изпълнеше ролята си, щеше да го напусне и да заживее своя живот.

Уоруик прекарваше дните си в покоите на краля, слушайки съветниците, които многословно предупреждаваха, че страхът от папистите е все още широко разпространен в цяла Англия. Кралят ги слушаше с каменно лице, защото лордовете нападаха Джеймс, който беше негов брат и наследник.

Чарлз презираше всяка нетолерантност. Тъй като беше умен, предпазлив мъж, той прикриваше склонността си към католицизма. За да запази трона си, трябваше да остане протестантски крал. Накрая въздъхна уморено и рече:

— Да свършим най-после с този досаден дебат. На карта са поставени много по-важни неща.

Време беше да заговорят по финансовите въпроси, защото Чарлз разчиташе твърде много на подкрепата на лордовете си.

Мислите на Уоруик постоянно се отклоняваха — и пред очите му изникваше образът на малката му невеста от бесилката. Беше се

нахвърлил върху нея като дивак, макар да се бе заклел, че ще я защитава и пази, но няма да я обича.

И от какво щеше да я пази? Какво беше искал да си докаже с появата в двора? Тук бяха и Хардгрейв, и лейди Ан. Значи нито един от двамата не беше играл ролята на призрак в Чатъм Менър, нито беше шепнал уловките си на Ондин в онази късна нощ.

Хардгрейв обаче живееше в непосредствена близост до дома му, а в Чатъм имаше скрити коридори и тайни врати. От друга страна, кучетата щяха да прогонят веднага всеки чужденец, опитал се да проникне в земите му, а и Уоруик не можеше да си представи, че едрият, набит Хардгрейв ще се промъкне безшумно чак до спалнята му, за да плаши Ондин с призраци.

Ондин... Стомахът му се сви на топка. Той бе постъпил зле с нея. Ако след този фарс ѝ подареше свободата, тя вече нямаше да бъде невинното момиче, което бе спасил от бесилката.

Но нима можеше да я пусне да си отиде? Никога преди това не бе изпитвал такава мъчителна страст, която заплашваше да го погълне без остатък. Защо трябваше да я спаси от бесилката, за да попадне под властта на красивото ѝ, тайнствено лице?

Вече нямаше да спи в леглото ѝ. Оставаха му само два дни, през които щеше да я гледа и да се измъчва. Тя се усмихваше и омагьосваше всички хора около себе си. Студеният ѝ поглед се спираше върху него твърде рядко. Лейди Ан я наблюдаваше внимателно и очевидно си правеше някакви планове, а Хардгрейв не криеше похотливия си интерес и постоянно преследваше красивата лейди Чатъм.

Тласнат от внезапен импулс, Уоруик обяви пред целия двор, че наследникът му вече е на път. Чарлз и Катрин бяха възхитени, Ан го изгледа с присвити очи, Хардгрейв започна да крои нови подли планове. А Ондин едва не му изкрещя пред всички, че мъжът ѝ е лъжец. Много ѝ се искаше да го удуши.

Уоруик прекара още две безсънни нощи на дивана, опитвайки се да не мисли за Ондин, която спеше наблизко, топла и мека, облечена само в тънка нощница, създадена за любов...

На третия ден каретата им потегли преди разсъмване. Уоруик седна при Джейк на капрата и Ондин трябваше да прекара сама дългото пътуване.

След пристигането в Чатъм Менър животът му се стори непоносим от всякога. Нощем трябваше да остава в опасна близост до Ондин, за да я охранява. Онзи призрачен шепот в спалнята не му даваше мира. Денем тя се държеше учтиво, но хладно. Толкова любезна беше с Джъстин, Клинтън и Матилда, която очевидно обожаваше новата си господарка.

Беше минала седмица от завръщането им в Чатъм. Ондин и Джъстин вървяха към оборите. Тя все още не беше получила позволение да излиза на езда, но тъй като обичаше животните, ходеше често да навестява конете.

Вероятно Джейк беше някъде наблизко, но не чуваше разговора им. Време беше да разпита Джъстин за някои неща.

— Бих желала да ми разкажеш за лейди Ан.

Младежът се засмя и улови ръката ѝ.

— Тя е коварно, рафинирано зверче — нищо повече и нищо по-малко. Лесно успя да завладее брат ми. Кралят също беше между любовниците ѝ и Уоруик не криеше, че дори само заради това няма да се ожени за нея. Лордовете Чатъм са горди и властни и винаги избират много грижливо жените си. Те са готови дори да умрат за честта и добродетелите на своите графини. Можеш ли да си представиш Ан като лейди Чатъм?

Вместо да отговори, Ондин само се усмихна. Уоруик я бе спасил от бесилката с някаква своя цел, без да предявява изисквания към морала ѝ.

— Ти знаеш много за графовете Чатъм, защото си част от семейството, нали, Джъстин?

— Аз? О, не. Вторият син не наследява земи, нито титла, но това не значи, че носи на челото си белега на Каин.

Ондин се засмя и забърза към обора, където срещнаха Клинтън и Уоруик.

Графът изгледа недоверчиво съпругата си и тя си припомни с известна неловкост, че е много ревнив. Толкова по-сърдечно я поздрави Клинтън. Джъстин отиде при Дракон и помилва кадифените му ноздри.

— Видя ли синчето му на поляната, братко? Скоро ще конкурира баща си.

— Какво? — изсмя се Уоруик и сякаш забрави Ондин. — Ти твърдиш това само защото жребчето принадлежи на теб, Джъстин. Знай, че ще минат още много години, преди някой друг кон да успее да премери сили с моя силен и бърз като вятъра Дракон.

— Давам му една година! Да се обзаложим ли?

— Съгласен.

— Ще излезем на езда заедно — предложи Джъстин. — Почакай малко, Уоруик — жена ти и аз много бихме желали да те придружим.

Усмивката на Уоруик угасна веднага и той хвърли мрачен поглед към Ондин. Колко пъти беше виждала този поглед, без да разбере какво се крие зад него. Този път обаче не я беше грижа. Радостта от предстоящата езда — удоволствие, което толкова дълго ѝ беше отказвано — стопли сърцето ѝ. Той не можеше да ѝ откаже, след като и той щеше да излезе с тях. Все пак ѝ беше заявил, че може да язди с него.

— Ондин няма да ни придружи — заяви строго Уоруик. — Имам уговорка с един фламандски търговец на вълна и не мога да чакам, докато тя се преоблече. Освен това смятам, че не бива да си позволява подобно лекомислие със здравето си и с бъдещия наследник.

— Уоруик, моля те! — прошепна отчаяно Ондин. — Няма нужда да се преобличам, а здравето ми е отлично. Повярвай, движението ще ми се отрази добре и на детето също.

Като видя смръщеното му чело, тя едва не се изсмя злобно. Знаеше, че го е яд, когато играе ролята на потискана съпруга пред Клинтън и брат му.

— Е, добре, щом толкова искаш... — отговори нетърпеливо той.

— Ще ви оседлая една кобила, милейди — предложи веднага Клинтън. — Няма да трае дълго.

Благодарният ѝ поглед усили гнева на Уоруик, но това не я разтревожи. Тя забърза след братовчедата му и докато той търсеше седло за малката кафява кобила, Ондин вече беше намерила подходяща юзда. След малко Клинтън ѝ помогна да се качи на седлото. Докато Джъстин обясняваше нещо на Клинтън, Уоруик и Ондин вече препускаха навън.

— Не ти ли беше достатъчно, че кралят те предпочете пред всички? — изсъска вбесено графът. — Защо сега омагьосваш собствената ми плът и кръв?

— Върви по дяволите, Уоруик Чатъм! — засмя се пренебрежително тя, заби пети в хълбоците на кобилката и препусна в галоп.

— Ондин! — Гневният му вик я последва, но тя дори не помисли да дръпне юздите. Засмя се, вдигна лице срещу вятъра и се наслади на щастието, което толкова време ѝ беше липсвало. Ала не се сети, че графът язди най-добрия си жребец. Дракон много скоро я настигна. — Намали темпото! — изкрещя вбесено той. — Незабавно! Не познаваш терена и ако ти се случи нещо, никога вече няма да видиш кон, кълна ти се!

Тази заплаха накара Ондин да дръпне юздите — но не и преди да изпита на собствен гръб какво означава забележката на Уоруик за терена. Копитото на кобилката ѝ се закачи за един корен, животното залитна и ездачката скочи светкавично на земята, за да не попадне под тежкото тяло на кобилката, която залитна настрани.

Ондин попадна в един храсталак. Само след миг Уоруик вече беше коленичил до нея и с проклетия на уста опипваше тялото ѝ за счупени кости.

— Остави ме на мира! — изсъска тя. — Нищо ми няма!

— Ти си една малка глупачка! — отзова се ядно той. — Никога не се подчиняваш — дори когато ти мисля само доброто!

Той я издърпа да стане и Ондин сведе бързо глава. Уоруик не биваше да види, че докосването му ѝ напомня твърде болезнено за един много по-интимен момент.

— О, виж ти, щастливите новобрачни!

И двамата подскочиха, изненадани от звука на мелодичния женски глас. Заети напълно със себе си, не бяха чули тропота на копита. Ондин беше готова да се закълне, че видът на лейди Ан, която бавно яздеше към тях, смая мъжа ѝ не по-малко от самата нея.

— Ан! — извика невъздържано Уоруик и опря ръце на хълбоците си. — Какво, по дяволите...

Зад лейди Ан изникна втори кон, на чието седло седеше виконтът на Бедфорд Плейс.

— Хардгрейв! — От устата на Уоруик това име прозвуча като проклетие.

— Чатъм! — Виконтът свали шапката си и я размаха учтиво. После се усмихна на Ондин. — Милейди... — Поздравът му прозвуча

като милувка.

— Виконтът беше така любезен да ме покани в земите си — обясни лейди Ан. — Срегнахме ви тук случайно. Би трябвало да дадеш няколко урока по езда на младата си съпруга, Уоруик, за да не пада в бъдеще от седлото. Бедната лейди! И това се случва точно по време на бременността ѝ! Надявам се да не се е случило нещо лошо. Бедното момиче! Косата ви е цялата в сламки. Падането очевидно е било много лошо. Или тези сламки са от спалнята ви? Уоруик, да не си я настанил в обора?

— Не, скъпа, не ме е настанил в обора — отговори със съвършена любезност Ондин, преди графът, който кипеше от гняв, да е намерил подходящ отговор.- Вие може би питате, защото по-рано обичайното място на любовниците му е било в обора? Не се бойте, аз живея в красивите, комфортно обзаведени господарски покои на Чатъм Менър. За ездаческите ми умения също не е нужно да се тревожите. — Тя се сгуши нежно в Уоруик и продължи: — Слязохме от конете само защото толкова отдавна не се бяхме целували. Почти четвърт час...

Графът изгледа развеселено жена си. Влезе в ролята си и праметна ръка през рамото ѝ.

— Какво правите с гостенката си на моя земя, Хардгрейв?

— Прощавайте — отговори виконтът, без да сваля поглед от Ондин, — но тази земя е моя.

— Така ли? — отговори небрежно Уоруик и се обърна с усмивка към Ондин. — Виждаш ли какво направи, мила моя?

Ан се покашля нетърпеливо.

— Ще пояздим ли заедно, лорд Чатъм?

— Какво? О... — Уоруик я изгледа хладно. — За съжаление не мога. Имам уговорена среща с един търговец. За в бъдеще ще внимаваме повече, виконте, и няма да навлизаме в земите ви. — Той отведе Ондин при кобилката, която вече се беше изправила и очевидно не бе получила наранявания, и я качи на седлото.

Дракон пасеше мирно на известно разстояние и докато графът се занимаваше с него, лейди Ан насочи коня си към Ондин.

— Скъпа, уверена съм, че вие не сте нищо повече от една обикновена, макар и много изкусна курва — отбеляза с усмивка тя. — Ще го докажа и ще ви изблича.

Ондин отговори любезно на усмивката ѝ.

— Направете всичко, което смятате за нужно, Ан.

Тя срещна погледа на Хардгрейв и похотливото му хилене я накара да потрепери. Имаше чувството, че жадните му очи ще я погълнат. Виконтът се поклони още веднъж с учтивостта на съвършен джентълмен, после пришпори коня си и се отдалечи. Лейди Ан го последва неохотно.

Уоруик възседна Дракон, препусна към нея и улови юздите на кобилката.

— Върви по дяволите с твоя луд галоп! — изфуча гневно той. — Само на теб дължим тази неприятна сцена! Предупреждавам те, не се доближавай до Хардгрейв и Ан! Тези двамата не се спират пред нищо. Не им се доверявай!

— Нима ти не дари лейди Ан с пълното си доверие? Не ѝ ли принадлежеше с душа и тяло?

— Ревнуваш ли, скъпа моя?

— Не, изпитвам само отвращение.

— Съжалявам, ако съм засегнал гордостта ти. Във всеки случай нека се постареем да избягваме подобни сцени в бъдеще. Отсега нататък ще си стоиш вкъщи.

— Ако надзирателят на затвора се беше показал малко по-великодушен, моят устрем към свобода нямаше да се прояви така необуздано и тази неловка сцена нямаше да се състои.

— Надзирател? Как смееш да говориш така с мен... — Той млъкна изведнъж, защото иззад дърветата се показа Джъстин.

— Преминали сте границата на земите ни!

— Знам — отговори Уоруик. — Съпругата ми беше тази, която премина границата.

Джъстин хвърли въпросителен поглед към снаха си, но Ондин само поклати глава. Тримата обърнаха конете си и мълчаливо потеглиха към дома.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Матилда чакаше на входната врата, за да съобщи на графа, че мосю Дьовин от Брюге го очаква в работната му стая. Когато забеляза сламките в косата на Ондин, тя възкликна удивено:

— О, милейди, случило ли се е нещо?

— Нищо лошо — отговори кратко Ондин и забърза нагоре към стаята си. Чу стъпки зад гърба си и без да се обръща, знаеше, че Джейк я е последвал.

Щом се прибра в спалнята си, тя свали мръсната рокля и облече чиста. После изчетка грижливо косата си, за да махне сламките и листата.

След това, за кой ли път вече, тръгна да се разхожда нервно напред-назад, защото имаше чувството, че таванът ще падне върху нея и ще я задуши. Когато не издържа и изскочи на коридора, намери Джейк, седнал на обичайното си място.

— Отивам в градината, Джейк.

— Но тази сутрин вече набрахте цветя, милейди, и украсихте къщата... — С тези думи той признаваше, че я наблюдава постоянно. Лицето му пламна от смущение.

— Тогава ще събера цветя за параклиса — отговори Ондин и тръгна надолу по стълбите. Волю-неволю, Джейк трябваше да я последва.

Подпомогната от стария Тим, който ѝ донесе кошница и ръкавици, тя набра прекрасни червени рози. След това Джейк я придружи до параклиса и застана на пост пред вратата.

Ондин се възхити отново на стъклените прозорци, през които яркото следобедно слънце падаше във всички цветове на дъгата, разгледа високия свод и мраморните скулптури в страничните олтари. Тя мина бавно покрай тях и спря пред саркофазите на графа и графинята, които бяха умрели в един и същи ден — той на бойното поле, тя след падането по стълбата. Мраморните ангели, коленичили в краката на статуите, сякаш се молеха за вечен мир на мъртвите.

Малко преди олтара се издигаше статуята на първия Чатъм, норманина, завоювал си името „Звяра“. Простият камък беше толкова разяден от неумолимото време, че тя успя да разчете само част от надписа.

— Легендата ти ще живее вечно — прошепна почитателно тя и помилва старите букви. Въпреки всичко тя обичаше наследниците на този мъж.

Гробът на Женевиер беше срещу саркофазите на последната графска двойка. Ондин застана пред него и колебливо се вгледа в каменната плоча. Макар да не беше страхлива, тя трепереше от някакво непознато чувство и не смееше да пристъпи по-близо. Затова отиде пред главния олтар, коленичи и започна да подрежда розите в мраморните вази.

Изведнъж чу стон и застина на мястото си. Шумът се повтори като шепнещ полъх на идващ незнайно откъде ветреца. Ондин огледа внимателно всички ъгли на параклиса, но тъй като вече се смрачаваше, видя само мистични черни сенки, заобиколени от пъстри воали прах.

— Кой е? — попита тихо тя и си припомни какво я предупреждаваше баща ѝ. Никога не показвай страха си, за да не разкриеш на неприятеля слабостта си и той да се възползва от нея в своя изгода.

Никой не ѝ отговори. Вероятно въображението ѝ играеше лоша шега в тази тайнствена атмосфера. Тя се приведе отново над цветята и в следващия миг чу някой да шепне името ѝ, толкова ясно и отчетливо, че я стресна и тя се убоде болезнено в трънчето на една роза.

Обърна се гневно, решена да застане лице в лице с мъчителя си, и изведнъж дъхът ѝ спря.

Само на десетина крачки от нея стоеше странна фигура, загърната в черна наметка. Изпод качулката се подаваше грозно ухилена демонска маска. Докато Ондин се взираше невярващо в странното явление, фигурата вдигна дългите си ръце и разкри остри, извити нокти, които без усилия щяха да разкъсат гърлото ѝ.

Ондин разбра, че това не е демон, излязъл от царството на мрака. Но все едно звяр или човек, това страшно същество искаше да ѝ причини зло и тя трябваше да бяга.

Сякаш сънуваше лош сън. Невъзможно ѝ беше да произнесе дори звук. Чудовището ѝ препречи средния коридор и тя се втурна

надясно. Най-после гласът ѝ се възвърна и тя изпищя за помощ, по изключение дълбоко благодарна на Джейк, който постоянно беше наблизо.

Не знаеше дали слугата е чул вика ѝ, защото нямаше време да извърне глава към двукрилата врата. Тъмната фигура бе поела по друг път, между старите дървени пейки, и я очакваше пред страничния изход. Отчаяна, Ондин се хвърли на другата страна, но когато осъзна към какво я тласкат, изпищя от ужас. Озова се пред красивия монумент на последната Чатъм, погребана тук.

Гробът на Женевиев...

Изведнъж тя видя, че точно пред краката ѝ е зейнала пропаст. В ужаса си загуби равновесие и полетя с писък надолу. Гласът ѝ отекна глухо под високия свод. Широките поли намалиха силата на удара и тя дори не загуби съзнание. Взря се нагоре като упоена, но видя само синкава светлина. След миг чу протяжен, ужасяващ шум. Каменната врата, отворена очевидно от убиеца, се плъзна на мястото си. Слабата светлинка угасна.

— Не! — изкрещя Ондин и скочи на крака. Отговори ѝ само призрачното ехо на гласа ѝ. Трепереща, тя се опита да се пребори с дивата паника в гърдите си и отчаяно си повтори, че не вярва в зли духове.

В положението, в което беше изпаднала, нямаше как да не изпитва леден страх. Все пак се опита да прогони съзнанието, че е заобиколена от черен мрак и от ковчезите на поколения Чатъмови. Тя се взря напрегнато в мрака и едва не извика от облекчение. Може би имаше лъч надежда! В края на някакъв дълъг коридор искреше светъл лъч.

Междувременно очите ѝ бяха свикнали с тъмнината и когато видя какво има пред себе си, от гърлото ѝ се изтръгна ужасен писък. Ковчегът на Женевиев беше отворен. Женската фигура в него, облечена в скъпа кадифена рокля, беше увита с бяла коприна. Ръцете бяха скръстени за молитва. Дългата коса беше разпростряна върху сатенена възглавница, лицето беше белязано от смъртта и гниенето, които не щадяха дори най-красивите между жените.

Женевиев...

Треперейки, Ондин пропълзя покрай ковчезите и се втурна към светлината през тесния тунел, който вонеше на влага и гнило. В

краката ѝ пълзяха червеи, но тя не забелязваше нищо. Само хълцаше и бързаше напред, отмахвайки нетърпеливо дебелите паяжини.

Най-после стигна до източника на светлина — тесен процеп в стената. Тя се облегна на камъка с цялата си тежест, започна да драска по мазилката, докато разкървави пръстите си, изпочупи ноктите си, но стената не поддаде. Изтощена до смърт,

Ондин се облегна на нея, за да си отпочине. После се напрегна и се хвърли с цялата си тежест срещу препятствието. Изскърцаха ръждясали стари панти и един масивен квадрат се отмести с недоволен стон навън.

Ондин се измъкна, пъшкайки, през тесния отвор и попадна във втори коридор. Две свещи, закрепени на стената, бяха запалени и тя установи, че се намира в избата за вино. Очевидно тунелът тръгваше от гробницата, минаваше под оръжейната и кухненските помещения и стигаше дотук. Стълбата в края на избата сигурно водеше към трапезарията. Ондин погледна подутите си, окървавени ръце, изтърси сърдито паяжините, които висяха по роклята ѝ. Може би разни гадни насекоми пълпеха по косата ѝ! Тя въздъхна дълбоко, все още треперееща от уплаха, но гневна и твърдо решена да си изясни всичко.

Този път Уоруик беше длъжен да ѝ обясни плановете си. Тя забърза към стълбите. Дано само не я срещнат слугите, защото намерението ѝ беше да се яви неканена при всеобщо уважавания господар и да му устрои малка изненада.

Но Уоруик не беше неподготвен. Стреснат и невярващ, той се взираше в маймунското лице на Джейк.

— Какво искаш да кажеш? Как така е изчезнала? Наистина ли я видя да влиза в параклиса?

— Да, милорд, кълна се! По едно време ми се стори, че чувам вика ѝ, но вратата беше зарезана отвътре. Когато най-после успях да я разбия, господарката не се виждаше никъде. Кошницата с рози беше преобърната пред олтара.

— По дяволите! — изруга графът и се втурна към вратата на работната си стая, която в същия момент се отвори с трясък.

Странното видение, което влетя вътре, беше заобиколено от облак прах и попадна право в ръцете му. Побесняла от гняв, Ондин заудря с юмруци по гърдите му.

— Сега вече ще ми кажеш истината, Чатъм! Зверове и призрачен шепот, леки жени, приятели и врагове, зли духове и какво ли още не! Край с тази комедия! Жалък негодник! Сигурно си луд, както и всичките ти слуги! Ще ми каже ли някой най-после какво става в тази къща?

Уоруик се отдръпна слисано. Чувството, което го завладя, беше на безкрайно облекчение — тя беше жива, о, тя беше жива, мръсна, бясна от гняв и почти смешна, но жива! След като преодоля началното смайване, той улови ръцете ѝ.

— Успокой се, моля те! Какво се е случило?

— Какво се е случило ли? — изфуча разярено Ондин. — Откъде да знам? Да не си ме спасил от бесилката, за да ме тласнеш към още по-страшна смърт?

— Не, не съм искал това. — Железните му ръце се склучиха около китките ѝ и я принудиха да спре.

— О, ако можех, щях да заповядам да те измъчват и да те разкъсат на парченца! — извика тя и Джейк неволно се засмя.

— Млъкни! — изсъска в ухото ѝ Уоруик и вдигна въпросително глава.

Към вратата приближаваха крачки. След малко някой почука колебливо.

— Всичко наред ли е, милорд? — попита гласът на Матилда.

Уоруик хвърли бърз поглед към дребния слуга и Джейк отиде до вратата, за да поговори с Матилда и да я успокои.

Ондин така и не разбра защо замълча и не помоли за помощ старата си приятелка. След миг крачките се отдалечиха.

В тази кратка пауза борческият ѝ дух беше угаснал. В очите ѝ заблестяха сълзи.

— Велики Боже! — прошепна задавено тя. — Няма ли най-после да ми обясниш какво означава всичко това?

Уоруик се поколеба, но пусна ръцете ѝ.

— Да, но първо... Джейк!

— Да, милорд?

— Жена ми не бива да се движи из къщата в този вид.

— Не се тревожете, веднага ще заповядам на момчетата да донесат гореща вода в стаичката за преобличане. Няма да безпокоим обаче камериерката на милейди.

Уоруик кимна замислено.

— Аз ще отнеса Ондин по стълбата, като се преструвам на щастлив съпруг, който гори от нетърпение да се усамоти с жена си. Постарай се никои да не ни безпокои до края на деня. Няма да слезем дори за вечеря.

Джейк излезе бързо от стаята и графът вдигна жена си на ръце. Ондин го погледна слисано.

— Ти май полудя напълно?

— Засмей се.

— Какво?

— Засмей се! Прегърни ме, притисни се силно до мен, погледни ме страстно в очите.

— Не!

— Да! Веднага! — Той я изнесе навън, отметна глава назад и се засмя много убедително. Ондин се подчини на заповедта.

Обви с ръце шията му, погледна го в очите и изкриви лице в усмивка. Тъй като го обичаше, това не се оказа трудно. Вече беше разбрала защо трябва да се преструват на безгрижна влюбена двойка.

— О, Уоруик... — хихикаше весело тя, докато той я носеше нагоре по стълбата. Минаха покрай Джейк, който тъкмо обясняваше на Матилда, че графът и графинята не желаят да ги безпокоят през останалата част на деня. После срещнаха Джъстин, който се ухили с разбиране и извика на брат си, че най-хубавото в съпругеската караница е помирието. Най-после влязоха в частните си покои.

Ваната в междинната стая беше пълна с топла вода и Ондин побърза да свали мръсните си дрехи. Този път не се възпротиви, когато Уоруик ѝ помогна.

Наистина ли беше забравила напълно гордостта и достойнството си? Не, не можеше да допусне това!

— Ще се справя и сама! — изкрещя му гневно тя.

— Престани с тези глупости! — отвърна нетърпеливо той и издърпа долните ѝ гащи.

За да се скрие от него, Ондин се потопи дълбоко в топлата вода, скръсти ръце пред гърдите си и Уоруик я изгледа развеселено.

— Нямах ли си друга работа, освен да стоиш тук и да зяпаш? — изсъска вбесено тя.

— Мислех, че искаш да чуеш обясненията ми.

— Да, но...

— Първо се окъпи на спокойствие. — Той коленичи до нея, насапуниса гъбата и започна да я мие.

— Върви си, моля те... — пошепна Ондин, но гласът ѝ едва се чуваше. Меките му ръце бяха толкова изкушаващи, толкова приятни.

Докато сапунисваше косата ѝ, Уоруик въздъхна дълбоко, но Ондин помисли, че ѝ се е причуло. Защо ли да въздиша? От умора ли или от тревога?

— Така, а сега се потопи във водата — помоли меко той.

Ондин се подчини, после се изправи и гъстите мокри кичури нападаха по лицето ѝ. Протегна ръка към хавлията и Уоруик я зави грижливо. После я отнесе в салона и я сложи да седне в голямото, меко кресло пред разпаления огън. Напълни две чаши с коняк и ѝ подаде едната. Ондин я пое с благодарност. Парещата течност щеше да прогони гробната студенина от тялото ѝ.

Уорик взе чашата си, отиде до камината и се загледа в пламъците.

— Сега ще чуеш обяснението, което поиска. Не съм те спасил от бесилката, за да осъществя някакви свои дяволски планове. Просто сметнах, че една осъдена на смърт ще бъде по-добра стръв от едно наивно момиче.

По гърба на Ондин пролазиха студени тръпки.

— Значи аз съм стръв. За чудовището, което ме бутна в пропастта?

Очите му се присвиха.

— Какво точно се случи?

Никак не ѝ се искаше да си спомня, но трябваше да му разкаже. Тя отпи глътка коняк, после пое дълбоко въздух и описа подробно страшното си преживяване.

— Може би те интересува, че ковчегът на жена ти е отворен.

— Какво? — процеди през зъби Уоруик.

— Да, някой го е отворил.

— Веднага ще се погрижа — отговори безизразно той. — От този миг нататък няма да правиш и крачка без придружител.

— Страх те е за моята безопасност, така ли? По каква причина? Да не би Женевиев да е била убита?

Графът кимна бавно.

— Никой не ми вярваше. Дори кралят. Всички сметнаха, че се е самоубила. Но аз знам, че не е вярно. Тя беше слаба и страхлива, но не се боеше от мен. Тя ме обичаше и никога не би ми причинила такава мъка.

Ондин сведе потиснатата глава. Нежността, която лъхаше от думите му, беше за друга и това съзнание я разтърси до дън душа.

— Значи ти се ожени за мен с надеждата да привлечеш вниманието на убиеца?

— Не е точно така. Опитах се да му поставя капан. Никога не бих го направил, ако не бях напълно сигурен, че съм в състояние да те защитавам.

— Днес едва не ме убиха.

— Никога вече няма да допусна да се изложиш на опасност. От днес нататък ще те охранявам ден и нощ.

— Защо не ми разказа всичко още в самото начало?

— Откъде можех да зная ще продължиш ли да играеш ролята си, ако те посветя в тайната?

— И кого подозираш всъщност?

— Никого — и много хора. — Той смръщи замислено чело. — Знам много неща — и не знам нищо. Едно обаче е сигурно — Женевиер бе убита. Хардгрейв ме мрази от дън душа. Много му се иска цялото ми семейство да бъде изличено от лицето на земята. Ан е ревнива вещица, но не вярвам да стигне до убийство.

— А брат ти? Братовчед ти? Може би ти завиждат за титлата, за богатството?

Лордът я погледна стъписано.

— Собствената ми кръв и плът? Невъзможно! Макар че ако умра, наследник ще бъде Джъстин. А Клинтън ще наследи пък него... Не, това е изключено. И двамата ме обичат.

— Как ще си обясниш шепота, който се разнася в къщата? Хардгрейв и Ан не могат...

— Земите на виконта граничат с моите — прекъсна я нетърпеливо Уруик. — Може би той е разузнал къде се намират тайните коридори и ги е показал на Ан.

— И Женевиер ли беше преследвана от духове?

— Да. Когато забременя.

— Затова ли обяви, че чакам дете?

— Така е. — Ондин потръпна от ужас и Уоруик изпита угризения на съвестта. Той коленичи до нея, обгърна с ръка раменете ѝ и заговори бавно и настойчиво: — Кълна се в живота си, в името си и в честта си — ти ще останеш жива и невредима. А след това ще си свободна, ще можеш да правиш всичко, което искаш. Разбира се, аз ще се грижа за теб, няма да позволя да живееш в нужда.

Господи, да не би да ѝ предлагаше пари? Ондин го отблъсна възмутено и скочи от креслото, забравила, че още не е облечена.

— Ти ме спаси от смъртта и не ми дължиш нищо. Аз съм длъжницата. След като ти помогна да постигнеш целта си, ще бъдем квит.

Тя понечи да мине покрай него, но той протегна ръка и я задържа.

— Квит ли, Ондин? Не съм толкова сигурен. Ти си заобиколена от тъмни тайни и аз често се питам какви ли подмолни интриги подпомагам, като играя ролята на твой закрилник.

— Трябва да изтърпиш тази неизвестност, Уоруик Чатъм. Аз съм твоята стръв и ще изиграя ролята си колкото се може по-добре. След това обаче ще бъда свободна.

Решена да се освободи, тя го блъсна и той не я задържа.

— Ондин! — Страстта в гласа му разпали огън в тялото ѝ. Преди да влезе в спалнята си, тя го погледна през рамо и той я последва.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Не! — изплака тя. Ако я докоснеше сега, беше загубена. Той щеше да разбере, че съпротивата ѝ е само привидна. Напрегна всичките си сили, за да го отблъсне, но той я стисна здраво в прегръдките си и тя можеше да се отбранява само с думи. — Върви при жените, които копнеят за милувките ти! Защо не идеш при покорната, цицореста Ан с котешките очи? Не искам нежностите, с които така великодушно си я дарявал...

Гореща целувка затвори устата ѝ, страстна и жадна. Във вените ѝ отново пропълзя онзи предателски, неканен огън. Уоруик свали бавно хавлията от тялото ѝ, обхвана едната ѝ гърда, палецът му се плъзна по зърното и той се наведе, за да го засмуче с устните си. Ондин простена измъчено. Нямаше спасение. Искаше да се откъсне, но много повече искаше да ускори изпълнението на обещанието, което пареше кръвта ѝ.

— Не! — изплака отново тя, но и двамата знаеха, че това всъщност не е протест. Уоруик насочи вниманието си към другата ѝ гърда и желанието ѝ се разпали до крайност. Треперещото ѝ тяло ясно издаваше какви чувства я вълнуват в действителност.

Уоруик се изправи и я изгледа предизвикателно.

— Наистина ли ще отречеш, че между нас става чудо? Наистина ли ще твърдиш, че не копнееш за него?

Когато Ондин обърна глава настрана, той улови брадичката ѝ и я принуди да отговори на погледа му.

— Кажи!

— Нима имам избор? — прошепна задъхано тя.

— По-дяволите, не искам да взимаш решения, а да се вслушаш в гласа на сърцето си!

— Но как бих могла да те отблъсна? — отвърна уклончиво тя. — Ти си толкова силен и властен. Не притежавам оръжия като твоите...

— Твоите оръжия са красотата, духът и гордостта — и всички тайни, които са скрити в душата ти. Справяш се много умело с тези оръжия.

— Какво искаш от мен? Окончателна капитулация? Както ти казах, нямам избор.

Графът поклати нетърпеливо глава, притисна предизвикателно хълбоците си към нейните и отново започна да милва налетите ѝ гърди.

— Не искам капитулация. Само признание. Просто признай, че меката ти плът копнее жадно за нежностите ми, че много искаш да задоволиш желанието ми.

— Вземи ме тогава, какво чакаш! — изфуча ядосано тя. Как смееше да иска от нея такива думи?

— Не, сладка моя графиньо, ти трябва да ме вземеш и аз ще ти се подчиня с готовност.

— Какво?

Уоруик я пусна, съблече се бързо и когато се върна при нея, улови ръцете ѝ и ги сложи върху гърдите си.

— Само без фалшива плахост, Ондин! Защото ние сме мъж и жена и сме създадени за това.

Той я целуна отново, ръката му се плъзна между бедрата ѝ и внимателно се зае да изследва тайните на женствеността ѝ. В тялото ѝ пламна огън, равен по сила на неговия. В стаята беше тихо, само огънят прашеше, а навън виеше вятърът, обаждаха се вълците в гората и Уоруик се чувстваше едно цяло с природата.

След известно време той накара Ондин да го милва и когато усети плахите ѝ, колебливи пръсти, потрепери от прилив на могъща страст, неизпитвана никога досега.

С умели ръце и устни той засили още повече възбудата ѝ и усилията му се увенчаха с успех. Тя започна да се мята, да стене и да го моли да я вземе. Нежно прегърнати, двамата паднаха на леглото. Бурята на страстта не угасна до късна нощ.

Ондин се събуди, без да отвори очи.

Студенината, която усещаше до себе си, я предупреди, че Уоруик вече не е до нея. Дали и това утро щеше да бъде подигравка със страстната любовна нощ?

Слънчева светлина и свеж въздух изпълваха спалнята и бързо прогониха страха ѝ. Когато вдигна предпазливо клепачи, видя Уоруик

да седи на края на леглото, напълно облечен, и с усмивка да наблюдава обърканото ѝ лице.

— Сега вече няма връщане — проговори тихо той и Ондин отчаяно си пожела мъжът ѝ да беше излязъл или да беше разрушил щастията ѝ с жестоки слова. Тя обичаше всичко в него — златнокафявите очи, своенравната брадичка, гордостта му, небрежната поза, нежната усмивка.

— Не — пошепна в отговор тя. — Сега вече не.

Уоруик стана и пристъпи към прозореца, без да я изпуска от очи.

— Бях в гробницата.

Тонът му не ѝ хареса.

— И?

— Всичко беше в пълен ред. Ковчегът на Женевиев беше затворен, не намерих нито демонска маска, нито закривени животински нокти.

Дали не я обвиняваше, че си е измислила страшната сцена? Тя седна в леглото и смръщи чело.

— Казвам ти, че в параклиса влезе чудовище с тъмна наметка и дълги, извити нокти. Наистина ли се съмняваш в думите ми, Чатъм? Това е абсурдно! Да не мислиш, че съм влязла за удоволствие в онзи студен, влажен тунел? Като си помисля само как тичах като луда между плъхове и мишки и грамадни паяци!

— Не, Ондин, не се съмнявам в нито една твоя дума. Искам само да се уверя още веднъж. Защото Женевиев... понякога забелязвах, че фантазира.

С каква нежност произнесе името на мъртвата си жена. Дали някога щеше да изпита подобни чувства и към нея? Уоруик не забеляза тъжния ѝ поглед, защото се взираше с отсъстващ вид в празното пространство. Изведнъж прекъсна мълчанието.

— Знаеш ли, веднъж вече видях такъв демонски костюм.

— Къде? — попита стреснато Ондин.

— В Уестчестър Палас, където Женевиев бе убита. Претърсих стаята ѝ и намерих тайна врата, коридор и стълба, която ме отведе в подземна килия. Там бяха захвърлени монашеско расо и маска на демон.

— Значи си имал доказателства! Това е било убийство! Защо не отиде при краля?

— Точно това направих. Но той ми отговори, че много хора в палата се преобличат, когато ходят на тайни срещи.

— Значи затова претърси така внимателно помещенията ни в Хамптън Корт?

Уоруик кимна.

— Значи вчера сме пропуснали да заловим негодника. Трябваше да го потърсим, вместо да...

— Ти за луд ли ме смяташ? Джейк разпита всички хора в къщата. Никой не е видял чужд човек. Клинтън е бил в обора, Джъстин в апартамента си, а Матилда твърди, че всички слуги са се занимавали със задълженията си. Джейк изпрати човек в Бедфорд Плейс, които се върна с вестта, че Хардгрейв и лейди Ан вечерят. Кой лъже? Кой казва истината?

— Трябва да има мотив.

— И какъв е той? Омраза, отмъщение, алчност? Всичко е възможно. Но сега не е време за такива разсъждения. Стани и се облечи. Връщаме се в кралския двор.

— Но ние сме тук едва от седмица! — възрази учудено Ондин. — По-добре е да останеш тук и да заложеш капан на убиеца. Защо бягаш?

— Аз не бягам никога, запомни това. Направи, каквото ти казвам! Не забравяй, когато стана моя съпруга, ми обеща послушание. Впрочем, отивам в двора и заради теб. Има някои неизяснени въпроси. Защо се страхуваше до смърт от срещата с краля? И защо той прояви такава благосклонност към жена, която изобщо не познава? Какви тайни криеш от мен?

Сърцето ѝ биеше до пръсване, гласът отказа да ѝ се подчинява.

Уоруик очевидно не очакваше отговор, защото тръгна към вратата и я подкани през рамо:

— Побързай! Тръгваме след час.

Когато излезе от стаята, болезненото му решение беше взето. Не можеше да понесе опасността, в която сам беше тласнал любимата жена.

Още с пристигането в Лондон щеше да помоли краля да му даде развод и да изпрати Ондин в колониите. Там поне щеше да бъде на сигурно място.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Ондин узна, че Джъстин ще ги придружи в Лондон, настроението ѝ се подобри. Той и разказа, че е бил в немилост заради дуел, но Уоруик се застъпил пред краля и вече имал позволенията да се върне в двора. Клинтън щял да управлява Чатъм Менър в отсъствието им.

Пътуването мина много приятно с изключение на последната нощ преди пристигането. Бяха обядвали в гората и бяха направили дълга почивка, защото Джъстин упорито твърдеше, че майката на бъдещия наследник не бива да се преуморява.

Когато продължиха пътя си, Уоруик седна при нея в каретата, а Джъстин се настани до Джейк на капрата. Вече се здрачаваше, но Ондин веднага забеляза изпитателния поглед на мъжа си.

— Уоруик... — промълви плахо тя, но не можа да продължи. Връзката им беше толкова странна. Макар да познаваше добре тялото му, тя не знаеше почти нищо за онова, което ставаше в главата му.

— Да, мила моя? — Всеки път, когато я наричаше така, в гласа му звучеше горчивина.

— Вече разбирам защо заяви, че съм бременна. Но мисля, че е жестоко да заблуждаваш така Матилда и останалите. Не е ли по-добре да признаем истината?

В мрака очите му оставаха неразгадаеми.

— Може би лъжата е станала истина, сладка моя графиньо.

— Не, не си прав.

— С каква категоричност говориш... Толкова ли те е страх, че може би носиш моето дете.

— Точно така! Скоро пътищата ни ще се разделят и аз не искам да се натоварвам допълнително с бебе.

Раздразнен, Уоруик стисна до болка нежната ѝ китка.

— Трябва да разбереш едно, лейди. Моят наследник никога няма да ме напусне. Навярно ще мине малко повече време, преди да ти върна свободата, но щом желаеш, ще напуснеш живота ми без допълнителен товар. Детето ще принадлежи на мен — и на Матилда,

след като ти изобщо не се интересуваш от него. Ако ѝ възложи задачата да отгледа наследника на Чатъм Менър, тя изобщо няма да забележи отсъствието ти.

— Мръсник! — изсъска Ондин. — От този миг нататък ще стоиш далеч от мен — защото не искам лъжата да стане истина.

Уоруик я пусна и се облегна назад.

— Не.

— Какво не...

— Ти си моя жена, Ондин — прекъсна я хладно графът. — Нямам какво повече да кажа по темата.

Гневният ѝ изблик и неприличните имена, с които го нарече, изобщо не го засегнаха. Скоро каретата спря и Джейк отвори вратичката.

— В „Борс Хед“ ли ще ноцуваме, милорд?

Уоруик се съгласи с предложението и побърза да слезе. Съпрузите не посмяха да покажат лошото си настроение пред Джъстин и дребния слуга. Ондин беше изключително мила с девера си и цяла вечер се шегуваше с него. От време на време графът също се включваше в смеха им, но Ондин усещаше, че вътрешно кипи от гняв.

Оттеглиха се в стаите си доста късно. Ондин се страхуваше, че двамата с Уоруик отново ще започнат да се карат, но много повече я беше страх от предстоящата близост в леглото. Ала тревогата ѝ се оказа напразна. Той ѝ пожела студено лека нощ и се изтегна на един диван.

Напуснаха гостилницата на разсъмване. Джъстин седна отново при Джейк на капрата, а Уоруик остана да прави компания на съпругата си в каретата. След една почти безсънна нощ Ондин се чувстваше твърде уморена, за да продължи спора от предишния ден, и затвори очи.

Каретата спря само след час и възбуденият Джъстин отвори вратата.

— Преследват ни!

— Кой? — учуди се графът.

— Доколкото видях, каретата е на лорд Хардгрейв. Познах герба с еленова глава на вратичката. Сигурно и лейди Ан е с него.

Ондин примигна сънено и видя как двамата братя си размениха изпитателни погледи — готови да излязат смело срещу общия враг.

— Тогава да увеличим преднината си — реши Уоруик.

— И аз това щях да предложа — ухили се Джъстин и се обърна към Ондин: — Продължавай да спиш, прекрасна снахо. Мъжете от семейство Чатъм бдят над съня ти.

Ондин отговори на усмивката му и той затвори вратичката. Когато продължиха пътя си, Ондин заговори колебливо:

— Уоруик, смяташ ли...

— Не смея да мисля нищо.

— Подозираш ли Джъстин?

— А ти? Убедена ли си в невинността му?

— Да — отговори твърдо тя и вярваше в думите си.

— Толкова ли много означава за теб този хлапак?

— Разбира се! — отвърна обвинително тя. — Той е твоя плът и кръв и ти го обичаш. Според мен той е изцяло на твоя страна.

— Жалко, че не Джъстин те спаси от въжето на палача...

Тя понечи да протестира, но се поколеба и замълча. Този път в гласа му нямаше подигравка, той звучеше уморено и тъжно.

При пристигането си в Лондон узнаха, че кралят се е затворил в лабораторията си. Слязоха по реката с лодка и спряха пред голяма, скромна, боядисана в бяло сграда. На входа стояха стражи, които пропуснаха безпрепятствено графската двойка и придружителите ѝ.

Като видя краля, Ондин не можа да скрие усмивката си. Увит в голяма престилка, той стоеше зад маса, отрупана с шишенца и епруветки, от които се виеше синкав дим. Кралят усърдно преливаше някаква бълбукаща течност от едно съдче в друго.

— Успях! — провикна се весело той и вдигна засмени очи към посетителите.

Уоруик вдигна вежди.

— Мога ли да попитам какво правите, Ваше величество?

— Събрах корени, билки и слънчева светлина, драги. Сега вече притежавам „Bon Vivant“.

— Какво е пък това?

— Още сте много млад, за да ви трябва, Уоруик — отговори нетърпеливо кралят. — Преди няколко години един стар френски

алхимик ми довери формулата. Това питие действа срещу известни признаци на напредналата възраст, които тук няма да обсъждам по-подробно. Аз усъвършенствах сместа и съм много доволен... О, Джъстин, много се радвам, че се върнахте в двора!

Младежът се покашля смутено, после коленичи и целуна ръката на краля.

— Искрено ли е разкаянието ви? — попита развеселено Чарлз.

— Разбира се, сър — отговори тържествено Джъстин.

— Тогава станете и вече не смейте да ме ядосвате с детинщините си. Махнете се от пътя ми, за да мога да поздравя лейди Чатъм. Видът ѝ ме радва много повече от мъжките лица.

Ондин направи почтителен реверанс. Кралят я вдигна с двете си ръце и я целуна по бузата.

— Скъпа моя, вие се разхубавявате с всеки изминат ден. Не знам защо сте тук, но съм възхитен. Джъстин, иди да се поразходиш с Ондин! Щом сте вече в двора, свършете нещо полезно. Трябва да поговоря с Уоруик.

Ондин веднага забеляза, че мъжът ѝ не беше съгласен с нареждането на краля и че се овладя само с големи усилия. Тя сведе потисната глава, защото по пътя беше останала с впечатлението, че графът е започнал да изпитва недоверие към брат си. Дали се страхуваше за безопасността ѝ и затова не желаше да я остави сама с Джъстин?

Кралят също усети напрежението, което се възцари в стаята. Той пошепна нещо в ухото на графа и Уоруик кимна с усмивка. После направи властен жест с ръка, за да накара брат си и жена си да напуснат лабораторията. Но Джъстин вече беше забелязал, че нещо не е наред, и му отговори с мрачен поглед.

Когато излязоха навън, Ондин разбра как кралят е успял да умилостиви мъжа ѝ. Докато вървяха бавно по заобиколената с дъбове алея, зад тях се появиха двама стражи.

— Какво става тук? — пошепна ѝ младият мъж. — Да не би брат ми да се бои, че не съм в състояние да защита жена му и сам?

— Не е това, Джъстин. Той е малко нервен и...

— Не ме лъжи! — прекъсна я сърдито Джъстин. — Защо ми няма доверие?

Преди Ондин да успее да отговори, зад тях прозвуча женски глас. Красива дама в елегантна небесносиня рокля говореше с войниците, които очевидно ѝ разрешиха да се присъедини към Джъстин и снаха му. Лейди Ан...

— О, Джъстин Чатъм! Радвам се да ви видя отново в двора. Снаха ви е възхитителна жена, обяна с мистерия. Аз обичам тайните. Вие също ли, Чатъм?

— Разбира се — отговори момъкът и Ондин усети подозрителността му. Тя също нямаше доверие на красивата дама, която беше прекалено самодоволна и уверена в себе си. Приличаше на дива котка, която притиска плячката си в ъгъла.

— А къде е Хардгрейв? — осведоми се Джъстин.

— Лайл? — Лейди Ан се усмихна и вдигна високо красиво извитите си вежди. — Откъде да знам? Той си има собствени занимания.

— Да, разбира се. Колко е странно, че пристигаме в двора почти по едно и също време...

— Странно ли? Може би — отговори уклончиво Ан. — Как сте, скъпа? — обърна се тя към Ондин. — Добре ли ви се отразява бракът?

— Дори отлично — отговори с меден гласец Ондин.

Много скоро кралят и Уоруик се присъединиха към компанията. При вида на лейди Ан Чарлз смръщи чело.

— Вече чух, че сте се върнали в Лондон, милейди.

— На север ми стана малко скучно.

Чарлз я измери с изпитателен поглед, но не каза нищо повече и улови ръката на Ондин, за да я отведе напред. С този жест даде на другите да разберат, че трябва да ги последват на известно разстояние.

Когато чу тихия глас на мъжа си и сребристия смях на лейди Ан, Ондин понечи да се обърне, но се овладя. Не биваше да показва любопитство, трябваше да насочи цялото си внимание към краля.

— Вече знам в каква опасност се намирате, милейди, и съм много обезпокоен. Наистина ли са ви нападнали?

— Уплашиха ме до смърт — призна тихо Ондин.

— Докато сте в двора ми, ще ви охраняват денонощно — обеща кралят. После прибави колебливо: — Днес Уоруик ме помоли да уредя развода ви. Аз, разбира се, му заявих, че нямам правата на църквата.

Ондин спря да диша.

— Той иска да се разведе?

— Да. — Чарлз я гледаше съчувствено и с любопитство. — Твърди, че е постъпил глупаво и лекомислено, като се е оженил за вас, и иска да ви спести по-нагатъшните „злополуки“.

Божичко, той не ме обича ни най-малко, каза си отчаяно Ондин и се опита да потисне нахлуващите сълзи.

— Когато му възразих, че чакате наследник, смутеното му изражение издаде, че това не е истина — продължи Чарлз. — Впрочем, той смята скоро да напуснете Лондон и да прекарате само една нощ в Чатъм Менър, за да съберете вещите си. След това ще ви качи на кораб за колониите от пристанището в Ливърпул.

Неспособна да говори, Ондин сведе глава.

— Искан да ви предупредя да внимавате, скъпа Ондин. Защото, макар да смятам Уоруик за свой най-добър, най-верен приятел, не одобрявам намеренията му и искам да ви дам възможност да осъществите замисъла си. Вие имате свой живот, свои цели, нали?

Най-после гласът ѝ се върна, макар да прозвуча много измъчено:

— Нали не му казахте коя съм?

— Тези сведения са поверителни. Тайната не е моя.

— Благодаря ви, сър — прошепна задавено тя. — Бог да ви благослови.

— Не плачете, моля ви! Тази вечер ви очаквам на банкета и с удоволствие ще танцувам отново с вас. А що се отнася до бъдещето — винаги когато имате нужда от помощ, обръщайте се към мен.

Ондин кимна мълчаливо, защото бяха спрели и другите ги настигаха. Всички заедно тръгнаха към лодката, която чакаше на речния бряг.

По обратния път разговаряха само кралят, лейди Ан и Уоруик. Джъстин и Ондин не казаха нито дума.

Лейди Ан изглеждаше необичайно весела. На няколко пъти изгледа многозначително Ондин, сякаш знаеше нещо, скрито за съперницата ѝ.

Ондин обаче нямаше време да се занимава сега с нея. Трябваше да обмисли собственото си положение. Как щеше да го реши, ако Уоруик успееше да я изведе от Англия?

Когато пристигнаха в Хамптън Корт, пътищата им се разделиха. Джъстин обясни, че отива да поговори с Бъкингам, кралят измърмори

нещо неразбрано, а лейди Ан откри Хардгрейв, който я поздрави със сияещо лице.

Ондин не каза нищо и придружи Уоруик в апартамента им. Измъчваше я силно главоболие. Отпусна се изтощено на леглото и веднага заспа. В съня си видя маскираната фигура в параклиса, видя се да върви под ръка с баща си по коридорите на Уестчестър Палас, блесна меч, прозвуча пронизителен вик. Каменният под беше целият в кръв — кръвта на баща ѝ!

Изведнъж някой я разтърси здраво и я събуди. Тя, самата тя беше жената, която пицеше така ужасяващо в съня ѝ! Силна ръка затисна устата ѝ.

— Тихо, тихо! Не знам какъв демон те преследва, но трябваше да те събудя, иначе щеше да вдигнеш под тревога целия дворец. — Гласът на Уоруик звучеше ласкаво и нежно. Той я притисна до гърдите си, тя успя да си поеме въздух и да се пребори със сенките и духовете, които все още се рееха пред вътрешния ѝ взор. Силните му ръце бяха като спасителна котва, за която можеше да се залови. — Какво те мъчи така, Ондин?

Защо се интересуваше от нея, след като искаше да се разведе? Тя се откъсна от прегръдката му и го погледна възмутено. Не, никога нямаше да му разкрие истината за произхода си, за страданията, преживени в миналото.

— Какво те е грижа за мен! — изсъска вбесено тя.

Уоруик стисна китките ѝ и я принуди да го погледне в очите.

— Защо е този изблик на гняв, скъпа? Не съм сторил нищо лошо. Само те освободих от един кошмар.

— Моля те, Уоруик, не ме измъчвай...

Графът я пусна рязко и скочи от леглото.

— Добре, няма да настоявам. Но каквото и да е онова, което не ти дава мира, сега имаме други грижи. Ан и Хардгрейв непрекъснато си шепнат тайнствено и много искам да разбера какво замислят.

Ондин го погледна уплашено. Дали Ан не беше в толкова добро настроение именно защото беше узнала, че Ондин е дъщеря на убития дук Рочестър?

Преди да излезе от спалнята, Уоруик каза:

— Скоро трябва да слезем на банкетата. Време е да се приготвиш.

Ондин стана с въздишка от леглото и зарови в сандъка си. Най-после реши да облече бледозелена рокля с широки ръкави от воал, обшитата по края с блещукащи перли. След като се облече, вдигна косата си в красива фризура. Ако Ан замисляше да я изобличи, тя нямаше да се крие.

Влезе с гордо вдигната глава в салона, където Уоруик се беше облегал на перваза на камината и отпиваше от чашата си с уиски. Изражението му се промени, в погледа му блеснаха изненада и възхищение.

— Едно трябва да ти се признае, милейди. Имаш изключителен кураж.

— Слизаме ли?

— Ако в тайнственото си минало си извършила някакви грехове, сега е времето да ми ги признаеш.

— Ти не си ми изповедник, Уоруик.

— Никога не забравяй, че си моя жена, Ондин.

Жена, от която искаш да се отървеш колкото се може по-скоро, изплака в себе си тя.

Но как да му хвърли в лицето този укор? Не можеше да злоупотреби с доверието на краля.

— А ти забравяш, че си ми напълно безразличен, Чатъм.

— Мисли за това през цялата вечер. Хайде, акулите ни чакат.

— Тогава ще ме удавят или ще изплувам.

— Може би имаш нужда от моята помощ.

— Не, от твоята със сигурност не.

— Нима предпочиташ да те оставя да се удавиш? — попита с усмивка той и ѝ предложи ръката си.

Двамата слязоха в мълчание в банкетната зала, където се беше събрал целият двор.

— О, Чатъм и неговата... лейди! — провикна се подигравателен глас и Ондин видя приближаващия се Лайл Хардгрейв.

Разговорите в залата замлъкнаха и Уоруик изпъна рамене. Джъстин застана зад брат си, но графът не го забеляза.

— Точно така, сър, Чатъм и неговата лейди — отбеляза спокойно той. — Или вие твърдите нещо друго?

— Дали да повикаме краля? — пошепна някой.

Хардгрейв и Уоруик не виждаха и не чуваха нищо около себе си.

— В никакъв случай! — отговори виконтът и се поклони подигравателно пред Ондин. — Това е... дамата, чийто произход Ан случайно успя да разгадае.

Лейди Ан се появи зад гърба му и направи драматичен жест с ръка.

— О, Уоруик, толкова съжалявам. Но нима ще се караме заради тази дреболия?

— Разбира се, че не! — прозвуча заповеднически глас и кралят застана между съперниците. — Какво означава това, лейди Ан?

— Трябва да знаете, Ваше величество, че тя не е лейди.

— И защо не?

— Предпочитам да не го кажа пред всички...

— Тогава си дръжте езика зад зъбите.

Дали ще ме нарече предателка, питаше се с нарастващо отчаяние Ондин.

Решен да отиде докрай, Хардгрейв се обърна към краля:

— Чатъм се е оженил за тази жена, за да я спаси от бесилката.

— Да, тя е обикновена уличница — допълни саркастично Ан.

Кралят вдигна вежди.

— Наистина ли? — попита с учтив интерес той.

В залата надвисна потискащо мълчание. Ондин не знаеше да се радва ли, защото истината не беше излязла на бял свят, или да се ужаси от унижителното разкритие на Ан и Хардгрейв. Уоруик имаше много добър повод да се отърве от нея и сигурно щеше да го направи. Можеше да заяви пред всички, че уличницата го е омагьосала, и да помоли краля да го освободи от черната магия...

Но графът не направи това. Първо поднесе почтително ръката ѝ към устните си, после се усмихна на Чарлз.

— Да, Ваше величество, всичко това е вярно. Но кой би могъл да хвърли камък по мене? Докато зрителите крещяха злобно в очакване на жестокото представление, аз видях красиво лице и горда осанка. Никога преди това не бях срещал такава прекрасна жена — а тя беше осъдена на жестока смърт. Още от пръв поглед разбрах, че я обичам, затова помолих присъстващия монах да ни венчее веднага. За Бога, Ваше величество, кой мъж би устоял на това небесно създание? Кой не би приел този кралски подарък?

След като графът съумя да защити жена си по този елегантен и много убедителен начин, Чарлз се засмя развеселено и заръкопляска. Скоро заръкопляска целият двор, очевидно възхитен от тази романтична любовна история. Кралят застана пред Уоруик и го потупа по рамото.

— Аз също не бих обърнал гръб на такава красавица, приятелю. — Той се обърна към Ондин и се поклони почтително. — Каквато и да сте била, днес сте истинска графиня и украшение на кралството ми. Не е ли време най-после да седнем на масата?

Той пристъпи величествено към дългата трапеза, следван от придворните си. Уоруик и Хардгрейв се погледнаха враждебно, Ан стисна гневно устни. Сърцето на Ондин биеше лудо. Уоруик я защити, и то много по-енергично, отколкото беше нужно. Как да му благодари?

— Като набеждавате жена ми, обиждате мен, Хардгрейв — отбеляза ледено Уоруик. — Лейди Чатъм може би е безпомощна срещу злобата ви, но аз ще съумея да защитя честта ѝ.

Той се обърна и поведе Ондин към масата. Гласът на Джъстин прозвуча весело и безгрижно зад гърба ѝ:

— Ама че глупост сторихте, Ан! Красивата ми снаха може да е израсла на улицата, но това е къде-къде за предпочитане в сравнение с канала, в който са се родили повечето дами.

Ан измърмори някакво проклетие, което наистина напомняше за обитателите на канализацията, и Джъстин избухна в смях. После се приближи до Ондин и улови ръката ѝ. Щастлива, тя тръгна гордо между двамата братя Чатъм към голямата маса, повтаряйки си колко много ги обича.

Късно вечерта Уоруик отведе жена си в частните им покои, после се върна да поговори с Чарлз.

Ондин реши да го чака. Окъпа се, избра най-красивата си нощница и седна пред камината с чаша портвайн.

Отдавна беше минало полунощ, когато вратата най-после се отвори. Уоруик погледна жена си, наля и на себе си портвайн и седна на отсрещното кресло.

— Защо си още будна?

— Искан да ти благодаря.

— За какво?

Ондин се намръщи, не знаейки какво да отговори. Той знаеше, че тя му дължи благодарност! Защо не улесняваше намеренията ѝ? Защо чакаше отговор?

— Ан се опита да ме унижи, но ти не ѝ позволи. Целият двор говори за необикновената ни женитба и никой не я намира за неприлична. Дори напротив, всички твърдят, че историята е много романтична.

Уоруик се облегна назад и я погледна над ръба на чашата си.

— Ти си от семейство Чатъм и не дължиш никому благодарност. Имаш ли да ми кажеш още нещо?

— Не... — Ондин се почувства отблъсната и се засегна. Изправи се, за да се прибере в спалнята, но Уоруик скочи бързо на крака и ѝ препречи пътя. Лицето му грееше в усмивка. Ръцете му я обгърнаха съвсем естествено.

— Как примамливо ухаеш... А нощницата ти е толкова възбуждаща... Ако не знаех колко се отвращаваш от мен, бих могъл да помисля, че си решила да ме прелъстиш. Наистина ли стоя будна, за да ми благодариш?

— Нали ти казах...

— Тогава те моля за в бъдеще да ме чакаш по други причини. Например, защото ме желаеш.

— Моля те...

— Е, искаш ли ме? — прошепна в ухото ѝ той.

Ондин не можеше да говори, не можеше дори да кимне, само се взираше в очите му и потъваше в тях все по-дълбоко и по-дълбоко.

Тя се освободи бавно от ръцете му, отстъпи назад, развърза нощницата си и тънката коприна се свлече безшумно на пода.

Уоруик свали дрехите си мълчаливо, разтвори ръце и тя падна на гърдите му. Целувката им беше страстна и възбуждаща. Ондин се притисна до него, за да го почувства с цялото си тяло. Двамата не отидоха в леглото, а се любиха на мекия килим, стопляни от огъня в камината и от горещото си желание.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ондин плуваше в някакво неземно състояние между сън и будуване. Притисната до съпруга си, тя лежеше на килима пред камината. Първите слънчеви лъчи нахлуваха необезпокоявани, в стаята. По коридора се чува приближаващи се стъпки и някой затропа с юмруци по вратата.

— По дяволите, кралят! — Уоруик скочи на крака и нахлузи панталона си. — Тази сутрин има важно съвещание. В прегръдките ти забравих всичко на света...

— О! — прошепна объркано Ондин. В същия момент в стаята влезе Чарлз, следван от свитата си. Уоруик коленичи бързо пред жена си, за да скрие разголеното ѝ тяло, едва прикрито от тънката нощница.

Кралят спря като закован — не за да се извини, защото Чатъм беше закъснял за важно съвещание, а за да се наслади на красивата сцена, която се разкри пред очите му: графът на Норт Ламбрия защитаваше рицарски оскъдно облечената си съпруга от любопитните погледи.

Чарлз се поклони учтиво.

— Много съжалявам, че трябваше да ви попреча, милейди. Уоруик, не сте точен.

— Сър...

— Лордовете на Съдбъри и Уейн ме очакват, тъй като за пореден път са решили да ми досаждат по въпроса за брат ми. Затова имам нужда от вашата помощ. Иначе няма да понеса хленченето им. — Той се обърна раздражено към придружителите си, които бяха вторачили похотливи погледи в Ондин. Като забелязаха укорното изражение на господаря си, те се покашляха смутено и излязоха от стаята. — Били ли сте някога на конни състезания, мадам?

— В Ньюмаркет? Не, никога.

— Ще отида там с целия двор, когато досадните ми лордове свършат с поученията си. Побързайте, Уоруик. — След тази подкана кралят остави съпрузите сами и графът с въздишка се зае да обува ботушите си.

— Пак ли! И никога няма да престанат, защото Катрин не може да има деца, а Джеймс се държи далече от двора по съвет на краля. Въпреки това той е наследник на трона, макар и католик. Половината лордове убеждават Чарлз да признае за наследник незаконния си син, дук Монмът. Кълна се в Бога, Джеймс ще бъде добър регент. Някои са заявили, че никога няма да признаят католически владетел. Други пък направо предричат гражданска война. — Той вдигна ризата си от пода, облече я и продължи: — От другата страна на морето стои Вилхелм Орански и нетърпеливо чака чичо му Чарлз да се пресели във вечността. Той също се стреми към английската корона и един ден най-вероятно ще постигне целта си.

— Но Чарлз се радва на добро здраве — възрази уплашено Ондин.

Уоруик закопча жакета си, наведе се и целуна леко полуразтворените ѝ устни.

— Докато съм жив, ще го пазя и защитавам. Само че той е прав, караниците около наследството изнервят всички ни, а Джеймс не прави почти нищо, за да успокои положението. Дори обижда лордовете, които са се сражавали за него.

Докато графът събираше оръжията си, Ондин стана. Уоруик прибра меча си в ножницата и привлече жена си към себе си.

— Само да можех да остана при теб... — Той притисна страстно устни към меката и шия, после рязко я пусна и забърза към вратата. Беше готов да забрави дълга си към краля. — Както чу, днес дворът се мести в Нюмаркет. Би ли събрала багажа ми?

— Разбира се — отговори с усмивка Ондин.

Джъстин дръпна завеската на прозорчето и надникна навън.

— По дяволите, Хардгрейв и Ан се движат точно до нас! И онази малка мръсница се смее и ни маха!

Уоруик вдигна рамене.

— Остави ги. Не е забранено да карат редом с нас. Сивите очи на младежа се присвиха, той махна с ръка и неохотно спусна завеската.

— Всеки път, когато я видя така весела, започвам да се чувствам зле — призна той и Ондин видя как златнокафявите очи на мъжа ѝ засвяткаха развеселено.

Пристигнаха в Нюмаркет вечерта. Уоруик и Ондин се настаниха в малка вила с една-единствена стая. Обзавеждането се състоеше от скромна маса, няколко стола, огромна камина и широко легло.

След страстна любовна нощ, която се запечата завинаги в паметта на Ондин, двамата станаха късно, за да се приготвят за конните надбягвания следобед.

Уоруик беше много въодушевен от благородните животни. Обърнат към брат си, той отбеляза, че много съжالياва, дето в надбягването не участват състезателни коне, отгледани в тяхното имение. Джъстин кимна и отговори, че Дракон, например, може да се мери с всички присъстващи жребци.

Малко по-късно започна първото надбягване и братята отидоха по-напред, за да видят всичко. Когато се обърна, Ондин видя, че Хардгрейв и Ан стоят съвсем близо до нея. Виконтът ѝ кимна с усмивка и погледът му предизвика студени тръпки по гърба ѝ. Този човек я гледаше със самочувствието на победител. Дали очакваше похотливите му фантазии скоро да станат действителност?

Първите коне пресякоха финала. Разнесоха се ликуващи викове. След като глъчката утихна, Ондин чу зад гърба си шепот.

— Ще можеш ли да откраднеш подходящото средство от лабораторията на краля?

Гласът на лейди Ан! Ондин наостри уши, но не чу отговора на Хардгрейв. Няколко засмени джентълмени се поздравяваха шумно за спечелените облози.

Скоро виконтът и придружителката му се присъединиха към членовете на семейство Чатъм.

— Хайде да отидем под дъба — предложи Ан. — От там ще виждаме още по-добре.

Джъстин погледна въпросително брат си и Уоруик смръщи чело. Ан беше права. Мястото, което показваше, наистина предлагаше добра гледка. Така всички се запътиха към стария дъб.

Когато започна следващото надбягване, зрителите се втурнаха напред и изведнъж Ондин усети, че я притискат грубо към стъблото на дъба. Преди да успее да извика, някой затисна устата ѝ с кърпа, напоена с някаква течност. Опитът ѝ да се отбранява остана безуспешен.

Странната миризма, която идваше от кърпата, замъгли съзнанието ѝ. Светът се завъртя, небето, хората и конете хвърчаха покрай нея и тя повярва, че се е понесла нависоко, право към небето.

По някое време чу вик и реши, че това е собственият ѝ глас. Не, това беше Ан и тя пицеше пронизително, притискайки с ръка разкъсания корсаж на роклята си. Хардгрейв се наведе над нея. С края на околото си Ондин забеляза братята Чатъм, които бяха извадили мечовете си.

И в този миг светът около нея потъна в черен мрак.

Ондин се събуди и изстена. Главата ѝ бучеше болезнено, стомахът ѝ се свиваше. Господи, беше на борда на някакъв кораб, който се люлееше силно по вълните!

Споменът се върна, макар и бавно. Спомни си как стоеше с другите под дъба, когато някой притисна към устата ѝ кърпа, напоена с някакво упойващо средство. Но не тя, а Ан падна на земята и започна да пици.

Кой беше безумецът, решил да отвлече лейди Чатъм в присъствието на краля? Не, първо трябваше да установи къде се намира. След няколко мъчителни опита тя отвори очи и главоболието стана непоносимо.

Опита се да се изправи, но не успя. Ръцете ѝ бяха вързани за таблата на някакво легло. Наистина я бяха довели на борда на кораб. Светлина падаше само през мъничкия люк, на масата бяха разхвърляни морски карти, до отворена бутилка с ром беше оставен мръсен жакет. Вехт сандък с леген за миене и счупена кана върху него допълваха обстановката.

Ондин стисна зъби и се принуди да мисли разумно. Сети се за шишенцето, което бе споменала Ан. Кърпата, упойката... Нищо чудно, че бе паднала в безсъзнание!

И какво щеше да стане сега с нея? Тя задърпа гневно въжетата, с които я бяха завързали, но те не се поддадоха. Само разрани китките си. Трябваше да се откаже от опитите да се освободи.

Изведнъж чу гласове и стъпки. Вратата се отвори. Ондин затвори очи. Може би беше по-добре похитителите ѝ да мислят, че все още е в безсъзнание.

— Какво красиво момиче, Джош! — пошепна някой. — Защо не се събужда?

Джош изпуктя презрително.

— За какво? Нали чу, че не бива да я докосваме.

— И защо не? Тя е омъжена жена, значи не е девица. Сигурно са я дали на някакъв стар, грозен лорд и би могла да оцени удоволствието, което ще ѝ доставя.

— Ти? — изръмжа презрително Джош. — Не ме карай да се смея!

— Никой няма да узнае.

— Напротив, онзи, дето ни плаща, веднага ще разбере какво си сторил. Или ще се наложи да ѝ прережеш гласните струни, за да мълчи, а това никак няма да му хареса. Нали ни каза, че я иска недокосната!

— Но аз няма да ѝ сторя нищо лошо.

Едра ръка помилва гърдите на Ондин. Тя не можа да се сдържи и изпищя. Отвори очи и се озова срещу грозно лице с ухилена голяма уста, пълна с пожълтели зъби. Мъжът се наведе над нея и вонята от устата му я замая.

— Остави я на мира, глупако! — заповяда Джош, който беше по-възрастен и очевидно по-разумен от другаря си.

Другият мъж само се изсмя и се наведе още повече над нея с намерението да я целуна. Ръцете на Ондин бяха вързани, но краката ѝ бяха свободни. Тя сви колене и светкавично заби тока на обувката си в слабините на нападателя.

— Вещица! — изрева ядно мъжът, отдръпна се назад и приклепна от болка. — Дамата се смята за много изискана и не иска да си има работа с прост мъж като мен. Сега ще я науча да се държи прилично...

Джош го сграбчи за рамото и го повлече към вратата.

— Нищо няма да направиш! Парите не са твои, а на всички ни. Да не мислиш, че заради теб ще се откажем от толкова злато? — Той избута другаря си навън, после се обърна към Ондин.

— Къде съм? — попита тя. — За какви пари говорите? Освободете ме и ще ви платя много повече.

Вместо да отговори, той ѝ обърна гръб и отиде до масата.

— Моля ви! — прошепна Ондин. — Аз съм графиня на Норт Ламбрия и...

— Вие сте само курвата на един богаташ и нищо повече, драга моя. — Когато се обърна, тя видя в ръката му напоената кърпа.

— Не! — изпищя тя.

— За съжаление не може другояче. Създавате ни много ядове, момиче.

Ондин се опита да го ритне, но не успя. Мъжът притисна кърпата към устните ѝ и тя отчаяно се опита да поеме въздух. Скоро потъна отново в черен мрак.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Ан изпищя, Уоруик забеляза, че ръката на Ондин вече не се опира на неговата. Ала викът прикова вниманието му. Той се огледа за ранени и извади меча си.

Докато Ан се гърчеше на земята и пищеше, Джъстин забеляза, че Ондин е изчезнала. Той си проправи път през множеството, викайки името ѝ, но напразно. След това една млада жена, която продаваше сладкиши, му разказа, че е видяла мъж с някакъв странен, тежък вързоп, който тичал към пътя. Джейк, който беше тръгнал след младия господар, пое шумно въздух и си припомни, че някакви търговци споменали кола със стоки. Тя трябвало да тръгне към пристанището, чакал я кораб на име „Мериан“ — и била натоварена с одеяла, в които лесно можеше да се увие млада жена.

Полудял от страх и ужас, Уоруик се втурна към коня си, но Джъстин го принуди да изчака, докато винаги готовият за приключения Бъкингам и приятелите му се съберат за общо преследване. Скоро десетина мъже възседнаха най-бързите коне и се впуснаха след похитителите.

Хардгрейв държеше Ан в прегръдките си и се преструваше, че я успокоява след въображаемото нападение.

— Побързай! — пошепна му тя. — Трябва да тръгнеш с преследвачите!

— А ако онази мръсна свиня, на която платихме, познае лицето ми?

— Само един човек те е виждал и това е капитанът на кораба. Затова трябва да се присъединиш към преследвачите. Ако Уоруик научи, че колата е тръгнала към пристанището, той ще направи всичко възможно и невъзможно някой от моряците да издаде кой му е платил за отвличането. Капитанът те познава, затова трябва да го убиеш. Да не искаш и двамата да се озовем в Тауър?

Уоруик и другарите му препускаха като вятъра. Прекосиха града, минаха покрай зелени долини и хълмове, покрай засети ниви и стада овце.

Най-после стигнаха пристанището.

— Виждам „Мериан“! — извика Джъстин. — Ей там, между рибарските лодки! Екипажът тъкмо развързва въжетата!

— По-бързо! — изрева Бъкингам и ездачите препуснаха в лудешки галоп по калдъръма. Пешеходците се разкрещяха, всеки бързаше да се скрие на сигурно място. Няколко коли, натоварени с плодове и зеленчуци, се преобърнаха. Разляяха се кучета.

Когато Уоруик дръпна юздите и скочи от коня си, той забеляза до себе си Хардгрейв, който размахваше войнствено меча си.

— Спрете, момчета! — извика Джъстин. — В името на краля! Капитане на „Мериан“, свийте платната!

— Никога! — Капитанът, мършав тип с черна превръзка на окото, се хвана здраво за въжетата и вдигна високо острата си кама. — Приятели, това са само шепа градски контета! Ние сме поне двойно повече!

Мъжете се разбързаха още повече да издърпат останалите въжета. Уоруик се засили и скочи на борда, следван от малкия си отряд. Посрещнаха ги пистолетни изстрели и извадени саби. Макар че бяха по-малобройни, лордовете се оказаха по-добрите бойци.

Докато поваляше първия нападател, Уоруик забеляза, че Хардгрейв се е нахвърлил върху капитана. Пиратът му каза нещо, очевидно помоли за милост, но безпощадният виконт заби шпагата си в гърлото му.

Скоро палубата беше осеяна с трупове. От рамото на Бъкингам бликаше кръв, но той продължаваше битката с пистолета си, размахвайки го като боздуган. Джъстин се биеше с двама неприятели и Уоруик побърза да му се притече на помощ.

— Ти ме обиждаш, братко! — засмя се младежът. — Мога и сам да се справя с двама жалки негодници.

— Предпочитам да те обидя, вместо да те погребам!

Уоруик изби сабята на единия моряк от ръцете му, метна го към релинга и мъжът захленчи за милост. Графът нямаше намерение да убива. Искаше само да намери жена си. Огледа се отчаяно на всички страни.

— Търсете дамата! — изкрещя Бъкингам и притисна окървавеното си рамо. — Ние тук ще се справим.

Уоруик не дочака ма ду повторят. Хукна към стълбичката, която водеше за каютите, без да обръща внимание на вонята. Двама мъже му препречиха пътя.

— Пуснете ме да мина, джентълмени — помоли спокойно той. — Другарите ви умират на палубата, а днес пролях достатъчно кръв.

Двамата се побутнаха и се изсмяха.

— Този да не е сляп? — попита единият. — Ние сме двама, милорд.

— Ако убия единия, какво ще стори другият?

Мъжът, който досега се смееше, нададе гневен вик и се хвърли върху Уоруик. Графът го посрещна и светкавично заби острието на шпагата си в гърдите му. Вторият избяга надолу по стълбичката, изчезна зад една врата в дъното на коридора и я затръшна с все сила.

Уоруик прекрачи бързо мъртвия и забърза към помещението, което трябваше да бъде капитанската каюта. Вероятно бяха затворили Ондин именно там. Той се облегна на вратата, натисна я с все сила и изгнилото дърво се разцепи.

Жена му наистина беше там, на леглото, със завързани ръце и крака. При вида на ожулените ѝ китки и глезени го обзе луд гняв. Ондин изглежда спеше, но първото му впечатление беше, че е мъртва. След малко обаче тялото ѝ потрепери, тя разтърси глава и се опита да прогони мъглата от мозъка си. Когато примигна и отвори очи, Уоруик въздъхна облекчено. Ондин беше жива!

— Хвани го! — Шепотът достигна до него откъм един тъмен ъгъл. Когато се обърна, видя, че го дебнат трима. Един мършав тип оголи жълтите си зъби в грозна усмивка. Другите двама изглеждаха не по-малко отблъскващи.

— Предайте се! — нареди спокойно графът. — А ако сте посегнали на дамата...

— По дяволите, Джош, ти си страхливец! — изграчи мъжът с жълтите зъби. — Хвани го най-последно! Той е сам!

Джош извади ножа си от колана, но очевидно се колебаеше. Уоруик се обърна бързо към Ондин, която го гледеше объркано. Трябваше първо да развърже въжетата, които стягаха ръцете и краката ѝ, иначе онези негодници щяха да я вземат за заложник и да го

принудят да сложи оръжие. Озова се с един скок до леглото, преряза въжето на ръцете ѝ и заповяда:

— Върви на палубата! При Джъстин!

Не, отговори му мислено Ондин, все още замаяна. Ти си в смъртна опасност! Нима мога да те оставя сам!

Тя се надигна от койката и се олюля. Погледът ѝ падна върху мръсната кана за вода, оставена на сандъка. Без да съзнава напълно какво прави, тя я грабна и когато мъжът с жълтите зъби се хвърли към Уоруик, я запрати с все сила към главата му. Вместо това обаче улучи слепоочието на мъжа си.

— О, Господи! — изплака безпомощно тя.

Уоруик попита раната на челото си, без да престава да размахва меч. Острието прониза рамото на единия противник, който изпищя и се загърчи на пода. Предпазливият Джош се скри в тъмния ъгъл.

— На коя страна си всъщност, Ондин? — попита задъхано Уоруик.

— Толкова съжалявам...

— Нали ти казах да се качиш на палубата!

— Но аз... не можех да те оставя сам!

— Изчезвай най-после!

Ондин се обърна послушно към вратата, но залитна и едва не падна. Уоруик я подкрепи с едната си ръка и продължи да отблъсква нападенията на мъжете с другата.

— Какво сте направили с нея?

Джош се отпусна на колене, треперейки от страх.

— Пощадете ме, ваша светлост! Ние само упоихме дамата. Скоро действието на упойката ще отслабне, кълна се в душата си!

— И какво щяхте да правите с нея?

— Заплатиха ни, за да я заведем при един джентълмен по-надолу по реката.

— При кого?

— Не знам името му. Само капитанът го познаваше.

Капитанът обаче е мъртъв, каза си горчиво Уоруик. С ъгъла на окото си забеляза някакво движение и се обърна светкавично към вратата.

— Стой, Уоруик, аз съм! — извика уплашено Джъстин. — И Бъкингам е с мен!

Уоруик бутна жена си в ръцете му.

— Махни я оттук! Колкото се може по-бързо! Върнете се в Нюмаркет!

— Почакай! — изплака Ондин. — Уоруик...

— Побързай, Джъстин!

Ондин не се възпротиви повече. Виеше ѝ се свят и тя затвори очи. Джъстин я вдигна на ръце и я изнесе навън. Бъкингам пристъпи към Уоруик и изгледа презрително тримата мъже.

— Значи част от тази измет е още жива.

— Да. Но не можах да узная нищо.

— Само капитанът беше посветен в тайната — изхленчи жално Джош.

— Да, и ние чухме същото — потвърди Бъкингам. — Спасихме не само вашата жена, Уоруик, а и още няколко красавици, затворени в трюма. Капитанът и екипажът му са се занимавали с много специални сделки. Отвличали красиви млади дами и ги продавали в мароканските хареми.

Уоруик едва не извика. Вече не съжаляваше, че е пролял толкова кръв. Но кой се криеше зад отвличането на Ондин? Хардгрейв и Ан, каза си той, изпълнен с дива омраза. Жена му едва не стана жертва на тези гадни роботърговци. А виконтът дойде с него и собственоръчно прониза капитана, единствения посветен в тайната.

— Да вървим, Бъкингам! Да оставим тези копелета на съда. И без това няма да изтръгнем нищо от устите им. — Отвратен, той обърна гръб на моряците и се върна на палубата. Скоро щяха да се появят кралските войници и да арестуват целия екипаж. Уоруик щеше да се върне в Нюмаркет, в малката вила, където беше познал любовното щастие. Тази нощ обаче нямаше да бъде нежен с Ондин. За да остане жива, тя трябваше да го напусне. И той щеше да я принуди, ако се наложи, дори със студена жестокост.

Уплашена и загрижена, Ондин чакаше мъжа си. Верният Джейк стоеше на пост пред вратата на вилата. Най-последно Уоруик влезе, хвърли ръкавиците си на един стол и стопли ръцете си на огъня в камината.

— Утре се връщаме у дома.

— Но ние едва дойдохме.

— Ти ми създаваш твърде много проблеми.

— Аз? Нима е моя вината, че ме отвлякоха?

— Във всеки случай появата ти вдигна много шум и интересът на хората се събуди. Затова се връщаме в Норт Ламбрия. Там ще останем само една нощ. Купил съм ти билет за „Лейди Кристабел“. Корабът ще напусне пристанището на Ливърпул само след няколко дни и ще поеме курс към Вирджиния. Ще пътуваш под името мисис Дайана Браун. Купил съм ти къща в Уилямсбърг и съм назначил прислуга. Наел съм адвокат да се грижи за финансите ти. Ще прекараш една година в града, като се представяш за вдовица. Междувременно аз ще уредя развода ни. После ще можеш да живееш, както си искаш. До края на живота си ще получаваш богата издръжка.

Макар че кралят я беше предупредил, Ондин не повярва на ушите си. Уоруик ли беше мъжът, който ѝ говореше така студено и равнодушно, който си позволяваше да определя бъдещето ѝ — бъдеще, в което той нямаше място? Как бе могла да се влюби в такъв човек?

— Ти си луд, Уоруик Чатъм! Първо се жениш за осъдена на смърт, за да заловиш предполагаем убиец. А щом той наистина се появява, бързаш да отпратиш съпругата си. Знам какво се случи днес. А що се отнася до пътуването ми в колониите — много съм ти благодарна, но няма да замина. Нямам нужда и от парите ти. Нашите пътища се разделят тук и сега.

— По дяволите! Ще направиш това, което ти казвам! — изфуча вбесено графът. — Откъде знаеш какво се е случило днес?

Ондин вирна предизвикателно брадичка.

— Чух любовницата ти да говори с Хардгрейв. Течността, с която са ме упоили, е взета от кралската лаборатория. Хардгрейв я е откраднал, а отвличането ми са планирали двамата с лейди Ан.

— Тя също беше нападната. А Хардгрейв дойде с нас, за да те освободи.

— Казвам ти...

— Каквото и да си чула, то не доказва нищо. Единственият от похитителите, който познаваше вдъхновителя на цялата тази мръсна история, загина в битката. Не мога да изляза пред краля само с подозрения. Ако онова, което ми разказа, е вярно, със сигурност те чакат много по-страшни неща. Затова трябва да изчезнеш от живота ми — колкото по-рано, толкова по-добре.

Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Не, тя не можеше да напусне Англия. Как щеше да реабилитира името на баща си, ако отидеше да живее в колониите?

— Ще се качиш без съпротива на борда на „Лейди Кристобел“ — заяви безизразно Уоруик.

— И защо?

— Защото аз така заповядвам. Длъжна си да се подчиниш, защото си моя жена.

— Едно обстоятелство, което ти възнамеряваш да промениш.

— Никога не съм смятал да се обвържа за цял живот с една обикновена крадла.

Думите му я улучиха като удари на камшик. Тя бе повярвала, че съпругът ѝ изпитва известна нежност към нея, дори да не я обичаше истински.

Опита се да преглътне напиралците сълзи и отговори с измамна небрежност:

— Не се страхувай, няма да ти бъда в тежест още дълго. Щом ти помогна да намериш убиеца на жена си, ще съм изпълнила задължението си и ще се освободя от теб. Честта ме задължава да платя за живота, който спаси ти. Не се боя нито от призраците в дома ти, нито от любовницата ти и Хардгрейв.

— Глупачка! — Уоруик се втурна към нея, сграбчи я за раменете и я разтърси здраво. — Знаеш ли каква съдба ти се готвеше?

— Нищо лошо не се случи.

— Изслушай ме внимателно, Ондин. Ти ще изпълниш всички мои желания, защото си моя жена, моя собственост, и аз мога да правя с теб, каквото искам. — Изведнъж той я вдигна на ръце и я метна на леглото. — Тази нощ искам да ми принадлежиш.

Ондин изплака тихичко и се отдаде на отчаянието си. Как да му избяга? Щом той започнеше да се съблича, тя щеше да скочи от леглото и да избяга от вилата. Щеше да отиде при краля. Макар че беше жена на Чатъм, Чарлз нямаше да я даде в ръцете на този жесток и студен мъж.

Уоруик обаче не си даде труд да свали дрехите си. Той се хвърли върху Ондин, която се съпротивляваше с всички сили, и я държа здраво, докато съпротивата ѝ отслабна.

— О, Господи, мразя те! — изхълца тя.

— Знам — прошепна задавено той. Ако не се чувстваше дълбоко унижена, Ондин щеше да повярва, че в гласа му е прозвучала дълбока тъга.

Настойчива целувка затвори устата ѝ. Докато той я любеше с дива страст, тя хапеше отчаяно устните си и се принуждаваше да остане напълно неподвижна. Тази нощ нямаше да му позволи да се наслади на триумфа си. Тялото ѝ щеше да остане недостъпно за горещата му страст. Тя устреми невиждащ поглед към тавана и остана така, докато мъжът ѝ удовлетвори желанията си и се отпусна изтощено до нея. До края на нощта двамата не размениха нито дума.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Може би беше съвсем естествено, че слънцето изчезна зад черни облаци, когато наближиха Чатъм Менър. Дърветата, обграждащи пътя, се люлееха от силния вятър, стрелкаха се светкавици, ревяха гръмотевици.

Решението на Ондин беше взето. Щеше да избяга от мъжа си още преди да потеглят за Ливърпул и да се върне в земите на семейство Рочестър, за да изобличи убийците на баща си.

— Пристигнахме. — Уоруик, който седеше насреща ѝ, се приведе към нея и повдигна с един пръст брадичката ѝ. — Какви интриги ковещ, мила моя?

Ондин въздъхна и отблъсна ръката му.

— Нищо, което да те засяга, Чатъм.

Когато слязоха, Джъстин и Джейк вече бяха скочили от капрата. Матилда тичаше надолу по широкото стълбище, следвана от Клинтън.

— Добре дошли! — поздрави с усмивка момъкът. — Тук беше много самотно без вас.

Матилда имаше очи само за Ондин.

— О, милейди, колко добре изглеждате, слава на Бога! Сега ще се грижа за вас ден и нощ, защото раждането вече приближава. Сигурно очаквате момче, това е обичайно в семейството. Но дори ако родите момиче, няма да има по-щастлива от мен. Толкова ще бъде хубаво къщата да се огласи отново от детски смях!

Изведнъж вятърът спря и околните дървета застинаха в заплашителна тишина. Уоруик застана между двете жени.

— Няма да има бебе, Матилда. Колкото и да ми е неприятно да нараня чувствата ви, аз няма да призная това дете.

— Какво... — започна невярващо Джъстин, но брат му не му позволи да вземе думата.

— По причини, известни на моята жена, аз възнамерявам да се разведа. Детето ѝ не е Чатъм. Утре сутринта тя ще замине. Който смята да протестира срещу решението ми, ще напусне завинаги тази къща.

Смаяно мълчание последва тези думи. Уоруик изгледа поред всички присъстващи, поклони се иронично пред Ондин и тръгна към обора.

— Ти си едно проклето копеле! — изрева вбесено Джъстин и се втурна след него, но Ондин го задържа.

— Моля те, не се карай с него!

Матилда избухна в плач, Джейк пристъпваше с неудобство от крак на крак, а Клинтън беше отворил широко уста от учудване.

— Това е толкова необичайно за него. — Той се усмихна окуражително на Ондин и улови ръцете ѝ. — Горе главата, милейди! Това не е братовчедът, когото познавам, откакто се помня. Той не е жесток човек и съм сигурен, че това странно настроение скоро ще отминие.

Вместо отговор Ондин само вдигна рамене и Джъстин смръщи замислено чело.

— Вече доста време се държи наистина странно. Не разбирам. Започвам да се боя за разума му.

Ондин избяга в стаята си, хвърли се на леглото и даде воля на сълзите си. Навън бушуваше буря, която ѝ се струваше много по-слаба от тази в сърцето ѝ.

Някъде отдалеч до ушите ѝ достигна упорито тропане. Някой чукаше на вратата ѝ — не Уоруик, защото той просто щеше да влезе.

Тя се надигна уморено и отвори вратата на Матилда, която стоеше на прага с чаша козе мляко. Изпълнена със съчувствие от отчаянието на икономката, Ондин я настани в едно удобно кресло.

— Не се вълнувайте толкова...

— Клинтън е прав. Уоруик се държи наистина странно. Обзела го е някаква лудост. — Матилда въздъхна и стисна треперещите си ръце. — Дано утре се вразуми. О, просто не проумявам как...

— Успокойте се, моля ви. — Ондин донесе от салона бутилка коняк и напълни една чаша. — Пийнете, ще се почувствате по-добре. — Искаше ѝ се да вдъхне някаква надежда на бедната жена, но знаеше, че решението на Уоруик е непоклатимо. А самата тя щеше да остане в тази къща само толкова, колкото беше необходимо.

Матилда отпи с отсъстващ вид голяма глътка, после вдигна глава.

— Не, няма да го допусна... Изпийте млякото си, милейди, трябва да се подкрепите. — За да не й противоречи, Ондин изпи чашата на един дъх, макар да не обичаше козе мляко. След малко икономката стана и се запъти към вратата. — Не се тревожете, милейди, аз няма да му позволя да ви изостави.

Когато остана сама, Ондин пристъпи към прозореца и погледна сивото, осеяно с гонещи се облаци небе. Дали бурята беше благоприятна за бягството й? Все още не валеше.

Изведнъж тя си припомни странния шепот през онази бурна нощ. Някой се бе промъкнал незабелязано в къщата и отново беше изчезнал. По какъв път? През коя тайна врата?

Тя почука по всички стени, но без успех. Накрая дръпна завесата, зад която беше поставено нощното гърне, и забеляза едно малко камъче, което стърчеше от стената. Натисна го с трепереща ръка и част от стената изскочи навън.

Ето че бе открила път за бягство. Накъде ли водеше тунелът? Тя грабна една запалена свещ и тръгна по тъмния коридор. Учуди се безкрайно, когато не чу цвърчене на плъхове. От тавана не висеше нито една паяжина. Някой използваше този тунел, и то често.

След около четиридесет крачки стигна до тясна, извита стълбичка и слезе по нея. Отвори ниската вратичка и надникна през гъстия храсталак. Оборите бяха доста далеч, но все пак и се видяха достижими.

О, да можеше да избяга още сега... Но не посмя. Трябваше й скромна тъмна наметка, за да се преоблече като поклонничка, трябваша й пари. В Лондон щеше да си набави дрехи, които подобаваха на положението й, да наеме карета и да се върне в отнетите си земи.

Сега обаче щеше да отиде в обора, да си избере кон и да намери подходящо седло и юзда. Затова остави свещта на прага, проби си път през храстите и хукна през поляната към обора.

По едно време спря и разтърси глава. Беше я обзела странна замаяност. Изведнъж пътят й се стори много по-дълъг, отколкото беше предполагала. Зави й се свят, земята се разлюля под краката й. Стомахът й се преобърна и тя прокле козето мляко, което открай време не можеше да понася.

Когато стигна до обора, трябваше да се залови за стената. Краката отказваха да я носят. Не, сега не биваше да се разболява — не и преди да беше напуснала Чатъм Менър и да се беше скрила на сигурно място!

Решена на всичко, тя събра остатъците от силите си, влезе в обора и огледа боксовете. Червенокафявата кобилка, която беше яздила веднъж, изцвили тихо и Ондин реши да вземе именно нея. Надникна в стаичката, където бяха окачени всевъзможни седла и юзди. След полунощ щеше да се измъкне през тайния изход, да дойде в обора, да оседлае кобилата и да избяга.

— Ондин! Какво правите тук? Бурята ще се разрази ей сега.

Ондин изпищя ужасено, когато тежка ръка падна на рамото и, и се обърна. Клинтан стоеше зад нея с голям чук в ръка и страхът ѝ нарасна още повече. Той беше толкова мил и почтителен с нея — но нима можеше да бъде сигурна, че убиецът не беше именно той...

— Господи, този Уоруик ви е побъркал! Знае ли къде сте в момента?

— Аз... аз... — заекна безпомощно тя.

— Някой друг знае ли къде сте?

Ондин не можа да отговори. Устата ѝ беше суха, силите я напуснаха и тя се олюля.

— Вие сте болна, Ондин. Елате, ще ви отведе в къщата.

— Не... — изхърка задавено тя.

— Не се страхувайте! Ще ви отведе до вратата и ще повикам мама да ви заведе в стаята ви, без Уоруик да забележи. Сигурно ще побеснее от яд, като узнае, че сте идвали в обора.

Ондин нямаше сили да се възпротиви и се опря на ръката му. Успя някак да се завлече до къщата. Пред очите ѝ беше паднала мъгла. За Бога, каква беше тази странна болест? Чувстваше се почти като в Нюмаркет, където я бяха упоили.

— Ето, стигнахме. — Клинтън ѝ помогна да се изкачи по стълбата. — Почакайте да повикам мама...

Ондин чуваше думите му някъде много отдалеч. Отчаяна, тя притисна с ръце слепоочията си.

— Ето я и мама. Тя ще ви сложи в леглото.

Смаяна, Ондин погледна в усмихнатото лице на Клинтън. В следващия миг усмивката се стопи в мрак. Нещо не беше наред.

Отнякъде дебнеше опасност...

Една грижлива ръка прихвана рамото и.

— Болна ли сте, милейди?

— Да — пошепна немощно тя, — аз...

— Най-добре е веднага да си легнете. Аз ще ви помогна. —

Ондин се облегна на рамото на икономката, която заговори с мек укор: — Не биваше да излизате от къщата в такова време. Успокойте се, утре няма да заминете. Вече знам какво се е случило с бедната Женевиев. Всичко знам. Открих тайната в параклиса. Когато узнае истината, Уоруик няма да ви отпрати.

Смисълът на думите ѝ проникна бавно в помътеното съзнание на Ондин.

— Истината?

— О, да, милейди. Искате ли да се убедите със собствените си очи? Най-добре е веднага да отидем в параклиса.

Ондин прекоси без съпротива големия салон и затъмнената бална зала. Двете влязоха в параклиса и икономката я потегли към красивия саркофаг на Женевиев.

Каменната врата беше отново отворена и Ондин се взря неразбиращо в зейналата черна пропаст. На шиите на двете мраморни ангелчета висяха примки. Господи, това бяха бесилки!

Тя отвори уста, за да извика, но не произнесе нито звук. Студеният, смъртен страх ѝ помогна отново да мисли разумно. Матилда възнамеряваше да я убие, осъзна тя, но как да се отбранява, като крайниците ѝ бяха сковани от странно вцепенение?

— Вие сте ме упоили — прошепна безсилно тя. — Защо, за Бога?

— О, ти, сладко, красиво същество! — заговори гърлено Матилда.

Най-после Ондин видя лудостта в очите на старата жена. Твърде късно. Матилда, която беше обичала нежно Женевиев и бе проливала горчиви сълзи заради мнимото отпращане на втората графиня...

— Защо ли? — промърмори с отсъстващ вид икономката и се зае да стяга двете примки.

— Вие... вие сте обичали Женевиев. А аз... аз повярвах, че харесвате и мен.

— О, разбира се, че обичах Женевиев. Обичам и теб, сладката ми. Ето виж, тук има две примки. Не искам да си отидеш сама. Това беше грешката, която допуснах тогава с Женевиев.

— Не...

— Защо все пиците? — изхленчи Матилда. — О, Ондин, не ги ли чу? Мъртвата господарка и милата ми майка! Онзи ден видях всичко. Мама блъсна лейди Чатъм по стълбата, за да я убие. Ей там отзад стана всичко. А какъв ужас преживях, когато и мама полетя надолу... Оттогава говоря и с мама, и с господарката — почти всеки ден. Помислих, че ако Женевиев умре, душите им ще намерят вечен покой. Смъртта на красивата млада графиня трябваше да ги умилюва. Но се оказа, че съм се заблудила. Женевиев не им беше достатъчна. Две жени трябва да умрат, също както тогава. Графинята и незаконната дъщеря на любовницата...

— О, не! Защо ме упоихте?

— Ах, мое бедно дете! Разбира се, че сипах упойка в млякото ти. Исках само да улесня сбогуването ти с този свят. Не се страхувай, ще те държа за ръка и двете заедно ще се преселим от този свят в отвъдния.

Отчаяна, Ондин направи опит да се съпротивлява, когато Матилда надяна примката на врата ѝ. Но беше твърде слаба и скоро и последните искрици сила в тялото ѝ угаснаха.

Уруик влезе с натежало сърце в работната си стая. Клинтън беше получил заповед да приготви каретата за следващата сутрин и беше кимнал, без да каже нито дума. Безмълвното неодобрение на братовчед му потискаше графа много повече, отколкото всички гневни обвинения. Тъй въздъхна и извади от шкафчето кесия със златни монети. Парите, които Ондин трябваше да вземе със себе си на кораба... Да, тя щеше да се качи на този кораб, дори ако се наложеше да я завлече там със запушена уста и завързани ръце. Той отпи голяма глътка направо от бутилката с коняк. Трябваше да се подкрепи преди последното, решително обяснение с жена си. Нужно бе да напрегне цялата сила на волята си, за да не я докосне, да не ѝ признае, че я обича до полуда.

Нямаше друг изход. Ондин трябваше да напусне Чатъм Менър. Макар да не беше суеверен, той усещаше злокобната заплаха, която се

криеше в разразилата се буря — предупреждение за смъртна опасност.

Най-после графът изпъна рамене, влезе в частните си покои и отвори вратата към спалнята на Ондин.

Помещението беше празно.

— Ондин!

Отговори му само виещият вятър. Уоруик претърси всички околни стаи, но напразно. Побеснял от гняв, той изскочи на коридора и извика Джейк, който се втурна загрижено по стълбата,

— Тя е изчезнала! — изкрещя Уоруик.

— Невъзможно! Кълна се в живота си, че не е минала покрай мен!

Джъстин вече тичаше през галерията с портретите и спря задъхан пред брат си.

— Какво се е случило?

— Ондин е изчезнала. За Бога, трябва да я намеря, Джъстин!

Тримата мъже се втурнаха като луди надолу по стълбата. В залата седеше Клинтън, който ги посрещна с недоумяващ поглед.

— Какво става с вас?

— Виждал ли си Ондин? — попита задъхано Уоруик. Клинтън се поколеба.

— Ако смяташ отново да говориш с нея с предишния тон, няма да ти кажа абсолютно нищо. Ако наистина говореше сериозно преди малко, още утре съм готов да напусна тази къща. В последно време се държиш също като звяра, който се пъчи на герба ти.

Уоруик сграбчи отчаяно ръката на братовчед си.

— Няма да й сторя зло, повярвай ми! Боя се за живота ѝ.

Клинтън не се колеба повече.

— Жена ти е болна и мама я сложи в леглото.

— Тя не е в стаята си! Нали оттам идваме!

— Тогава не знам...

— Къде е Матилда? — намеси се възбудено Джъстин.

— Видях я да влиза в параклиса — отговори объркано Джейк.

Без да каже дума, Уоруик прекоси с големи крачки балната зала. Тримата мъже го следваха по петите. Вратата на параклиса беше заключена отвътре и Уоруик не успя да я изкърти дори когато наблегна с цялата си сила. Едва когато другите го подкрепиха, вратата поддаде и ключалката се строши.

Тримата нахлуха в параклиса, но спряха на прага, сковани от безименен ужас. Матилда седеше пред саркофага на Женевиев, краката ѝ висяха в отворената врата към гробницата. Главата на Ондин беше облежната на рамото ѝ, сладка, невинна усмивка играеше по красивите устни. Дали беше заспала? Вратовете на двете жени бяха стегнати в примки.

— Уоруик! Джъстин! — извика зарадвано Матилда. — И милият ми Клинтън! Скоро ще извърша онова, за което съм предопределена. Ще взема милата графиня с мен — и всички бъдещи Чатъмови могат да живеят в мир!

— Не! — Викът на графа отекна глухо под каменните сводове.

Матилда се усмихна и бавно се свлече в гробницата. Уоруик се втурна като луд напред, за да улови Ондин, която се плъзгаше към ръба на отвора. Не, не биваше да закъснее...

Той успя и в последния миг улови полата на жена си, издърпа я на пода и Джъстин я освободи от убийствената примка. Колко бледа беше, колко студени бяха бузите ѝ...

Уоруик притисна глава до гърдите ѝ и се вслуша. После изпрати безмълвна благодарствена молитва към небето.

— Жива е! — произнесе задавено Джъстин. — Диша!

Ондин повдигна леко клепащи, видя лицето на Уоруик и се усмихна с благодарност. Очите ѝ се затвориха отново и графът бурно я притисна в обятията си. Очите му се напълниха със сълзи.

Трябваше веднага да я махне от това ужасяващо място. Но краката му сякаш бяха приковани за пода. Не се помръдна, докато Клинтън не слезе в гробницата, за да изнесе на ръце мъртвата си майка.

— Тя беше луда — прошепна нещастно момъкът, без да смее да погледне към братовчед си. — О, Господи, Уоруик, толкова съжалявам... — Клинтън въздъхна и поклати глава. — Нямах представа, че...

— Знам. Аз също съжалявам, Клинтън.

— Сега ще погребва мама и после ще си отида завинаги.

— Не, Клинтън — отговори решително Уоруик и продължи с мек глас: — Ние всички сме от семейство Чатъм. Тази нощ платихме скъпо и прескъпо за греховете на предците си. Чатъм Менър е толкова твой

дом, колкото и мой. Матилда беше твоя майка — несъща сестра на баща ми. Ще я погребем заедно — а с нея и тъжното минало.

Джъстин сложи ръка на рамото на брат си.

— Отнеси Ондин в стаята ѝ. Аз ще остана с Клинтън.

Уоруик не можа да отговори. Нещо го задушаваше и само кимна.

Стана бавно и изнесе жена си в големия салон. Без да съзнава какво прави, излезе навън, пред входната врата, защото усещаше непреодолима нужда от чист въздух.

Вълците виеха по северните хълмове и Уоруик им се зарадва, защото това бяха естествени гласове, не призрачно шепнене. Духовете никога вече нямаше да се върнат сред стените на Чатъм Менър.

Най-последно черното небе отвори шлюзовете си и изсипалият се дъжд очисти Чатъм Менър от насъбралото се зло.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Една цепеница се разпадна на жар с голям шум и изтръгна Ондин от мъглата на безсъзнанието. Тя вдигна бавно клепачи и видя само златното сияние на пламъците. Свещите бяха догорели. Тя лежеше в леглото на Уоруик, не в своето собствено. Разбра това, преди очите ѝ да са привикнали със слабата светлина. Чувстваше се свежа и чиста като белите чаршафи, които я обгръщаха отвсякъде. Огледа учудено белите дантелени маншети на нощницата си. Някой я беше изкъпал и я беше пременил с тази нова нощница.

Въпреки приятната топлина, която изпълваше помещението, Ондин потръпна от студ. Страшният спомен бавно се възвръщаше. Тя беше стояла там, долу, и беше чакала смъртта — напълно безпомощна. Припомни си с ужас примката около шията си, едно добре познато от миналото чувство, припомни си и лудостта в святкащите очи на Матилда. Уоруик отново се бе появил в последния момент, за да спаси живота ѝ.

Днес беше върнала дълга си. Никога вече нямаше да се измъчва от страхливите въпроси за смъртта на първата лейди Чатъм. Ролята ѝ беше приключена. Дали Уоруик щеше отново да настоява да я изпрати в колониите? Трябваше да го изпревари. Тя въздъхна дълбоко и усети някакво движение до себе си. Обърна глава и видя мъжа си да седи на ръба на леглото.

— Ондин...

Тя се усмихна с треперещи устни. Макар да презираше дивашкия му темперамент и ужасната му безочливост, тя признаваше, че той не я беше изоставил нито за миг и винаги беше до нея в най-страшните моменти.

— Можеш ли да говориш, Ондин?

— Да, добре съм.

Уоруик се протегна и предпазливо попипа шията ѝ.

— Само няколко ожулвания... Упоили са те с макови семена. Слава Богу, упойката е безобидна. Преди час накарах Лоти да претърси

кухнята и избата, защото се боях, че си поела смъртоносна отрова. Изпитах огромно облекчение, когато ми донесе мака.

— Матилда е...

— Да, тя е мъртва, бедната жена. Нека почива в мир.

— А Клинтън?

— Той тъгува за майка си и това е естествено. Тя беше моя леля, беше част от живота ми. И никой от нас не подозираше... — Той замлъкна потиснато.

— Толкова съжалявам, Уоруик.

— Тази истина ще понеса по-лесно. Представи си, че виновният беше брат ми — или Клинтън.

— Джъстин усещаше, че го подозираш в нещо лошо, и беше отчаян. Помири ли се с него?

Уоруик стисна ръката ѝ и кимна.

— Не беше трудно. Той разбра лудостта, която ме преследваше, ледения страх, който ме беше стиснал за гърлото. Едва тази вечер му разказах, че Матилда веднъж вече те е нападнала в параклиса. А Клинтън не знаеше абсолютно нищо. Когато след смъртта на Женевиев твърдах, че жена ми е била убита, никой не ми повярва. Всички смятаха, че в мъката си нападам слепешката. Сега Клинтън се чувства виновен, че не е разпознал по-рано признаците на лудост у Матилда. Двамата с Джъстин се опитахме да го утешим и го уверихме, че ние също не сме забелязали нищо нередно.

— Какво ще стане с тялото? Църквата смята самоубийството за тежък грях, но аз се надявам, че Всемогъщият ще се смили над бедната ѝ душа.

— Аз също. Тя е дете на дядо ми, затова ще я погребем в семейната гробница. Всъщност, тук не става въпрос за самоубийство, защото лудостта ѝ я тласна към смъртта. Разбира се, свещеникът ще отслужи надгробна меса.

Ондин кимна доволно. Ако убиецът на Женевиев бе някой студент, жесток пресметливец, Уоруик щеше да бъде безмилостен. Но великодушното му сърце се бе примирило с делото на Матилда, станала жертва на безумието си.

— Клинтън не престава да се обвинява, че те е предал в ръцете на майка си и те е изложил на смъртна опасност.

— О, нека не се измъчва! Всъщност, той искаше да ме предпази от теб...

— Да, знам. — Гласът на Уоруик прозвуча хладно. Колко добре й беше познат този тон...

— Какво търсеше в обора? Как успя да минеш покрай Джейк? Той се кълне, че не си излизала в коридора.

Ондин се поколеба, после реши, че най-добре е да признае истината. И без това нямаше да избяга през тайния тунел. След тази изпълнена с вълнения вечер и Уоруик, и Джейк щяха да спят дълбоко и тя можеше да напусне къщата през главния вход.

Тя разказа за тайната врата, която случайно бе открила зад завесата. Уоруик я изслуша с гневно смръщено чело.

— Чатъмови са крили в дома си много верни на краля благородници и духовници. Най-добре ще бъде да заповядам да зазидат всички тайни врати. Времената на бегълците и скривалищата отдавна отминаха. — Той отмахна нежно косата от лицето на Ондин и я целуна по челото. — Имаме да обсъдим толкова много неща. Ако знаеш какви планове имам... Но не тази нощ. Искам да се напиш хубаво. Само като си помисля какво можеше да се случи...

— Ти дойде навреме. Както винаги.

— Така, а сега ти желая приятна почивка. Надявам се да спиш без кошмари.

Когато понечи да стане, Ондин улови ръката му.

— Уоруик...

— Не казвай нищо повече. Трябва да си починеш.

— Не е нужно — пошепна тя, изправи се и притисна пръстите му до бузата си. — Моля те... — Нима щеше да я отблъсне? — Няма да говоря повече. Преди малко каза, че утре ще обсъдим всичко. Но през нощта...

— Какво през нощта?

— Остани при мен, моля те.

— Ако искаш, ще седя до леглото ти и ще бдя над съня ти.

Ондин въздъхна и извъртя очи.

— Защо се правиш на глупак?

— Не ме изкушавай, скъпа — промърмори с усмивка графът. — И без това не се владеея, когато съм близо до теб. След всичко, което преживя днес, заслужавах спокойствие.

Ондин го изгледа и нетърпеливо махна с ръка.

— Спокойствие? Това е последното, което желая в момента! — Тя скочи от леглото, смъкна нощницата от раменете си и я остави да се свлече на пода. После направи крачка към мъжа си. Светлата ѝ кожа блестеше примамливо, огряна от пламъците.

Уоруик въздъхна шумно. Ондин, неговата малка русалка. Бракът със смъртен я бе превърнал в жена... Тя беше светлината на живота му. Нищо, че досега любовта му беше донесла само болка. Той простена задавено и я притисна до себе си, устните му се впиха жадно в нежната ѝ шия, после се спуснаха надолу към гърдите.

— Наистина ли искаш? Ако остана още само миг, няма да можеш да се отървеш от мен.

Вместо да отговори, Ондин обви с ръце врата му, надигна се на пръсти и впи устни в неговите.

Уоруик загуби и последните остатъци от самообладанието си. Когато отвори уста да протестира, тя я затисна с пръсти и се засмя.

— Не искам повече думи тази нощ!

— Нито една... — Той я положи внимателно на леглото, свали набързо дрехите си и се изтегна до нея. Страстната им любовна игра беше като ехо на бурята, която все още виеше в нощта. Забравили всичко около себе си, двамата се отдаваха един на друг без остатък, отново и отново, докато имаха сили.

— Ондин... — Сърцето на мъжа беше пълно с любов. Как да произнесе думите... Две прости думи — „обичам те“. Най-последно трябваше да ѝ признае.

Пръстите ѝ отново затиснаха устата му.

— Не казвай нищо тази нощ, умолявам те!

Уоруик се подчини на желанието ѝ и затвори очи. Утре щеше да дойде нов ден. Щяха да имат достатъчно време за думи, за мечти, за бъдеще, изчистено от страхове и недоразумения. Господи, колко беше уморен... Най-последно щеше да заспи, без да се страхува за живота на любимата си.

Ондин лежа неподвижна цял час, вслушана в равномерно, дълбоко дишане на мъжа до себе си. Тя се вглеждаше в лицето му и се опитваше да запомни всяка подробност от любимите черти: високото

чело, своенравната брадичка, чувствено извитите устни. Пръстите ѝ се плъзгаха нежно по равномерно повдигащите се гърди.

Когато стана, очите ѝ пареха от сълзи. Облече се безшумно, избра най-простата си рокля от гълъбовосиво кадифе и топла наметка от тъмнокафява вълна с качулка, за да прилича на поклонничка.

На писалището в салона намери кесията със златни монети и се усмихна горчиво. Това беше доказателство, че Уоруик не се бе отказал от намерението си да я изпрати в колониите. Парите ѝ трябваха, за да стигне до Лондон, но бъдещата дукеса Рочестър щеше да изплати дълговете си. Тя пхна кесията в джоба си, после на пръсти се измъкна в коридора. Тази нощ верният Джейк не стоеше на стража. Пътят ѝ беше открит.

Ондин се спусна на бегом надолу по стълбата, прекоси залата и излезе навън. По пътя към обора не посмя да се обърне назад, защото се страхуваше, че куражът ще я напусне. Оседла кафявата кобилка, изведе я в двора и бързо я възседна.. Вятърът едва се усещаше, а дъждът бе престанал.

Едва когато стигна края на алеята, тя се обърна да погледне къщата. Чатъм Менър се издигаше величествено на фона на нощното небе — горд като господаря си. Сега вече тя не беше графинята на Норт Ламбрия, лейди Чатъм, момичето, което Уоруик бе спасил от бесилката. От днес нататък щеше да се нарича отново дукеса Рочестър и да се бори за наследството си. Решена да успее, тя обърна кобилката и препусна в галоп.

ЧАСТ ТРЕТА
ДУКЕСА РОЧЕСТЪР — КРЪГЪТ СЕ
ЗАТВАРЯ

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ондин измина пътя до Лондон в компанията на няколко монахини, които бяха предприели поклонническо пътуване. Когато пристигна в града, тя похарчи голяма част от парите си за нови дрехи. Трябваше да се върне в своите земи, както подобава на законна господарка.

На 21 октомври наетата карета затрополи по калдъръма на входната алея, която водеше към Довьо Плейс, наречен така на името на стария дукски род. Покрита с първия сняг за тази година, сградата приличаше на дворец от кристал. Ондин, загърната в ново палто от сребърна лисица, дръпна завеската на прозорчето и втренчи поглед в родния си дом. Замъкът беше построен в началото на века при управлението на Джеймс I. Прапрадядо ѝ, който беше французин, бе служил на младата шотландка Мери през краткото време, когато тя управляваше Франция след смъртта на мъжа си. По-късно той придружи сина ѝ Джеймс до Лондон, когато момчето се възкачи на трона след смъртта на кралица Елизабет 1. Именно тогава Довьо беше получил титлата дук Рочестър и голямо имение.

Замъкът беше украсен с високи кули, построени не за да го защитават, а според каноните на властващия тогава архитектурен стил. Стените бяха боядисани в бяло, високите дъговидни прозорци блестяха. Ондин не дочака кочияшът да ѝ отвори вратичката, а слезе сама и забърза нагоре по широкото парадно стълбище. Широката, красиво резбована врата се отвори със скърцане и на прага застана Джем, старият камериер на баща ѝ.

— Лейди Ондин? — прошепна невярващо той и пребледня. После нерешително пристъпи към нея.

Ондин се усмихна и го прегърна.

— О, Джем! — Сълзи замъглиха очите ѝ. Тя бе дошла тук, без да има каквото и да било план, само с намерението да поиска сметка от двамата мъже, които ѝ бяха сторили най-голямото зло на света. В този

момент разбра, че е постъпила правилно. Джем не я беше забравил, другите слуги сигурно също я помнеха.

— Милейди... — Старецът я обгърна с треперещата си ръка и отново се взря изумено в нея, сякаш имаше насреща си призрак. — Претърсихме половин Англия с надеждата да ви открием и през цялото време умолявахме Всемогъщия да ви върне отново при нас. Накрая ви обявиха за мъртва — но аз знаех, че не е така. Когато чух, че баща ви е загинал, изпаднах в отчаяние. Нашият господар беше толкова добър. Бях сигурен, че е неспособен да извърши предателство. Защо да посяга на сина, след като цял живот беше служил вярно на бащата? А вие, милейди, да участвате в заговор? Никога!

— Джем!

Като чу гласа на несъщия си чичо, Ондин се сгърчи като от удар. Той застана на прага и очевидно не я позна, тъй като главата ѝ беше скрита под кожената качулка.

— Ако имаме гости, въведи ги вътре, не стой като глупак! — нареди строго господарят. Ондин се обърна бавно към него и свали качулката от главата си. Уилям не беше от рода Довьо. Дядото на Ондин се бе оженил за майка му след смъртта на първата си жена. Покъсно синът беше взел името Довьо. Двамата с бащата на Ондин бяха отраснали заедно. Ондин изобщо нямаше представа за пъклените му планове да я омъжи за сина си и да присвои земите на дука. Дали ако баща ѝ беше останал жив, тя щеше да стане жена на Раул?

Взря се замислено в лицето на чичо си. Защо не беше разбрала, че този човек е способен на толкова подлост и коварство? Около петдесетгодишен, той беше висок и строен, с гъста кестенява коса. Осанката му беше внушителна, лицето студено, с присвити очи и тесни устни.

— Добър ден, чичо — поздрави учтиво тя и направи опит да се усмихне.

— Ондин... — Той също изговори името ѝ, сякаш имаше насреща си призрак. Очевидно беше повярвал в мнимата ѝ смърт, причинена от разбойник по пътищата или може би от диво животно. А сега тя стоеше пред него, красива както винаги, облечена в елегантно палто от сребърна лисица, под което носеше разкошна рокля с пола от бяло кадифе и корсаж от снежнобял лен, украсен с дантели.

Очите му се присвиха още повече, ръката му се стегна в юмрук.

— Ти си жива! — произнесе задавено той.

— Да, чичо Уилям — отговори с тих смях Ондин.

Никак нямаше да съжалява, ако чичо ѝ получи удар.

— Как се осмеляваш да се появиш тук, предателко?

— Ти да не ме мислиш за глупачка? — попита иронично тя.

Чичото хвърли кратък поглед към Джем и заговори сърдито:

— Да влезем вътре. Онова, което имаме да обсъдим, не е предназначено за ушите на слугите. Погрижи се за багажа на лейди Ондин, Джем!

Той стисна до болка ръката на Ондин и я въведе в салона. Много ѝ се искаше да го отблъсне, но се овладя. Трябваше да действа умно и да печели време.

По пътя към работната стая на Уилям тя надникна в трапезарията, която беше отдясно на големия салон. Нищо не се беше променило. В средата стоеше дългата маса в стил Тюдор, на лавиците блестяха сребърните съдове на майка ѝ.

Уилям отвори вратата на работната си стая, която преди това беше неоспоримото царство на баща ѝ. Широкият прозорец гледаше към добре поддържаната градина, останалите стени бяха покрити с етажерки за книги. Томовете бяха предимно на френски, защото чичо ѝ смяташе, че френската култура ще му придаде известен шик.

Той затвори вратата, докато Ондин пристъпи към прозореца и се загледа в снега, който се стелеше навън.

— Къде беше толкова време, по дяволите? — попита гневно чичото.

Тя свали бавно кожата от раменете си и я остави на пейката под прозореца.

— На много места — например в ада.

Уилям я изгледа недоверчиво, отиде до масичката, на която бяха поставени множество бутилки и гарафи и си наля портвайн. Опразни чашата на един дъх, после седна зад писалището си и ѝ направи знак да заеме място срещу него.

— Не би трябвало да ме гневиш с глупавите си шеги, скъпа племеннице, защото мога просто да щракна с пръсти и ще се озовеш в Тауър. Имам доказателства, че двамата с баща ти сте участвали в заговор срещу краля.

— Защо е тази комедия, чичо? Сега сме сами, няма нужда да се преструваш. И двамата знаем отлично, че съм невинна. Баща ми също не е имал намерение да убие Чарлз. Ти измисли цялата тази интрига, за да завладееш земите и титлата му.

Жестока усмивка заигра по тънките устни.

— Знаеш ли, Ондин, постъпи много лекомислено, като се появи тук. Баща ти загуби живота си, когато се опита да пониже краля. След този акт ние, твоето семейство, изпаднахме в немилост. Чарлз е умен и знае, че притежавам документи, които доказват вината ти, но като добър чичо ги крия и никога не бих ги извадил пред съда. Той не те преследва, защото има слабост към красивите млади жени, дори да са участвали в заговор срещу него заедно със злите си татковци. — Той се изправи, наля си още една чаша портвайн и предложи и на нея. — За съжаление ти се прояви като глупачка и пропиля шанса си. Ако се беше омъжила за Раул, сега щяхме да бъдем щастливо, единно семейство. Но ти го отблъсна и с това подпечата съдбата си. Сигурно разбираш, че не мога да те оставя жива.

Сърцето ѝ биеше лудо, но тя се усмихна, отпи глътка портвайн и заговори спокойно:

— Тук ли ще ме убиеш — в работната си стая? Какво ще кажеш после на слугите? — Помълча малко и прибави подчертано бавно: — Докато не намеря смъртта си, дукеса Рочестър съм аз и никой друг.

— Докато навършиш двадесет и една години, ти си под моя опека. Остават ти цели две години до пълнолетие. Впрочем, аз нямам намерение да те убия със собствените си ръце. Палачът ще ми спести това усилие.

— Не, чичо, аз нямам намерение да умирам. Затова и се върнах.

— Това означава ли, че си готова да станеш жена на Раул?

— Това беше и твоята цел, нали? Ако застана пред олтара с Раул, така наречените доказателства ще изчезнат ли?

В този момент на вратата се почука и Уилям попита недоволно:

— Кой е?

— Аз съм, Раул.

Уилям скочи, дръпна сина си в стаята и бързо затвори вратата зад гърба му.

Раул застана пред писалището и се вгледа смаяно в Ондин. С тъмната си коса и махагоновокафяви очи той приличаше на баща си.

Ако я нямаше жестоката линия около тънките устни, щеше да бъде забележително красив мъж. Очевидно се ползваше с пълни шепи от семейното богатство, защото носеше светлокафяв панталон от скъпа вълна, риза с богата дантелена яка и жакет от фин брокат. За да се убеди, че това наистина е братовчедка му, той докосна медноцветните коси, разпръснати по раменете ѝ.

— Ти се върна — прошепна невярващо той.

— Точно така — потвърди баща му и се обърна към Ондин: — По-красива и елегантна от всякога... — Той сложи пръст под брадичката ѝ и я повдигна. — Повтарям първия си въпрос — къде беше през цялото това време?

— Това няма значение — отговори ледено Ондин и го отблъсна. — Дойдох да преговарям с вас и първото ми изискване е към теб: никога повече не ме докосвай с окървавените си ръце!

Мъжът избухна в подигравателен смях.

— Щом станеш жена на Раул, ще забравиш високомерието си.

— Ако стана негова жена, ще понасям неговите докосвания — не твоите. Засега обаче ще ме оставите на спокойствие — и двамата.

— Ти нямаш право да поставяш изисквания, защото си под моя власт. В тази къща заповядвам само аз.

Ондин се облегна с усмивка назад.

— Тогава хайде да се опитаме да постигнем съгласие.

По бузите на Уилям избиха червени петна.

— Съгласие? Ако искаш да останеш жива, трябва да изпълниш всички мои условия, без да ми поставяш изисквания...

— Нека първо я изслушаме, татко — прекъсна го Раул. — Не забравяй едно: ако се ожения за нея, триумфът ни ще бъде пълен. Тогава никой няма да ни оспорва титлата и земите.

Ондин сведе глава, за да скрие задоволството си. Очевидно двамата все още не се чувстваха сигурни дали титлата и земите нямаше да им бъдат отнети. Само ако тя станеше законна съпруга на братовчед си, убийците щяха да заздравят позицията си.

— Е, дукесо? — поклони се подигравателно Раул. — Какво имаш да ни кажеш?

— Ще се омъжа за теб след един месец. Дотогава не ти позволявам да ме докосваш. Ще живея тук като законна наследница и господарка, за да имам време да свикна с онова, което ме очаква.

— И защo искаш толкова много време? — попита недоверчиво Уилям.

— В противен случай ще разтръбя пред целия свят какво зло извършихте вие двамата. Слугите в тази къща обичаха баща ми и няма да ми е трудно да ги убeдя в извършеното от вас злодеяние. Ако ми дадете времето, което искам, ще мълча. И може би... — Тя се усмихна на Раул с моминска плахост. — Може би ще те даря с благосклонност още преди сватбата.

Братовчед ѝ се улови веднага на въдицата. Като видя блесналата в очите му надежда, Ондин изпита нещо като съчувствие.

— Е, добре, давам ти един месец — съгласи се той и се наведе към нея, но баща му го отблъсна.

— Не бързай толкова, момче! Първо трябва да узнаем къде се е крила Ондин.

Тя въздъхна уморено.

— Казах ти вече, чичо — на много места. Първоначално бях при крадците в гората, после си намерих място в едно имение далече на север...

— С честен труд ли си заслужила това елегантно облекло?

— Купих го в Лондон.

— С какви пари?

— О, докато бях на север, събрах известна сума. Заминах за Лондон и заложих всичките си пари на зарове. Щастие то беше на моя страна. Тогава вече бях разбрала, че ако стана жена на Раул, няма да има нужда да работя за няколко гроша. Обичам лукса и искам да му се наслаждавам до края на дните си. — Тя сведе отново глава, за да прикрие лъжата в очите си. — Необходимо ми е известно време, за да го опозная по-добре.

— Ще го имаш! — Раул коленичи пред нея и улови ръцете ѝ. Ондин се взря отвратено в тънките му пръсти, по които нямаше и най-малки следи от физически труд, и си спомни ръцете на съпруга си — корави, мазолести, загорели от слънцето... .

— Още нищо не е решено! — Уилям седна отново зад писалището си. Подозренията му не бяха изчезнали. — Така например искам да узная дали нашата дукеса не е проституирала по улиците на някой северен град.

— Татко! — провикна се възмутено Раул.

Без да обръща внимание на протестите му, Уилям продължи:

— Това ще се установи много лесно. Лекарят ще провери девствена ли е или не. Нищо чудно да е заченала от друг мъж и да иска да направи детето си наш наследник. Няма да оставя всичко, което постигнах с толкова труд, на копелето на някаква си уличница!

Ондин усети как кръвта се отдръпна от бузите ѝ. Как да избегне този проклет лекарски преглед? Раул ѝ се притече на помощи

— Няма нужда от лекар. Не бива да унижаваш Ондин. Мисля, че всичко е уредено. Аз ще отида при епископа да поръчам разгласяването на годежа. За да възнаградя мълчанието на Ондин, ще ѝ дам месеца, който поиска. Щом стана неин законен съпруг, вече никой няма да ми оспори титлата. Ти ще управляваш земите, татко, цялото богатство. Мечтите ни ще станат действителност.

Уилям не откъсваше очи от племенницата си.

— Не ѝ вярвам.

— Защо не? — учуди се Раул. — Когато стане моя жена, тя ще бъде длъжна да ми се подчинява. Няма от какво да се боим.

— Е, добре, ключихме сделката. — Уилям стана и заобиколи писалището. Спря пред Ондин и я погледна право в очите. — Слугите ще отнесат багажа ти в старата ти стая, скъпа дукесо. Но знай едно — аз ще те държа под око. Не съм заслепен от красотата ти като глупавия си син. След месец двамата ще застанете пред олтара. И не се опитвай да подкопаваш позицията ми в тази къща, защото ще съжаляваш горчиво! — Той се ухили и направи ироничен поклон. — Ако обещавах да се придържаш към правилата на играта, бъди добре дошла в дома ми, дукесо.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Гневният вик на Уоруик огласи Чатъм Менър. Ондин беше изчезнала! Търсейки помощ, графът се обърна към Клинтън и Джъстин. След трагедията с нещастната луда икономка той се чувстваше много по-близък с двамата. Затова им разказа цялата истина, от началото до края.

После заяви, че кралят сигурно знае нещо. Най-добре било веднага да заминат за Лондон. Джъстин реши да го придружи, Клинтън и Джейк щяха да ги последват след погребението на Матилда.

Когато пристигнаха в Лондон, двамата братя узнаха, че кралят е заминал на север, и решиха да го почакат в двореца Сейнт Джеймс. Най-после Чарлз се върна и Уоруик се яви при него в частните му покои, без да се съобразява с етикета.

— Трябва да говоря веднага с вас, сър! — извика той, докато смаяните пазачи му препречваха пътя с мечовете си.

Чарлз вдигна вежди.

— Виждам — отбеляза кратко той и освободи телохранителите си. — Лорд Чатъм е забравил добрите си маниери, но съм сигурен, че няма да ми стори нищо лошо.

— Къде е тя? — попита направо Уоруик, след като остана сам с краля.

— За кого говорите, драги ми Чатъм?

— За жена ми. Сигурен съм, че знаете къде се е скрила.

— Никога не съм отвлечал жените на приятелите си! — отговори развеселено кралят.

— Не ви обвинявам в нищо, Ваше величество.

— Аха! Най-после си спомнихте, че ми дължите почитание.

— Тя изчезна, господарю! Нима ще твърдите, че не знаете нищо за нея? Когато за първи път я доведох в двора, Ондин направи няколко опита да избяга от мен и трепереше като лист. Но след като поговори с вас насаме, страхът ѝ сякаш се изпари. Тъй като бях зает със собствените си проблеми, не направих опит да проникна в тайната ѝ, но сега...

— Доколкото чух, проблемът ви е разрешен.

— Така е. Женевиев е станала жертва на една бедна луда — леля ми Матилда. Тя се самоуби и се опита да вземе Ондин със себе си в отвъдното, но аз успях да я спася в последния момент.

— Наистина съжалявам за случилото се... Въпреки това изпитвам огромно облекчение, че призраците на миналото са престанали да ви преследват.

Макар да беше благодарен на краля за съчувствието, Уоруик не можа да сдържи нетърпението си.

— Все още очаквам отговора ви, сър. Къде е Ондин?

— Говорите за дамата, с която възнамерявахте да се разведете, нали?

— По дяволите, взех това решение само защото се боях да не я убият заради мен! Сега вече тази опасност е отстранена.

— Аха, значи я обичате!

— Тя е моя жена.

— Не питам за това. Интересуват ме чувствата ви.

— Да, по дяволите, обичам Ондин, обичам я повече от всичко на света! Сир, откакто се качихте на трона, ви служя вярно и честно. А сега ви умолявам — не, изисквам от вас да ми помогнете!

Чарлз смръщи неодобрително чело. Като истински представител на династията на Стюартите, той беше убеден в божествените си права.

— Вие изисквате помощта ми?

Уоруик стисна ръце в юмруци и ги скри зад гърба си.

— За Бога, вие сте невъзможен, Чатъм! Но тъй като ми напомнихте за вярната си служба, която ценя твърде високо, ще ви простя дързостта. Въпреки това се колебая дали да отговоря на въпроса ви, след като така убедително ми демонстрирахте горещия си темперамент.

Кралят пристъпи замислено към камината и си наля чаша ейл.

— Това е дълга история. Налейте си ейл и седнете, Уоруик. Значи, преди известно време в двора ми имаше един дук, много честен мъж, който обаче неколккратно беше заставал срещу баща ми, защото смяташе, че кралят не дава достатъчно възможности на парламента да се включва в държавните дела. Знам, че баща ми не беше добър крал, макар да не заслужаваше такава жестока участ. Та този дук, който в

никакъв случай не беше приятел на Кромвел, след смъртта на лорд-протектора се застъпи за връщането ми в Англия. — Чарлз спря пред Уоруик и го погледна право в очите. — Помните ли онзи турнир? Помните ли дуела с Хардгрейв?

— Как бих могъл да го забравя?

— Да, разбира се, простете. — Чарлз се покашля смутено. — Онази нощ загина Женевиер... Това беше денят, в който реших, че ще удостоя с милостта си стария дук въпреки различията му с баща ми.

Изведнъж Уоруик спря да диша.

— Покушението върху живота ви...

— Да, малко след турнира. Е, старият дук Рочестър имаше дъщеря...

Ръката на графа затрепери толкова силно, че бирата се разля по килима.

— Ондин?

— Точно така. — Кралят взе чашата от ръцете му и я остави на масата.

— Защо, за Бога, се е озовала в Нюгейт? Защо са я осъдили на смърт?

— Знаете само половината от историята, Чатъм. Имайте малко търпение. Ще продължа само ако се закълнете да се държите прилично. Ондин се намира в много притеснено положение и само тя е в състояние да реши проблема.

— Велики Боже! Чарлз...

— Както знаете, дукът беше убит в момента, когато уж вдигнал меч си срещу мен.

— Защо уж? Нима не бяхте до него?

— Тъкмо бях обърнал гръб на придружителите си. Изведнъж чух крясък и когато се обърнах, дукът лежеше на пода с пронизана гръд. Красивата му дъщеря избяга с писък, а несъщият ѝ чичо и синът му се заклеха, че тя е била съучастница на баща си в опита за убийство. Раул Довьо държеше в ръка окървавен меч. Присъстваха още един слуга и двама войници, които по-късно изчезнаха и това ми се стори много подозрително. С изключение на това обстоятелство обаче всичко доказваше, че старият дук е искал да ме убие.

Уоруик не можеше да проумее чутото.

— Момичето край потока... — припомни си внезапно той.

— За какво говорите?

— Аз я видях! След турнира отидох в гората, за да си почина. Лежах край един поток и изведнъж се събудих от яростна кавга. Една млада жена изскочи от храстите на отсрещния бряг и изчезна във водата. Потърсих я, но напразно, а после реших, че съм сънувал. Още тогава си казах, че прилича на русалка — най-прекрасната, която съм срещал някога...

Не издържайки на напрежението, Уоруик скочи на крака.

— От кого е бягала?

— Вероятно от чичо си, Уилям Довьо, или от братовчед си Раул. Слуховете твърдяха, че Ондин трябвало да се омъжи за братовчедата си, но баща ѝ отричаше. Когато по-късно се появи с вас в двора, тя ми разказа, че опитът за убийство е инсцениран от Уилям и сина му, за да отстранят стария дук от пътя си и да наследят титлата и земите му.

— Но щом знаете истината...

— Не съм сигурен в нищо, Уоруик. Мога да разчитам само на опита си, на познанията си за човешката природа. Вярвам на младата дама. Тогава обаче Раул и баща му също бяха убедителни в твърденията си, че Рочестър е искал да ме убие, и освен мен никой не се усъмни в искреността им. Ако дъщеря му не беше избягала, щеше да се наложи да я затворя в Тауър — не на последно място и защото алчните ѝ роднини притежават документи, които доказват вината ѝ.

— И вие позволихте на жена ми да се върне при онези двамата?
— процеди през зъби Уоруик.

— Тя е длъжна да открие какво замислят чичо ѝ и синът му.

— Не можете ли да я помилвате, сър?

— Това не е достатъчно. Ондин иска непременно да възстанови доброто име на баща си.

Уоруик удари с юмрук по масата.

— Значи аз трябва да стоя и да чакам, докато жена ми е в ръцете на двама убийци? Имам пълното право да отида в замъка на дука и да я извлека оттам за косите.

— Разбира се, че имате това право, но тя няма да ви благодари, докато нещата не се изяснят докрай. Освен това не съм сигурен дали наистина е отишла в Довьо Плейс. Само предполагам, че е така, защото лично аз я посъветвах да се върне в земите си и да поиска наследството си.

— Какво сте я посъветвали?

— Може би ще си припомните, че вие се оженихте за нея, за да заловите убиеца...

Уоруик простена и притисна с ръце пулсиращите си слепоочия.

— Ами ако е вече мъртва...

— Съмнявам се. Уилям има голямото желание да я ожени за Раул, за да си осигури дукската титла. Ако е умна и действа предпазливо, което може да се очаква от нея, тя ще се справи с всички опасности и ще победи враговете си.

— Ваше величество, след като научих всичко, не мога да се държа настрана!

— Това ми е ясно — засмя се кралят. — Най-добре е да сте близо до Ондин, за да ѝ помогнете в случай на нужда. Много ви моля обаче да се държите кротко и да не прибързвате! Ако я обичате истински, ще намерите правилните начини и средства да докажете невинността ѝ. Умолявам ви, Уоруик, обуздавайте темперамента си!

— Ще направя всичко, което зависи от мен — обеща тържествено графът, но кралят не изглеждаше много убеден.

— От това зависи животът на Ондин — произнесе предупредително Чарлз. — И вашият собствен.

Уоруик въздъхна тежко.

— Къде са земите на Рочестър?

— Довьо Плейс се намира югозападно от Лондон, само на два часа път на кон. Красив замък, удобен за живеене — много полуксозен от варварския ви дом на север.

Графът хвърли унищожителен поглед към краля, при което Чарлз избухна в смях въпреки сериозността на ситуацията.

— Може би ще посетя лично владенията на дука след две или три седмици, за да проверя как вървят нещата. Дали ще се срещнем случайно из околностите?

Уоруик посегна към чашата с ейл и я изпразни на един дъх.

— Разбира се, Ваше величество — отговори твърдо той и се изправи.

За разлика от стремителното си влизане, на сбогуване той се поклони със съвършена учтивост.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ондин изтича бързо по красивата дъбова стълба, влезе в старата си стая, затвори вратата и спусна резето. Облегна се изтощено на стената и пое дълбоко дъх. Успя! Първият сблъсък беше зад гърба ѝ.

Когато се почука, тя се поколеба, после попита:

— Кой е?

— Джем.

Ондин се усмихна облекчено и отвори вратата на стария слуга. Две момчета го следваха със сандъците, пълни със скъпоценните ѝ нови дрехи.

— Отнесете ги в спалнята — заповяда тя и момчетата се подчиниха с готовност.

Лицата им бяха непознати за Ондин и тя почувства известна неловкост. Вероятно чичо ѝ беше сменил голяма чест от прислугата. Толкова по-учудващо беше, че старият Джем продължаваше да работи в къщата.

След като момчетата оставиха багажа в спалнята, Джем ги изпрати обратно в кухнята. Щом остана сам с Ондин, той улови ръцете ѝ със сияещо от радост лице.

— О, милата ми господарка! Аз ще бъда до вас винаги когато имате нужда. Искам само да премислите добре какво ще правите. Не бива да се омъжвате за Раул...

— Тихо! — изсъска Ондин и се огледа предпазливо на всички страни. И стените имаха уши. — Не се бой, Джем, няма да се омъжа за Раул. Но те моля да се държиш по-далеч от мен. Ако нещо се обърка, ти ще платиш скъпо и прескъпо.

Старият слуга изправи с достойнство тесните си рамене.

— Готов съм да дам живота си за вас, мадам.

— Не мога да ти позволя такава жертва, а и няма да имам никаква полза, ако умреш. Не се страхувай, ще внимавам за себе си.

Джем кимна с въздишка и попита:

— Да изпратя ли камериерката да ви помогне за багажа, милейди?

— Лиза! — извика зарадвано Ондин. — Толкова е хубаво да я видя отново!

— За съжаление Лиза работи в кухнята.

— Сър Уилям ви отреди друга камериерка. Казва се Берта.

— Коя е тя? Не я познавам.

— Тук е отскоро. — Джем се поколеба и прибави: — По поръчение на чичо ви тя шпионира всички слуги.

Ондин вдигна примирено рамене. Естествено, че Уилям щеше да я наблюдава внимателно. Това можеше да се предвиди.

— Въпреки това я изпрати при мен, Джем.

Берта се появи учудващо бързо след оттеглянето на слугата. Едра, набита жена с широко лице и сиви свински очички.

— Аз съм новата ви камериерка, милейди.

Ондин се принуди да ѝ се усмихне любезно.

— Чудесно, Берта. Сигурна съм, че ще се разбираме добре. Би ли се погрижила за багажа ми?

— Разбира се, милейди. — Берта мина тромаво покрай нея и Ондин усети известно облекчение. Тази жена щеше да бъде винаги близо до нея, и то с враждебни намерения, но ако и се наложеше да тича бързо или да се промъква незабелязано, лесно щеше да я остави зад себе си.

Тя излезе на балкона да подиша чист въздух, докато Берта изваждаше нещата от сандъците. Когато камериерката приключи с работата, тя се обърна към господарката си и обяви:

— Вечерята е в осем часа. Негова светлост нареди да ви предам това, милейди.

Облечена в нова, дълбоко изрязана рокля от тънка коприна, Ондин слезе надолу по стълбата към трапезарията. Беше точно осем часът. Чичо ѝ и Раул вече седяха на масата.

При влизането на Ондин двамата станаха и макар че бързо сведе глава, тя усети настойчивите им погледи. Уилям я гледеше с недоверие, Раул с одобрение и неприкрит триумф.

— Добър вечер, скъпа племеннице — поздрави любезно чичото, изчака я да седне и отново зае мястото си. — Добре дошла на... твоята маса.

— Нима тази маса е моя? — попита с медено гласче Ондин.

Вместо да отговори, Уилям стисна устни и й наля чаша вино.

— Изглеждаш прекрасно — отбеляза Раул.

— Много ти благодаря. — Ондин му се усмихна прелъстително.

Раул беше по-слабият от двамата и тя щеше да се възползва безмилостно от недостатъците на характера му. Докато сервираха агнешко печено със зеленчуци, Ондин наблюдаваше замислено прислужника. И него не познаваше. По-рано на масата прислужваше Джем. След като момъкът излезе, тя се обърна към чичо си: — Къде е Джем?

Уилям си отчупи парче хляб, сдъвка една хапка и едва тогава благоволи да отговори:

— Джем работи в кухнята.

— Той е твърде стар за тази тежка работа — възрази възмутено Ондин. — Искаш да го убиеш ли?

— О, сигурен съм, че ще се справи — отговори спокойно Уилям. — Но защо не се храниш, скъпа моя? — Той я погледна съчувствено и се обърна към сина си: — Най-добрият ни кон пак е загубил подкова. Утре трябва да потърсим нов ковач.

Ондин скочи от мястото си. Не стига, че бяха изпратили в кухнята Джем, ами и възнамеряваха да уволнят стария ковач Нат, който цял живот беше служил на баща й! Нямаше да позволи това.

— Защо не си доволен от Нат, чичо? — попита тя и опря ръце на хълбоците си. Уилям я изгледа укорително и тя побърза да се овладее. Седна на мястото си и продължи помирително: — Моля те, не го уволнявай — или поне не сега, когато идва зима. Ще бъде много лошо, ако го оставиш без работа в студа. Обещавам ти, че няма да говоря с него за интригите ви.

Уилям се ухили цинично.

— О, мила, ти си несправедлива към мен! Нима мислиш, че бих уволнил Нат, защото ме е страх от теб? Миналата седмица старият почина от естествена смърт. Не помниш ли, че беше най-малко осемдесетгодишен?

— О... Вярно ли е това?

— Разбира се. Жена му ни разказа, че една сутрин просто не се събудил.

— Много съжалявам. — Ондин се опита да яде, но макар че агнето беше опечено много добре и подправено с ароматни билки, не

мога да преглътне нито хапка. Най-после тя се извини и стана. — Уморена съм от пътуването. Мисля, че е време да се оттегля в стаята си.

Уилям присви очи.

— Би трябвало да се научиш да прекарваш вечерите в компанията на семейството си, дукесо.

— Ще се постарая, но мисля, че имам право да си почина от възмущенията около завръщането в родния дом, нали?

— Е, добре, върви.

Ондин забърза облекчено към салона, но Раул я последва.

— Ондин!

Тя спря и се обърна към братовчед си. Отново си помисли, че някои жени вероятно го намират красив, но тя четеше в лицето му само жестокост и слабост. От една страна, той беше марионетка на баща си, от друга обаче, достатъчно безскрупулен, за да пролее кръв, ако това ще му помогне да постигне целта си.

— Какво искаш, Раул?

Той вдигна колебливо ръка, помилва бузата ѝ и Ондин трябваше да напрегне цялата си воля, за да не се отдръпне отвратно.

— Колко си красива! От години копнея за теб. Ако проявиш малко повече любезност към мен, само ще спечелиш.

— Баща ти управлява тази къща с желязна ръка. Какво друго ми остава, освен да се подчиня на желанията му?

— Ще ме обикнеш ли? — попита страстно Раул. — Аз не съм ти сторил нищо лошо.

— Само дето уби баща ми! — Ондин просто не можа да сдържи бликналите от сърцето ѝ думи.

— Господи, недей така, Ондин! — отвърна с едва потискан гняв Раул. — Само ти си виновна за смъртта му. Ако се беше съгласила с предложението ми...

— Аха, значи признаваш, че го уби, защото отказах да се омъжа за теб! — прекъсна го със задоволство тя.

— Нищо не признавам. Опитах се само да те вразумя, да те спася от самата теб. Но щом не чуваш, продължавай в същия дух! Ти винаги си била едно дръзко зверче. Но щом станеш моя жена, ще си платиш скъпо и прескъпо! — Той я прегърна и болезнено притисна устни в нейните.

Ондин го блъсна с все сила и го изгледа укорително.

— Обеща да ми дадеш време. Аз имам нужда от това, разбери — за да забравя кръвта на баща си по ръцете ти, за да свикна с теб! Моля те, Раул! Ще прекарваме много часове заедно, ще си говорим, ще се разхождаме — но ми дай време!

Раул я привлече отново към себе си и Ондин стисна здраво зъби, за да не го отблъсне пак. Този път целувката му беше лека, почти братска.

— Лека нощ. Утре ще излезем на езда.

Ондин се прибра в стаята си и изчака търпеливо шумовете в къщата да заглъхнат. Наметна един халат върху нощницата си, измъкна се на пръсти от стаята си и слезе по стълбата. Още тази нощ щеше да претърси работната стая на чичо си. Луната грееше през широкия прозорец, но все пак светлината не беше достатъчна и тя трябваше да запали малката лампа на писалището. Първо се зае да претърсва чекмеджетата.

Трябваше непременно да намери писмата, подправени с нейния почерк, и да ги унищожи. С това нямаше да реабилитира баща си, но поне щеше да се отърве от затворничеството в Тауър, с което я заплашваше Уилям. Ондин прегледа внимателно всички чекмеджета, но не откри нито един документ. Само хартия, пера, мастилници, списъци на плащанията на арендаторите. Ондин вдигна презрително вежди. Чичо ѝ събираше всичко до последното пени, като не щадеше и най-бедните от бедните.

Обзета от горчиво разочарование, тя затвори последното чекмедже. Всъщност, трябваше да знае, че документите не са тук. Чичо ѝ ги беше скрил на сигурно място...

Изведнъж на стълбата се чува стъпки и Ондин спря да диша. Втурна се към една етажерка, грабна първата попаднала ѝ книга, с другата ръка взе лампата и седна на пейката до прозореца.

Стъпките се приближиха към работната стая почти безшумно. Вратата се отвори изведнъж. Ондин изпищя уплашено и притисна книгата до гърдите си. На прага стоеше Уилям Довьо, облечен с дълга нощница, с нощна шапчица на главата. Очите му святкаха подозрително.

— О, чичо! — извика Ондин. — Толкова ме уплаши.

Мъжът влезе и се огледа мрачно. Ондин се зарадва, че бе успяла да подреди всички чекмеджета преди появата му:

— Какво търсиш тук? — попита той. Тя го погледна с невинно изражение.

— Не можах да заспя и слязох да почета малко.

Той отиде при нея и изтръгна книгата от ръката ѝ.

— Винаги ли четеш от обратната страна, Ондин?

— Какво? О, когато влезе така неочаквано, изпуснах книгата и...

Чичото се усмихна и скри томчето зад гърба си.

— Коя книга четеше, скъпа моя?

Ондин премисли светкавично. Беше взела стар, прашен том със златна подвързия.

— Шекспир!

Уилям вдигна изненадано вежди. Очевидно беше улучила точно.

— Кой том?

Паметта не я изостави. По-рано беше идвала често тук, за да чете и препрочита събраните съчинения на Шекспир.

— „Крал Лир“, чичо. Това е първата драма в този том.

Уилям разтвори книгата, за да се увери, че племенницата му казва истината, затвори я шумно и я подаде на Ондин.

— Вече е много късно. Ако заспиш тук на запалена лампа, можеш да запалиш цялата къща. Върни се в покоите си.

Стиснала книгата в треперещата си ръка, Ондин забърза нагоре по стълбата. Втурна се като вихър в стаята си, зарези вратата зад себе си и се отпусна изтощено на леглото.

Зави ѝ се свят, прилоша ѝ.

— Велики Боже! — прошепна изумено тя и се опита да преброи колко дни бяха минали от последната ѝ менструация. Колко пъти се бяха любили с Уоруик през това време?

Трябваше да притисне устата си с ръка, за да не извика. Нямахше съмнение. Тя носеше под сърцето си детето на Уоруик Чатъм.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Клинтън и Джейк пристигнаха в столицата скоро след господаря си. Дребният слуга тръгна да събира сведения за Уилям Довьо и скоро се върна с ценна информация.

Недалеч от лондонските предградия, на около половин час езда от Довьо Плейс, се намираше „Бялото перо“, долнопробна кръчма, където срещу съответно заплащане можеше да се получи всичко — жени и бира, любовни питиета, отрови и сведения.

Клинтън предупреди братовчедите си да бъдат предпазливи, затова всички си накупиха прости вълнени дрехи и едва тогава отидоха в кръчмата. Там се представиха за работници от север, които избягали от студената зима и дошли да потърсят препитание на юг.

Джъстин завърза веднага флирт с Моли, дебеличка, постоянно хихикаща келнерка, но Уоруик беше този, който ѝ зададе важния въпрос:

— Я кажи, момиче, къде един сръчен мъж може да намери работа в този район? Чух, че наблизо имало голямо имение — Довьо Плейс или нещо подобно.

— Така е, обаче тамошният господар е много строг.

— Разкажи ни повече за него!

— Историята е наистина странна. По-рано там живееше един дук, много спокоен и добър мъж. Но тихата вода е най-дълбока и един ден се оказа, че дукът направил опит да убие добрия ни крал Чарлз, при това с помощта на дъщеря си. Не успял и бил пронизан смъртоносно, а момичето му изчезнало. Сега къщата принадлежи на някакви роднини от втория брак на дядото — баща и син. Разказват, че младата жена се върнала и щяла да се омъжи за братовчед си. Той е красиво момче, но винаги когато го погледна, ме побиват студени тръпки. Няма да се учудя, ако кажат, че е пребил от бой бедното момиче. Познавам бившата камериерка на младата лейди и тя казва, че господарката ѝ е била винаги добра и мила. — Моли отпи глътка ейл, предложена от Джъстин, и се усмихна на Уоруик. — Ако можеш да изтърпиш строг господар като Довьо... Той плаща добри пари.

— Така ли? Смяташ ли, че ще ме назначи?

Тя го измери изпитателно, после очите ѝ светнаха зарадвано.

— Знаеш ли, наскоро умря старият ковач и сър Уилям има нужда от нов, защото чиракът е още дете. Ако не те е страх от тежкия труд, утре можеш да опиташ късмета си.

— Благодаря, Моли — отвърна Уоруик и стана.

— Защо си отиваш? — попита разочаровано прислужницата.

— Когато работи по цял ден, мъжът има нужда от сън. Но брат ми, този мързеливец, ще ти прави компания още малко. Довиждане, момиче.

Джъстин погледна объркано брат си, но не намери време да протестира, защото Моли се настани без превземки на коленете му.

— Недей така, скъпа, аз ще ставам свещеник — заговори през смях той, докато Уоруик, Клинтън и Джейк се измъкваха ухилено през вратата.

— Едно толкова здраво и силно момче като теб? Не ти вярвам.

— Вярно е, скъпа, тъкмо си вземам сбогом със светския живот. — Джъстин отблъсна енергично търсещата ѝ ръка, хвърли ѝ една монета и се втурна след другите, които го очакваха пред кръчмата.

— Утре вие, Джъстин и Клинтън, ще се върнете в Лондон — реши Уоруик. — Най-добре е да открием какво се е случило в действителност при така нареченото покушение върху краля.

— Прав си — съгласи се Клинтън. — Не може никой да не е видял нищо.

— Не се връщайте в двора, вземете си стаи в града — разпореди се Уоруик. — Смесете се с простия народ и подслушвайте разговорите в кръчмите.

— А Джейк? — попита Джъстин.

— Той ще остане с мен, за да има по кого да ви пратя вест в случай на нужда. Освен това се справя много добре, когато трябва да се получат ценни сведения.

Грозното лице на дребния слуга се разтегна в широка усмивка.

— Да знаете, че Моли ми харесва много...

Джъстин и братовчед му избухнаха в смях и се запътиха към конете си. Уоруик и дребният слуга наеха проста стая в гостилницата.

На следващата сутрин Ондин и Раул излязоха на езда. Двамата обиколиха, заснежените поля, като през цялото време разговаряха спокойно и почти приятелски. Раул нито веднъж не се опита да ѝ досажда. През следващите дни също беше сдържан и учтив.

Ондин скоро разбра, че Берта е най-малкият ѝ проблем. Сутрин камериерката ѝ носеше чаша чай и вече беше разбрала, че господарката обича да чете в леглото, докато пие чая си. После ѝ помагаше да направи утринния си тоалет и я сресваше.

Ондин закусваше с чичо си и Раул, след това ги оставяше сами, докато разискваха делови въпроси. Налагаше си да не проявява интерес към земите си, за да не се издаде, че един ден смята да управлява сама своето имение.

Една сутрин двамата с Раул се уговориха да се срещнат след час в обора и Ондин го остави пред работната стая на баща му.

Вместо да се прибере в своята стая, тя се промъкна безшумно в спалнята на чичо си. Тук по-рано живееше баща ѝ, а сега предателят се радваше на скъпоценното дъбово писалище, от голямото италианско легло с крака, оформени като животински лапи, от картините на Ван Дайк по стените.

Не, сега не можеше да си губи времето със сълзи. Ослушвайки се за стъпки по коридора, тя се зае да претърсва чекмеджетата на писалището, етажерките, камината, шкафовете и сандъците — без успех.

Часовникът в залата удари кръгъл час. Ондин трябваше да побърза, защото не биваше да остави Раул да я чака. Не искаше да събуди подозренията му.

Докато вървеше към покоите си, тя срещна Берта.

— Къде бяхте, дукесо? От половин час чукам на вратата ви!

— Четох книга и съм заспала. По-късно реших да се поразходя из къщата. Защо просто не влезе в стаята ми?

Берта сведе глава.

— Частният живот трябва да се уважава, милейди.

Лицемерка, каза си Ондин и се усмихна ослепително.

— Би ли донесла палтото ми от сребърна лисица? Ще се срещна с Раул в обора, а навън е доста студено.

След малко камериерката я загърна с мекото палто и Ондин забърза към двора. Снегът скърцаше под обувките ѝ. Раул, който

чакаше пред обора, се втурна към нея и целуна ръцете ѝ.

— Защо не си облечена за езда, скъпа братовчедке?

— Днес нямам желание да яздя. Много е студено. Трябва да поговорим, Раул.

— Тогава да влезем в къщата.

— Там няма да имаме възможност да говорим необезпокоявани.

— Но на двора е много студено... — Раул се огледа замислено, после се усмихна. — Най-добре да те заведа в стаичката зад ковачницата. Там няма да мръзнем, защото пещта отоплява и ковачницата, и помещението зад нея.

— Прекрасно! — съгласи се с усмивка Ондин.

Двамата заобиколиха обора и влязоха в стаичката, отделена от ковачницата с дъсчена преграда. До прозорчето имаше пейка. Тук ковачите си почиваха от тежкия труд. През отворената врата проникваше топлината на пещта. Ондин въздъхна дълбоко. Трябваше да изиграе ролята си колкото се може по-добре.

— Раул... — пошепна с болка тя, улови ръката му и я помилва. — О, Раул...

— Какво се е случило? — Той я привлече към себе си и тя се уплаши, че ще последва настойчива целувка. Очевидно обаче братовчед ѝ беше решил да прояви внимание и търпение.

— Аз те излъгах — пошепна тя. — Когато се скрих в гората, един мъж ме намери и ме взе под своя закрила. Станах негова жена. Е, поне тогава вярвах, че сватбата ни е законна. Избягах му, защото беше недодялан селянин. Ако все още е жив, не мога да се омъжа за теб — не и преди той да умре или женитбата да се анулира. Трябва да го намерим.

Раул я изгледа невярващо.

— Значи не си невинното момиче, за което те смятах? Защо ме отблъскваш тогава?

— О, не, Раул! — Ондин прехапа устни и се постара да се разплаче. — Боя се за безсмъртната си душа, затова не мога да легна в обятията ти, докато съм жена на друг. Ако баща ти нареди да ме прегледа лекар, ще бъдем принудени да се разделим. Той няма да ни позволи да се обичаме...

— Люби ме тук! Сега!

— Готова съм, Раул! Но безсмъртната ми душа...

— По дяволите твоята безсмъртна душа! — изграчи възбудено младежът.

Никой от двамата не забеляза, че до отворената врата е застанал едър мъж и подслушва разговора им. Обзет от див гняв, Уоруик все пак успя да се овладее и устоя на желанието си да просне Раул Довьо на земята с. Един-единствен юмручен удар. Търпение, само търпение, внушаваше си той. Макар че му беше безкрайно трудно да се удържа, докато гледаше прекрасната си съпруга в ново палто от сребърна лисица да флиртува безсрамно с този негодник.

Раул коленичи пред Ондин си и заговори с жар:

— Татко няма да ти стори нищо, кълна ти се! А аз ще намеря мъжа ти в най-скоро време! Вярвай ми!

— Да, Раул, да! Много съм ти благодарна! — Ондин се усмихна и помилва косата му. После го улови за ръка и двамата излязоха от стаичката.

Придобила нова самоувереност, Ондин се държа на вечерята поочарователно от всякога. Нахрани се с голям апетит, бърбейки възбудено с Уилям и Раул. После им посвири на спинет, а преди да се оттегли в покоите си, разреши на Раул да я целуне по бузата и се изчерви като девица. Чичото я придружи до горе и когато спряха пред вратата на стаята ѝ, отбеляза подозрително:

— Промяната в теб ме смайва, дукесо. По всичко личи, че е искрена.

Правейки се на обидена от съмненията му, Ондин вдигна вежди.

— Реших, че е време да заживея по свой вкус, чичо. Пък и какво бих могла да постигна срещу вас двамата? Кой ще ме закриля, кой ще се грижи за мен, ако ви няма?

— Значи най-после си се примирила със съдбата си?

— Нещо повече, дори съм доволна.

Уилям кимна, макар да не беше напълно убеден, и се запъти към покоите си.

Ондин зарези вратата на стаята си и се изсмя злобно. Съблече се, тананикайки весела песничка. Облечена само в тънка долна риза, тя се изтегна на леглото. На следващата сутрин щеше да претърси отново стаята на чичо си. Този път щеше да бъде по-внимателна и да си даде повече време.

— Добър вечер — проговори дълбок глас и я изтръгна рязко от мислите ѝ. Ондин се сви на кълбо, притисна с ръка лудо биещото си сърце и огледа стаята, огряна само от бледата светлина на малката настолна лампа. На тоалетната ѝ масичка седеше едра фигура и люлееше дългите си крака.

Господи, кой беше този непознат? Ондин отвори уста, за да изпищи, но мъжът се втурна към нея и силната му ръка затисна устните ѝ.

— Тихо, графиньо — или дукесо, както ще трябва да те наричам за в бъдеще! Не се страхувай, аз съм — недодяланият селянин, за когото бе принудена да се омъжиш!

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Уоруик! — прошепна смаяно Ондин, когато графът свали ръката си от устата ѝ. Не можеше да повярва на очите си.

— Същият, скъпа.

Противоречиви чувства изпълваха сърцето ѝ — гореща любов, дива радост от новата среща, смайване, страх, ужас. Ако го хванеха, щяха веднага да го убият. Никой нямаше да обвини настойника ѝ, че е убил мъжа, проникнал в спалнята на „невинната“ му племенница.

Леденият поглед на Уоруик я уплаши още повече. И какво означаваше това странно облекло, цялото в сажди?

— Господи! Ти си новият ковач — сети се изведнъж тя.

— Същият, скъпа — повтори той.

Стаята се завъртя пред очите ѝ. Как да се справи с всичко това? Олюля се и падна в ръцете му. Той я отнесе бързо на леглото, сложи я да легне и приседна до нея.

— Какво правиш в Довьо Плейс? — попита тихо тя, все още замаяна.

— Не можеш ли да отгатнеш? Искам отново да те взема под крилото си.

— Но...

— Макар да си едно измамно, коварно зверче, скъпа ми дукесо, аз все още съм твой законен съпруг.

— Онова, което става в тази къща, изобщо не те засяга.

— Това е една голяма заблуда. Всичко, което се отнася до теб, ме засяга твърде много. Как можа да извършиш този тежък грях — да напуснеш съпруга си? — Уоруик се ухили подигравателно. — Помисли за безсмъртната си душа!

— О, защо не се махнеш и не ме оставиш на мира? Как влезе в стаята ми?

— През балкона. И ще остана при теб, колкото си искам.

— Ти не разбираш ли? Ще те убият!

Графът вдигна равнодушно рамене.

— Това ще те натъжи ли?

— А как иначе! Аз ти дължа живота си и не искам да умреш заради мен. Трябва веднага да се махнеш оттук. Сигурно си много смешен в ролята на ковач.

— Не си права. Справям се много добре с този занаят. Освен това бих се зарадвал, ако чичо ти и прекрасният му син поискат да ме убият. С какво удоволствие бих ги пронизал с меча си или бих пречупил предателските им вратове... — Той изгледа с усмивка очернените си пръсти. — Повярвай, скъпа — тези ръце могат да размахват умело ковашкия чук, да спасят света от двама изпечени негодници — и да вразумят една непокорна съпруга!

— Уоруик Чатъм, аз свърших с теб! — изсъска вбесено Ондин. Този човек не беше с ума си! Дори не смяташе за нужно да говори тихо. — Ти се ожени за мен само за да откриеш кой е убил Женевиер. Сега знаеш и трябва да сдържиш дадената дума. Обеща да ми подариш свободата...

— Но ти дори не си даде труд да останеш още малко в Чатъм Менър, за да разбереш имам ли намерение да те освободя.

— Аз... не можех. Ти щеше да ме изпратиш в Колониите. Освен това сега знаеш причината, поради която бях длъжна да остана в Англия.

Уоруик въздъхна с болка. Онази нощ трябваше да ѝ признае любовта си — и да изтръгне от устата ѝ признание, че споделя чувствата му... Така сигурно нямаше да му избяга.

— Няма да постигнеш онова, което си си наумила, Ондин.

— Напротив, ще го постигна! Имението и титлата са моя законна собственост. И откъде знаеш...

— Бях при краля.

— Тогава сигурно знаеш, че все още ме подозират в държавна измяна и ако ме заловят, ще ми вземат главата.

— Чарлз е готов да те помилва.

— Дори ако законът ме е осъдил? Дори ако го направи, петното ще остане завинаги по лицето ми. А името на баща ми ще се свързва винаги с дело, което не е извършил.

— Все пак знаеш, че Чарлз вярва в невинността ти. Нали си говорила с него.

— Нямаме доказателства. Мога да ги набавя само аз.

Уоруик помълча малко и попита:

— Ясно ли ти е какво мога да направя? Имам пълното право да дойда тук с кралски войници и да изискам връщането ти в Чатъм Менър. Все едно дукеса или не — ти си моя жена.

— Уоруик, моля те! Имам само месец време, докато ме принудят...

— Да станеш съпруга на двама мъже, скъпа моя.

Ондин навлажни с език пресъхналите си устни и нервно поклати глава.

— Никога няма да се съглася да стана жена на Раул.

— Когато те видях тази сутрин с братовчед ти, останах със съвсем друго впечатление. Знаеш ли колко ми се искаше да го просна на земята?

— Уоруик, аз трябва да намеря подправените документи и да докажа невинността си.

— Няма да издържа цял месец да те гледам с него.

Сърцето на Ондин заби лудо.

— Ще си заминеш ли, без да се намесваш?

— Напротив, ще остана тук, за да се намеся, когато отидеш твърде далеч. Не ми харесва това, което правиш. Постъпката ти е лекомислена и опасна. Няма да напусна Довьо Плейс. Ще те охранявам ден и нощ. Давам ти две седмици, не цял месец.

— Две седмици!

— Датата на сватбата приближава, скъпа моя, и положението ти става все по-опасно. Ако ти наредя да изоставиш някои дейности, които са твърде рисковани, ти ще се подчиниш веднага и няма да действаш въпреки волята ми, разбрахме ли се, скъпа?

— Момент, момент! — отговори възмутено Ондин. — Както междуременно си разбрал, аз не съм крадлива селянка, а дукеса Рочестър и няма да ти позволя да ме командваш като...

— Даже ако във вените ти течеше кръвта на стотина кралици, щеше да ми бъде все едно. Ти ще ме слушаш, защото си моя съпруга и аз съм длъжен да те защитавам — и защото няма да позволя никой друг да притежава онова, което е мое.

— О, Уоруик, толкова ли не разбираш? Ти си в голяма опасност!

— Тихо! — изсъска внезапно мъжът и впи поглед във вратата. Ондин напрегна слух и също чу отдалечаващи се стъпки.

— Изчезвай оттук, моля те! — пошепна уплашено тя. — Побързай!

Уоруик поклати глава.

— Тази нощ ще остана при теб.

— Недей, моля те!

— Ти си моя жена, Ондин.

— Не и тук...

— Навсякъде.

— Но... ти си толкова мръсен.

— Все ще ме изтърпиш.

— Моля те, Уоруик, иди си най-после...

Протестът беше безполезен. Той се приведе към нея, устните им се срещнаха и въпреки цялото си отчаяние Ондин потъна в морето на насладата. Целувката беше дълга, нежна и в същото време страстна. Когато се изправи, Уоруик се усмихна меланхолично.

— Значи не си толкова недоволна да ме видиш отново?

— Не съм — призна тихо тя.

Той свали нощницата от раменете ѝ и впи устни в меката гръд.

— О, мила, толкова те обичам!

— Уоруик... — Изумена, Ондин обви с ръце врата му. Тъмните облаци се разпръснаха в миг и отстъпиха мястото си на блестяща слънчева светлина.

— Все едно крадла или дукеса, аз те обичам с цялото си сърце.

Той я притисна страстно до гърдите си и очите ѝ се напълниха със сълзи. Време беше и тя да му признае любовта си.

— Въпреки това те моля да ме напуснеш. Не можеш да останеш цялата нощ с мен, твърде рисковано е.

— Да, може би си права. — Той я целуна още веднъж и се изправи неохотно. — Скоро ще се видим отново, живот мой.

Не смеейки дори да диша, Ондин го изчака да се прехвърли през парапета и да скочи на земята. Пръстите ѝ несъзнателно опипваха набъбналите от целувката устни.

Уоруик я обичаше! Оттатък ужаса, който трябваше да преживеят, ги очакваше щастливо бъдеще заедно.

На следващата сутрин тя стана с ново чувство за сигурност. Веселият ѝ смях събуди подозренията на Берта, но днес нищо не беше

в състояние да я разтревожи.

След закуската чичо ѝ и синът му се оттеглиха както обикновено в работната стая и Ондин побърза да претърси отново спалнята на Уилям. Тя се зае за работа с ново усърдие, прегледа основно всички чекмеджета и лавици, но между многото документи не откри онези, които ѝ трябваха. Взе в ръка една попивателна, оставена на писалището, и изведнъж се вгледа внимателно в нея.

Може би фалшифицираните писма наистина не бяха тук, но пък бяха изработени в тази стая. Чичо ѝ Уилям се бе упражнявал да подписва племенницата си тук, на това писалище. Това личеше ясно по буквите, отпечатали се на попивателната. Доказателството беше повече от очевидно!

Много ѝ се искаше да вземе попивателната, но чичо ѝ щеше да забележи липсата и да вземе мерки за намирането ѝ. Затова Ондин остави всичко, както си беше, и се върна в покоите си. Берта почука на вратата ѝ само след няколко минути.

— Сър Раул ви очаква.

— Благодаря. — Ондин слезе в салона.

Тази сутрин Раул беше в отлично настроение.

— Донеси кожата на лейди Ондин, Берта! — заповяда той на камериерката, която стоеше на стълбата и ги наблюдаваше. — Излизаме на разходка.

Жената се подчини, донесе палтото на господарката си и я загърна в него, а Раул собственоръчно сложи качулката на главата ѝ.

Той я поведе право към стаичката зад ковачницата и Ондин го последва с нарастващ ужас.

— Недей, Раул, тази стая е толкова неуютна!

— Но е единственото място, където можем да разговаряме необезпокоявани.

О, само да знаеше кой ги подслушва... Ондин не се съмняваше, че Уоруик е напрегнал слух. Това затрудняваше допълнително намерението ѝ да играе театър.

Двамата седнаха на пейката и Раул улови ръцете ѝ.

— Искам да ми разкажеш всичко за мъжа си, Ондин. Как изглежда? Как се казва? Къде го срещна за първи път? Искам да го намеря веднага.

— Той... ами той е с руса коса. Светлоруса. Има сини очи. Вероятно е северняк.

— Името му?

— Том.

— Том кой?

— Том Милър. Баща му притежава малка мелница, но Том смяташе, че работата е твърде трудна за него и се присъедини към банда крадци. Ако още не са го обесили, сигурно се крие в гората край Уестминстър.

— Ще го намеря и ще му видя сметката. Така вече нищо няма да стои между нас. Дай ми само една целувка! Почувствай жарките ми устни, страстта на сърцето ми! Искам да те помилвам, да...

Изведнъж вратата на ковачницата се отвори с трясък. Уоруик влезе в стаичката, стиснал в ръка грамадните клещи с нажежена до бяло подкова. Той изгледа двойката с добре изиграна изненада, но не се извини за нахлуването си.

Раул го изгледа гневно, промърмори някакво проклятие за безсрамните селяци и попита надменно:

— Какво търсиш тук?

— Аз съм ковачът — обясни хладно Уоруик.

Ондин видя опасните искри в очите на мъжа си и бързо издърпа ръцете си от тези на Раул.

— Да се върнем в къщата!

В този момент прозвуча гласът на Уилям. Чичо ѝ беше излязъл в двора да търси сина си.

— Ей сега ще се върна, скъпа — обеща Раул и изскочи навън.

Уоруик остана на прага, но шепотът му предизвика студени тръпки по гърба ѝ.

— Предупредих те да не се излагаш на опасност, скъпа. Колко пъти трябва да ти повтарям, че...

— Не се бой, ще се справя — прекъсна го решително Ондин. — Намерих нещо важно!

— Тази нощ ще дойда в стаята ти, за да ми разкажеш.

— Не бива да идваш при мен! Ако те хванат...

Уоруик ѝ обърна гръб и се скри в ковачницата.

За да избяга от братовчед си, Ондин излезе от стаичката. Мина покрай него в заснежения двор и обясни, че ѝ е много студено.

— Ще се видим на вечеря! — обеща тя с най-чаровната си усмивка.

Преди Раул да успее да протестира, тя се скри в къщата.

Прекара следобеда в стаята се, окъпа се и си изми косата, обслужвана от усърдната камериерка. Часът, в който Уоруик щеше да дойде, приближаваше и Ондин ставаше все по-нервна. Беше толкова развълнувана, че не обърна внимание на изпитателните погледи, които ѝ хвърляше Берта.

Камериерката оглеждаше голото тяло на младата си господарка и подозрението ѝ скоро прерасна в увереност. След като помогна на дукесата да облече вечерна рокля и среса косата ѝ, тя се отдалечи бързо. Ондин се зарадва, че най-после ще остане сама с мислите си. Ако знаеше, че Берта е хукнала право към работната стая на Уилям, щеше да се уплаши до смърт.

На вечеря чичото се отличи с учтивостта си. Заета с радостта от предстоящата среща и с важното откритие, което бе направила сутринта, Ондин не забеляза нищо особено в държанието му.

Скоро след като се нахраниха, тя се оттегли в спалнята си, съблече се и се уви в мекото кожено палто. Премести едно кресло до балконската врата и зачака напрегнато. Когато Уоруик най-после се прехвърли през балкона, беше почти полунощ. Ондин скочи и се хвърли в ръцете му.

— О, любов моя! Толкова съм щастлива да те видя, макар че умирам от страх...

— Трябваше да дойда — прекъсна я с усмивка той. — Знаеш, че трябваше. Впрочем, днес съм малко по-чист.

— Все ми е едно. Важното е, че си тук.

Мъжът зарови лице в копринената ѝ коса и вдъхна дълбоко сладкия ѝ аромат. Ръцете му се плъзнаха под коженото палто и на лицето му се изписа смайване.

— Ти нямаш нищо отдолу!

— Точно така. Чакайте. Цялото ми тяло копнее за теб, не го ли усещаш!

Той свали палтото от раменете ѝ и се възхити на прекрасното голо тяло, огряно от меките пламъци на огъня. После бавно свали простите работнически дрехи и простря ръце към нея. Сега, когато всеки знаеше за любовта на другия, прегръдката им сякаш беше по-

страстна отпреди. Удовлетвориха без задръжки желанието си, после се отпуснаха изтощени един до друг.

Разговаряха шепнешком. Ондин зададе много от измъчващите я въпроси за отношенията му с лейди Ан и нощите в Норт Ламбрия, през които съпругът ѝ се бе измъквал от къщи.

— Трябваше, иначе щях да полудея — призна с усмивка Уоруик. — Не смеех да се влюбя в теб.

— Значи не си бил при друга жена?

— Разбира се, че не. Откакто те видях за първи път, мисля само за теб.

— О, Уоруик! — Ондин се стгуши доволно на гърдите му. — Ами лейди Ан?

Графът вдигна рамене.

— Е, тя беше на мое разположение и това е всичко. Но след като се ожених за Женевиев, бях верен съпруг, макар че не я обичах истински — или поне не така, както обичам теб.

— О, Уоруик! — Препълнена от щастие, Ондин отговори на целувката му.

— А що се отнася до Раул...

Тя си припомни откритието, което бе направила сутринта, и побърза да му каже всичко.

— Представи си, тази сутрин намерих на писалището на чичо попивателна с отпечатъка на моя подпис. Упражнявал се е да ме подписва, разбираш ли!

Вместо да се зарадва, Уоруик смръщи чело.

— Претърсвала си стаята му?

— Трябваше!

— Ами ако те бяха хванали? Утре ще открадна тази попивателна, но ти ще ми обещаеш никога вече да не влизаш в стаите му. Иначе ще си заминем още вечерта.

— Трябва да ми дадеш още малко време. Попивателната доказва само, че Уилям е подправил документите. Подозрението срещу баща ми обаче остава. Трябват ми още доказателства.

— Е, добре — съгласи се неохотно графът. — Давам ти три дни, Ондин, нито минута повече. Няма да понеса, ако братовчед ти пак се опита да те докосне. На третия ден вечерта изчезваме!

— Оттук ли ще ме вземеш?

— Не. След вечеря ще дойдеш в къщичката до ковачницата. Ще сложим край на тайните... — Той я притисна силно до гърдите си и двамата се отдадоха отново на страстта и любовта си. Сбогуваха се едва на разсъмване с нежна целувка.

— Ще дойдеш ли и следващата нощ? — пошепна тя. — Макар че е твърде рисковано?

— Как бих могъл да остана цяла нощ далеч от теб, любов моя?

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Лондон

Джъстин и Клинтън наеха къща на брега на реката.

Не срещнаха особени трудности в събирането на сведения, защото Джъстин беше приятел на Бъкингам, който познаваше безброй хора. Ходеха на театър, канеха гости на вечеря, забавляваха се с дами със съмнителна слава.

Една от тези дами — шестата дъщеря на обеднял граф с мизерна зестра и нищожни шансове за добър брак — даде на Клинтън първото важно указание. Докато лежах в леглото му, той узна, че след онзи злощастен ден един от стражите помолил краля да бъде освободен от служба, без да обясни причините. Клинтън я попита откъде знае всичко това и младата дама призна, че мъжът ѝ е бил любовник. Баща ѝ отказал категорично да даде съгласието си за брака им и ѝ заявил, че е длъжна да се омъжи за аристократ, дори ако той е стар и грозен.

Дамата се казваше Сара и Клинтън я хареса много, не само защото беше млада и красива, с блестящи кафяви очи и буйни кестеняви къдрици, но и защото оцени високо искреността и страстта ѝ.

Без да обяснява за какво става дума, той ѝ заяви, че двамата с братовчед му трябва непременно да се срещнат с бившия страж. Сара обеща да му помогне. На следващия ден следобед тя се появи отново в къщата край речния бряг и му съобщи, че човекът ще ги чака в една кръчма на Чаринг Крос.

— Елате и вие, лейди Сара — помоли Джъстин. — Как иначе ще го познаем?

— Джон Робинс не беше особено очарован от молбата ми да се срещне с вас — отбеляза младата жена. — Не знам защо, но ми се стори много уплашен. Затова поиска да се срещнете на оживено място, където ходят много хора. Вероятно смята, че животът му е в опасност.

— От нас няма защо да се страхува — увери я Джъстин. — Да тръгваме.

Наеха карета, която ги откара в Чаринг Крос. След малко влязоха в задименото, шумно помещение.

— Много уютно — засмя се Джъстин.

— Да седнем в ъгъла — предложи Сара. — Там е тъмно и Джон ще се чувства по-сигурен.

Намериха свободна пейка и Джъстин поръча ейл. Тримата наблюдаваха внимателно хората, които идваха и си отиваха.

Скоро се приближи мъж, който в сивата наметка с нахлупена дълбоко над челото качулка приличаше на поклонник. Очевидно беше познал Сара, защото приседна до Джъстин и посегна към каната му с бира, сякаш беше предназначена за него. Тъй като държеше главата си сведена, братовчедите не можеха да видят лицето му, но прецениха, че е около тридесетгодишен.

— Дойдох само заради Сара — заговори тихо мъжът. — Задайте въпросите си, а аз ще отговарям, ако реша. — Той вдигна за миг очи, изгледа с копнеж младата жена и отново заби нос в бирата си.

— Трябва да узнаем какво се случи в деня, когато бе извършено покушение срещу краля и извършителят загина — обясни Джъстин и Джон Робинс се сви, сякаш го бяха ударили.

— Защо искате да говорим за неща, станали толкова отдавна? Дукът е мъртъв, дъщеря му също.

Джъстин го сграбчи за рамото и заговори възбудено:

— Не, тя е жива и се нуждае от помощ! — Като видя, че Робинс се оглежда страхливо, той продължи по-спокойно: — Ние не заплашваме живота ви. От кого се страхувате?

— Страхувам се, но не за себе си. Ако ме видят тук... Имам стара майка и четири красиви, невинни сестри. На мен няма да сторят нищо, но не мога да изложа на опасност хората, които обичам.

— От кого ви е страх? — повтори нетърпеливо Джъстин.

Мъжът с качулката най-после се осмели да вдигне очи.

— Твърдите, че дъщерята на дука е жива? Онзи ден тя избяга и аз не можах да сторя нищо за нея, освен да я пусна да си отиде. Тогава не знаех какво точно съм видял и преди да имам време да си събера мислите, един мъж ме заговори.

— Кой беше той? Уилям Довьо?

— Не, синът му Раул. Ръцете му още лепнеха от кръвта на стария дук. Каза ми, че знае къде живее семейството ми. Ако го издам,

наетият убиец, който вече бил получил възнаграждението си, щял да пререже гърлото на някоя от сестрите ми. — Робинс поднесе каната към устните си с треперещи ръце. — Дори ако не ме бяха заплашили, какво можех да сторя? Не видях почти нищо. Само блясъка на меча. В следващия миг старият дук се строполи на земята, дъщеря му изпищя и хукна да бяга... — Той замлъкна потиснато.

— Няма от какво да се боите, повярвайте — успокои го Клинтън. — Самият крал иска да докаже невинността на младата дукеса и да ѝ възвърне правото върху Довьо Плейс.

Джон Робинс го изгледа недоверчиво.

— Защо се интересувате от всичко това? Наистина ли има заговор, целящ да очерни името на дука и дъщеря му? Защо заплашват семейството ми? Как мога да бъда сигурен, че дъщерята на дука е още жива и че кралят е на ваша страна, милорди?

— Моето име е Чатъм — отговори спокойно Джъстин. — Брат ми е графът на Норт Ламбрия...

— Чувал съм, че е добър приятел на краля — прекъсна го Робинс.

— Точно така. В момента той работи като слуга в Довьо Плейс, за да закриля дъщерята на дука. Той е неин съпруг, разбирате ли? Човекът, който седи до мен, също е Чатъм и всички ние...

— Я виж ти, колко Чатъмови! — извика звънлив женски глас и Джъстин примигна стреснато.

— Лейди Ан!

— Изненадан сте Да ме видите тук, нали?

Неочакваната поява на жената беше твърде много за Джон Робинс. Той скочи от мястото си и започна да си пробива път през навалищата към изхода.

— По дяволите! — изрева Джъстин и се опита да го настигне, но когато излезе на улицата, бившият страж беше изчезнал.

Младият мъж махна с ръка и се върна в таверната. Да върви по дяволите тази Ан...

— Не беше много учтиво от ваша страна да избягате така, Джъстин — изгука насреща му тя. Вече се беше разположила на пейката и сега се отдръпна, за да му направи място. Клинтън и Сара я гледаха настръхнали.

— Попречихте ни, Ан — заяви кратко Джъстин и посегна към каната с ейл. Имаше нужда от голяма глътка.

— Прощавайте, но откъде можех да зная, че водите толкова важен разговор?, — изсмя се тя. — Разкажете ми за какво става дума, Джъстин. Кой беше този човек?

— Казах й, че са ни откраднали най-добрия ездитен кон — намеси се бързо Клинтън. — Мъжът, който избяга, беше обещал да ни насочи към крадеца, но вие го прогонихте, милейди.

Джъстин въздъхна и вдигна рамене.

— Значи знаете всичко, лейди Ан. Кажете ми обаче какво правите вие в тази долнопробна кръчма.

Жената се усмихна прелъстително и отметна назад гъстата си черна коса.

— Кралският двор е доста еднообразен, не ви ли се струва, драги мои? Затова си създавам разнообразие, като се смесвам с простия народ. Забавлявам се чудесно, както, надявам се, и вие. — Тя помълча и прибави провлечено: — Откъде се взе ти тук, Сара?

— Лейди Сара не е сама. Братовчед ми й прави компания.

— Аха, смелият незаконен син! — промърмори подигравателно лейди Ан. — Не е много подходяща партия за вас, Сара, но все пак е внушителен мъж и вероятно ви доставя истинско удоволствие в леглото. Познавам уменията на това семейство и ви уверявам, че сте си намерила прекрасен любовник.

Джъстин стисна ръце в юмруци. Много му се искаше да я сграбчи за гърлото. Преди двамата братовчеди да успеят да протестираат, Сара взе думата:

— Имате право, Ан! Аз наистина съм изключително доволна от новия си любовник. Тъй като съм лишена от възможността да сключя подходящ брак, трябва да търся удоволствие другаде, нали?

— Браво! — Ан запляска с ръце, после се обърна отново към Джъстин: — А къде е брат ви, великият граф на Норт Ламбрия? И вълшебно красивата му жена?

Джъстин отпи глътка ейл и се ухили заговорнически.

— Би трябвало да се сетите, Ан. Двамата са млади и страстни и се обичат до полуда. Преди известно време се оттеглиха в едно спокойно, уединено местенце, за да се порадват на щастието си. За съжаление никой не знае къде е то...

Ан направи безуспешен опит да се усмихне и процеди през здраво стиснати зъби:

— Колко романтично! Мога да си представя как си прекарват времето. Тази жена е най-обикновена крадла. Сигурно са се скрили някъде в дълбоката провинция и се обличат като прости селяни.

— Истинската любов няма нужда от разкош — възрази с усмивка Клинтън.

Ан скочи като ужилена.

— Време е да си вървя. Впрочем, чух, че давате великолепни вечери. Ще поканите ли и мен някой път?

— С най-голямо удоволствие, Ан. — Клинтън сложи ръка на рамото на Сара. — Искам да кажа — ако понасяте присъствието на един незаконен син...

— Не ставайте глупав, Клинтън! Незаконните синове са също толкова забавни, колкото и... простаците в тази кръчма!

Тя вдигна високо глава и си проправи път навън. Клинтън избухна в смях.

— Защо една толкова красива жена е зловна като змия?

— О, мили, тя не е зловна — отговори Сара и помилва бузата му. — Ако не получи онова, което иска, тя се опитва да го постигне с всички средства и й е все едно дали ще засегне някого. Най-голямото й желание — да има Уоруик Чатъм — остана неосъществено. Може би го обича истински.

— Тази жена няма представа какво означава думата „любов“ — отвърна нетърпеливо Джъстин. — Във всеки случай днес ни причини голямо зло.

Сара сложи ръка на рамото му в опит да го успокои.

— Ще намеря отново Джон Робинс, не се безпокой.

— Времето обаче не чака — въздъхна Джъстин. Ролята, която брат му беше принуден да играе в Довьо Плейс, не му се нравеше. Много го беше страх, че Уоруик няма да обуздае огнения си темперамент и ще изложи и Ондин, и себе си на смъртна опасност. — Трябва да намерим Робинс колкото се може по-бързо и да го отведем при краля. След това ще заминем веднага за Довьо Плейс, преди...

— Преди какво? — попита тихо Сара.

— Преди онзи негодник Раул да се доближи твърде много до снаха ми и Уоруик да загуби самообладание.

— Защо му позволихте да се промъкне там? — попита укорително Сара.

— Уоруик не позволява никой да му казва какво да прави — отговори Джъстин и скочи от мястото си. — Да се махаме от тази жалка дупка!

Лейди Ан не беше напуснала таверната. Тя се скри в една задна стая, където алкохолът се лееше още по-обилно и се уговаряха съмнителни сделки. Тук седеше Хардгрейв, вече доста пиян, и играеше на зарове с кръчмаря. Две съвсем млади момичета се притискаха в него. Очевидно виконтът имаше намерение да прекара нощта с тях, но тъй като беше още рано, бе решил да опита късмета си в играта.

Ан не прояви разбиране към положението му. Тя отиде при него и го дръпна нетърпеливо за ръкава.

— Трябва да вървим!

— Да вървим ли? — учуди се Хардгрейв. — Та аз едва започнах...

Тя се наведе към ухото му, прошепна му нещо и в стъклените му очи проблесна внезапен интерес.

— Повярвай, подслушах изключително интересен разговор — обясни Ан. — Джъстин Чатъм и братовчед му бяха преди малко тук, за да се срещнат с някакъв мъж. Ставаше въпрос за Уоруик и красивата му съпруга. Тя не е обикновена гражданка, Лайл — и това е благоприятно за плановете ни! Само си помисли как жадуваш за отмъщение и колко силно желаш Ондин! Нашето странно съдружие скоро ще даде плодове. Ондин ще бъде твоя, а Уоруик най-после ще принадлежи само на мен.

Хардгрейв забрави всички свои колебания и скочи. Захвърли заровете на масата и се ухили.

— Тази вечер спечели доста от мен, Теди, а аз няма да имам възможност дори да се насладя на тия куклички. — Той се олюля и се поклонил подигравателно пред двете момичета. — Дамите са толкова чаровни, но... Може би друг път! — Той се опря на ръката на Ан и двамата излязоха от кръчмата.

Ан продължи да говори настойчиво:

— Припомни си, Лайл! Тази малка вещица се появи в двора в деня на турнира. Помниш ли как загуби турнира срещу Уоруик?

Кръгът се затваря, не мислиш ли? Ще си отмъстиш за всичко, което ти е причинил, като му отнемеш женичката.

Хардгрейв присви очи и пое дълбоко свежия нощен въздух. Опиянението му премина, мислите му станаха отново ясни.

— Ще го направим така, както решихме — аз ще взема жената и ще се погрижа да бъде издаден смъртен акт. А ти ще си получиш така желанието Чатъм.

— О, да! — потвърди с тържествуващ вид лейди Ан. — Знам, че скоро ще я забрави в прегръдките ми. Мога да направя щастлив всеки мъж.

— Без съмнение — промърмори виконтът. Не, скъпа Ан, тук: пътищата ни се разделят, продължи мисълта си той. Не искам да видя Чатъм щастлив, а мъртъв. Искам да го премахна завинаги от пътя си. — Едно не разбирам все още — прибави той и махна на кочияша си да докара каретата. — Значи нашата малка крадла се оказа благородна дама, която се е върнала в родния си дом. Защо тогава твърдиш, че е в ръцете ни?

Ан простена негодуващо.

— Ти не помниш ли какво се случи в деня на турнира?

— Помня само, че изгубих двубоя — отговори горчиво той.

— Дук Рочестър направи опит да убие краля и беше пронизан от свой роднина. Разбирам, че си бил потиснат и не си се интересувал какво става наоколо. Женевиер умря само няколко часа след това и аз помня събитията до най-малката подробност. Онази глупачка Ондин избяга и нейните имоти и титла преминаха в ръцете на чичо ѝ и сина му. Тя се е върнала вкъщи само преди седмица. Уорюик я е последвал и сега е слуга в замъка на чичото. Само си представи какво ще заварим там! Според онова, което чух, има сериозен проблем — Ондин трябва да се омъжи за братовчед си. Чичото, който е поел управлението на земите, няма намерение да ги върне на законната наследница. Ако узнае къде е била тя през цялото време, докато са я смятали за мъртва, сигурно ще се откаже да я ожени за сина си. Няма да ни струва никакви усилия просто да я купим от него.

— Той сигурно иска да я види мъртва!

— Не, това би било твърде рисковано. За него ще бъде по-просто племенницата му да изчезне. Ще му обещаем да я изведем извън

страната и да не я върнем никога вече. Повярвай, всичко ще мине добре.

— Като миналия път ли, Ан? — възрази подигравателно виконтът.

Жената вирна предизвикателно изваяната си брадичка.

— Защо се колебаеш? Сигурно се боиш от Уоруик Чатъм? Раменете му се сковаха, кръвта запулсира в слепоочията му и Ан разбра, че е намерила правилния подход.

— Добре, ще заминем — съгласи се мрачно Хардгрейв. — И ще обясним на онзи човек, че интересите ни са общи.

— О, да, скъпи! — зарадва се Ан. — Да побързаме!

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

На сутринта Берта донесе чая на господарката си много по-рано от обикновено.

— Събудете се, дукесо! Чичо ви желае да ви види веднага.

Ондин примигна сънено и се прозя. Страстните нощи с Уоруик я бяха изтощили.

— Побързайте, милейди! — настоя камериерката.

— Да, разбира се... — Ондин изпи чая си, облече се бързо, като се отказа от тромавите услуги на Берта.

Вече се беше събудила напълно и гореше от нетърпение да узнае какво имаше да ѝ каже Уилям. Тя седна пред тоалетната масичка и нетърпеливо зачака камериерката да я срещне. Берта многократно се оплака от разрошените, разбъркани кичури и Ондин едва потисна смеха си. Какво ли щеше да каже тази неприятна жена, ако узнаеше, че господарката ѝ прекарва всяка нощ със своя съпруг, който толкова обича да си играе с косите ѝ?

Когато се приготви, Ондин слезе в трапезарията. Нито чичо ѝ, нито Раул седяха на масата; двамата стояха до два срещуположни прозореца и изглеждаха сковани и намръщени. Нещо се беше случило. Дали се бяха скарали? Във всеки случай баща и син не се поглеждаха и изобщо не обръщаха внимание на богатата закуска, която ги очакваше на масата.

— Ето те най-после, племеннице! — извика Уилям.

— Закъснях ли?

— Да, и то доста! — Той ѝ придърпа един стол и зае място срещу нея. — Бери, налейте чай на господарката — заповяда той на непознатия прислужник, който беше заел мястото на Джем. — После излезте.

Ондин наля малко сметана в чашата си. Какво възнамеряваше чичо ѝ? Тя погледна към Раул, който не се помръдваше от мястото си, и се учуди на заклинателния му поглед. След известно време се обърна към Уилям.

— Първо се оплака от закъснението ми, а сега ме гледаш, като че съм теле с две глави. Защо просто не ми обясниш по каква причина ме измъкна от леглото толкова рано?

— За бога, момиче, как само изглеждаш! Тези сенки под очите! Нима си болна?

— Радвам се на отлично здраве, чичо, макар че ти с удоволствие би присъствал на кончината ми, нали?

— О, ти си твърде млада и жизнена, за да ми направиш тази услуга и да си отидеш преждевременно от живота! А тъй като си сгодена за Раул и скоро ще станеш част от нашето семейство, аз съм задължен да се грижа за здравето ти.

Ондин отпи глътка чай и се постара да отговори спокойно.

— За какво намекваш? Отдавна сме обсъдили всичко това, нали?

Злобната му усмивка я стресна. Дали не беше забелязал нещо през нощта? Уоруик! Дали бяха заловили мъжа ѝ, докато се е измъквал през балкона? О, Господи! Стомахът ѝ се сви на топка.

— Скъпа Ондин... — започна чичото.

В този момент вратата се отвори с трясък и Беро се втурна като вихър в трапезарията.

— Нали казах, че не желая да ме смущават! — изфуча разярено Уилям.

— Да, но... — заекна прислужникът. — Кралят е тук!

— Кралят? — повтори стъписано Уилям и скочи от стола си.

— Точно така! Каретата му вече се изкачва по входната алея. Ескортират го поне дузина войници. Ние сме напълно неподготвени. Какво да правим?

Ондин се надигна, движена от противоречиви чувства. Беше благодарна за посещението на Чарлз, но дали той не идваше твърде късно, за да спаси Уоруик? В последния миг се сети, че пред чичо си и Раул трябваше да се преструва на уплашена.

— О! — простена тихо тя.

— Не ставай глупачка! — изфуча Уилям. — Дръж се естествено. Не съм повдигнал обвинение срещу теб, така че не те заплашва опасност. Тичай в обора, Беро! Кажи на хората да посрещнат каретата на Чарлз и да се погрижат за конете! После иди в кухнята и кажи на Джем да отвори бъчва с най-добрия ейл и да приготви изискана закуска за Негово величество.

Щом слугата излезе, Уилям отиде при племенницата си и я сграбчи за косата. Неочакваната болка извика сълзи в очите ѝ.

— Внимавай какво говориш и как се държиш! — заповяда ледено той. — Ако ме издадеш, ще извадя доказателствата за заговора, в който си участвала заедно с баща си. Ако въпреки това бъда осъден, ти ще паднеш заедно с мен, кълна ти се. Да вървим!

Той я извлече за косите в салона и я пушна едва когато застанаха пред входната врата, за да посрещнат краля. Забързаните ратаи тичаха да поемат конете, помагаха на войниците да слязат от седлата. Един лакей спушна стълбичката на каретата и кралят слезе усмихнат.

— Ваше величество! — Ондин се втурна към него, коленичи и целуна пръстена на ръката му. Раул и Уилям слязоха по стълбите и се поклониха почитателно.

Изведнъж Ондин спря да диша. С ъгълчето на окото си беше забелязала Уоруик, който заедно с останалите мъже се грижеше за конете.

— Много се радвам да видя отново красивото ви лице, дукесо! — поздрави я Чарлз и я целуна по двете бузи. — Много се разтревожих, когато избягахте в онзи злощастен ден. Не беше нужно, защото срещу вас нямаше никакви доказателства. Чух някои неприятни слухове, но никой не ви обвини открито. Толкова се радвам, че сте се върнали в дома си.

— Благодаря ви, сър — отговори Ондин, прикривайки с мъка развеселената си усмивка. Тя се възхищаваше на артистичните постижения на краля, а след като бе видяла Уоруик здрав, и читав, на сърцето ѝ беше още по-леко.

Кралят се обърна към сина и бащата Довьо.

— Уилям! Раул! За мен е удоволствие да ви видя.

— Много сме ви благодарни, Ваше величество — отговори Уилям и отново се поклони. — Вашето посещение е голяма чест за скромния ни дом.

— Скромнен ли? — засмя се Чарлз и го потупа по рамото. — Тези земи са едни от най-доходните в цялата страна, а богатството на Рочестър надминава дори моето.

— Ще влезете ли, Ваше величество? — попита с усмивка Ондин.

— Разбира се! Но няма да остана дълго. Тук ме доведе само любопитството... О, снегът е измокрил обувките ми! — Кралят се огледа изпитателно и Ондин се почувства несигурна. Какво беше намислил пак? Погледът му спря върху Уоруик — небръснат, в омазано със сажди облекло. Въпреки това кралят го позна. — Ей, млади момко! Да, ти, ей там — едрото момче с широките рамене. Ела тук!

След кратко колебание Уоруик предаде коня на чирака си, закричи тежко към Чарлз и коленичи пред него.

— Какъв силен ковач имате, Довьо! — похвали го добродушно кралят. — Много е подходящ за този занаят. Как ти харесва новото място, момчето ми?

— Ами... много е добро — промърмори Уоруик, който продължаваше да стои на колене. Очевидно Чарлз възнамеряваше да се позабавлява за негова сметка.

— Обувките ми са мръсни. Би ли ги почистил?

— Разбира се, Ваше величество. — Гласът на Уоруик трепереше от едва сдържан гняв и Ондин с мъка се удържа да не избухне в смях. Уоруик Чатъм, смелият герой от бойните полета, славният рицар, беше принуден да извърши работата на последния слуга!

— Добре се справи, драги — похвали го Чарлз. — Много ти благодаря. Желая ти всичко хубаво и най-добро бъдеще. — Той се обърна ухилено към Ондин, улови ръката ѝ и я поведе към къщата. Тъй като Уилям и Раул ги следваха на известно разстояние, намери възможност да прошепне в ухото ѝ: — Не можах да устоя на изкушението. Уоруик е станал ковач!

— Да, сър, и работи много добре. Трябва да призная, че сцената беше много забавна.

— И двамата познаваме добре властния характер на скъпия лорд Чатъм и е естествено да се радваме, когато имаме възможност да му дадем малък урок.

— О, да — съгласи се Ондин и сините ѝ очи светнаха от задоволство. — Значи знаете, че той е тук... и какво замисля?

— Скъпа моя, трябваше да му кажа всичко. Той ме познава добре и не можах да скрия истината. Нали не ми се сърдите?

— От една страна, съм ви дълбоко благодарна, от друга обаче, ме е страх, защото той понася униженията с големи усилия и може да загуби самообладание.

Кралят я погледна сериозно.

— Открихте ли нещо?

Ондин понечи да му разкаже за попивателната, но не успя, защото Уилям бързаше да се присъедини към тях.

— Чухте ли голямата новина, Ваше величество? Синът ми и дукесата ще се венчят в най-скоро време. Така семейството най-после ще се обедини.

— Да, слухът вече достигна и до моите уши.

Влязоха в трапезарията и Чарлз позволи на притичалия слуга да свали наметката му. После седна начело на голямата маса и Джем му поднесе чаша ейл. Кралят отпи глътка и се огледа.

— Май съм прекъснал закуската ви. Моля, седнете!

Всички заеха местата си и тъй като Чарлз не пожела да закуси, Бери сервира приготвените ястия на свитата и войниците.

След известно време кралят се обърна отново към Ондин:

— Не се сърдя на баща ви, скъпа моя. Вероятно е бил в състояние на умопомрачение, когато ме е нападнал. А вас, милото, красиво момиче, никога не съм подозирал в заговор срещу мен. Слава Богу, всичко това е минало. Радвам се да ви видя тук, в най-добро разбирателство със семейството ви, закриляна от тези смели мъже, които ви обичат с цялото си сърце. Надявам се, че скоро целият свят ще повярва в пълната ви невинност.

— Ваша милост, бях просто потресен, когато несъщият ми брат извърши онази лудост — увери го разгорещено Уилям. — Да вдигне оръжие срещу своя крал! Това беше най-ужасният ден в живота ми. Нека се опитаме да го забравим.

— Сигурен съм, че няма да ви е трудно, като се има предвид какво прекрасно наследство получавате — отбеляза сухо Чарлз, извади една малка кама от колана си и прокара пръст по острието. Изведнъж изруга нетърпеливо: — По дяволите, тази кама трябва да се наточи! Раул Довьо, повикай онзи ковач! Дано знае какво да прави!

Раул скочи, поклони се дълбоко и забърза навън.

Докато чакаха, Чарлз похвали обзавеждането на трапезарията и Уилям подчерта още веднъж колко е благодарен за кралското посещение, макар че семейството му не заслужавало тази висока чест.

Раул се върна скоро, следван от Уоруик, който беше смръщил застрашително чело.

— А, ето те, момче! — извика кралят. — Камата ми е затъпена. Би ли я наточил?

— Ще направя всичко, което искате от мен, Ваше величество.

Уоруик коленичи отново пред краля, съвсем близо до Ондин. Когато протегна ръка към оръжието, кралят изпусна камата на пода.

— Ама че съм несръчен! — засмя се той. — Студът е сковал пръстите ми.

— Много съжалявам, сър. — Уоруик побърза да я вдигне. — Живея само за да ви служа.

— Наистина ли? Колко мило от твоя страна! — похвали го кралят и Ондин се наведе над чинията си, за да прикрие смеха си. Все пак тя разбра, че кралят преследва и някаква друга цел с това внезапно желание да наточат камата му. Толкова ѝ се искаше да поговори с Уоруик и да го попита дали вече е взел попивателната...

Може би кралят го бе повикал в трапезарията само за да може тя да се разбере с него, защото изведнъж Чарлз стана, отиде до един прозорец и се осведоми с какво са засадени околните поля. Раул и Уилям побързаха да се приближат към него, за да отговорят на въпросите му, и Уоруик остана сам с Ондин. За да прикрие шепота си, тя поднесе чашата с чай към устните си.

— Намери ли попивателната? Можем да я покажем на Чарлз...

— Не, нямаше я на писалището.

Ондин замръзна на мястото си. Уоруик ѝ отправи предупредителен поглед. Не биваше да забравя, че не са сами в залата. Беше ѝ много трудно да прикрие разочарованието си и да се усмихне на краля, който вече се връщаше на масата.

— Стани, млади човече, и се погрижи за камата ми! — заповяда нетърпеливо Чарлз. Уоруик се подчини, стана и напусна залата с поклони. Чарлз заяви, че е време да приключи с посещението си, изпразни чашата с ейл и отново увери присъстващите, че е добре разположен към семейство Довьо.

— Ще отида да донеса камата ви, Ваше величество — предложи почтително Уилям.

— Не е нужно. Много искам да видя ковачницата — отговори Чарлз, наметна се и се отдалечи с дълги крачки.

Раул и Уилям размениха учудени погледи, после се втурнаха след краля. Ондин остана сама в голямата трапезария, дълбоко замислена.

Чарлз знаеше, че Уилям и Раул няма да посмеят да го последват, когато затвори зад себе си вратата на ковачницата. Когато кралят влезе, седналият на каменната пейка до огъня лорд Чатъм само вдигна лениво глава. Нямахше да падне на колене за трети път. Днес беше оказал достатъчно почести на краля си. Вместо това се ухили и подаде на Негово величество наточената кама.

— Надявам се, че е достатъчно остра, сър.

— Остра като езика ви. — Чарлз взе оръжието и плъзна пръст по наточената страна. — Бързо, разкажете ми какво става тук.

— Нищо! — въздъхна отчаяно Уоруик. — Ондин откри доказателство, но когато реших да го открадна, то беше изчезнало. За съжаление намеренията ѝ са неосъществими и тя трябва най-после да го разбере. Любовта към загиналия баща я прави сляпа за опасностите, а е и твърде горда, за да отстъпи. Дори да намери фалшифицираните документи, те няма да ѝ бъдат от полза. С тях не може да докаже невинността на баща си. Дадох ѝ три дни и срокът изтича тази нощ. Утре ще я отведе далеч оттук. Не мога да я оставя по-дълго в ръцете на онези двама негодници. Достатъчно изстрада. Нима си въобразява, че още веднъж ще се изтръгне от лапите на смъртта?

— Точно затова дойдох в Довьо Плейс, Уоруик. Сметнах, че ако посетя лично бащата и сина и поздравя Ондин със завръщането и при семейството, те няма да посмеят да ѝ сторят зло. — Чарлз се поколеба и продължи: — Въпреки това съм съгласен с вас. Трябва да вземете Ондин и да избягате колкото се може по-скоро. По-добре да изгуби земите си, отколкото да се прости с живота си.

Той се обърна да си върви, но Уоруик го повика тихо:

— Чарлз! — Кралят се обърна любопитно и смаяно видя как верният му приятел се отпуска на колене пред него — за трети път този ден. — Благодаря ви, Ваше величество. За вярата ви в Ондин, за интереса и помощта ви.

— Вие сте ми спасявали живота неведнъж, Уоруик. А семейство Чатъм остана вярно на баща ми до горчивия край. — Чарлз се усмихна меланхолично. — Разбирам твърде добре чувствата на Ондин. Баща ми също загина поради предателство, макар и при други обстоятелства. Станете, моля ви! Не сте човек, който коленичи толкова често.

Уоруик се надигна и кралят го прегърна сърдечно, после бързо излезе от ковачницата. Обясни весело на двамата Довьо, които чакаха в

двора, че е много доволен от наточената кама.

Уоруик застана до отворената врата и проследи как кралят се сбогува с домакините и се качи в каретата. Войниците възседнаха конете си. Уилям и Раул не се върнаха в къщата. Вместо това обиколиха няколко пъти двора, задълбочени в оживен разговор.

Уоруик се скри в ковачницата и се вслуша напрегнато. Не му беше трудно да разбере за какво става дума, тъй като бащата и синът не си даваха труд да понижат гласовете си.

— Казвам ти, че е вярно! — настоя упорито Уилям.

— Онази тъпа селянка си въобразява несъществуващи неща — възрази Раул.

— Берта може да е селянка, но не е глупава. Виждала е достатъчно бременни жени. Повярвай, твоята сладка малка девственица очаква бебе!

Ледена ръка стисна Уоруик за гърлото. После го обзе луд гняв. Ако Ондин беше до него, сигурно щеше да я удуши. Как смееше да се излага на такава опасност! Да напусне Чатъм Менър с неговото дете под сърцето си! Защо се беше впуснала в това опасно приключение, когато на карта беше заложен не само нейният живот!

Какъв глупак съм, каза си нещастно той. Слугинята е забелязала, а аз не видях нищичко. Аз, нейният съпруг, който я държи всяка нощ в обятията си...

— Аз знаех, че не е девствена — обясни нетърпеливо Раул. — Тя ми призна някои неща, които нямаше смелост да довери на теб. Какво значение има? Не ме интересува, че е имала друг мъж. Ще се ожения за нея, та каквото ще да става.

— Ти не ме ли чу? Тя не само е загубила невинността си — тя чака дете, вероятно от някой мръсен крадец!

— След раждането ще отстраним лесно малкото копеле, татко.

— И тя ще те обича с цялото си сърце, ако убиеш детето й, нали? — подигра го горчиво Уилям.

— След като пронизах с меча си баща й, една смърт в повече надали ще означава нещо за нея — изсмя се злобно Раул.

— Трябва веднага да я отстраним от пътя си.

— След като кралят я видя тук? И дума не може да става, татко. Освен това аз я искам.

— Ти си глупак! Нямах капчица разум!

— Татко...

— Нито дума повече! Е, добре, ожени се за тази курва, щом си полудял по нея, и я завлечи в ада!

О, не, милорди, каза си злобно Уоруик и стисна ръце в юмруци. Вие ще отидете в ада и аз ще ви изпратя там със собствените си ръце.

— Прави, каквото искаш, Раул — продължи по-меко Уилям. — Впрочем, тази вечер няма да съм тук;

— Какво възнамеряваш да правиш?

— Нищо особено. Получих вест от една стара приятелка и ще се радвам да прекарам една приятна вечер с нея.

— Я виж ти, значи пламъците на любовта все още горят? — попита Раул и се изкиска подигравателно.

Уоруик не можа да чуе отговора, защото двамата се запътиха към къщата. Може би така беше по-добре. Ако беше чул още няколко думи, сигурно щеше да изскочи навън и да удуши бащата и сина със собствените си ръце. А после щяха да го обесят.

Не, той трябваше да живее — за Ондин и нероденото си дете.

Ондин... Устните му затрепериха. Колко я обичаше, въпреки своенравието и лекомислието ѝ!

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джейк седеше в задния ъгъл на „Бялото перо“, отпиваше от бирата си и се задяваше с Моли. От съседното помещение, където играта на зарове вървеше в пълен ход, проникваха груби гласове и пронизителен смях.

Изведнъж вратата се отвори с трясък, леденият вятър нахлу в стаята. Влезе лейди Ан. Тъй като носеше широка наметка с качулка, а брадичката ѝ беше увита с вълнен шал, се виждаха само красивите ѝ тъмни очи. Но Джейк я позна веднага.

Следваше я едър, широкоплещест мъж, затъкнал в колана си сабя и пистолет. По вида му личеше, че умее да се справя отлично и с двете оръжия.

— Хардгрейв! — прошепна смаяно Джейк и келнерката го изгледа учудено.

— Е, и какво от това?

За да не го забележат новодошлите, дребният мъж прегърна устремно приятелката си.

— Обичаш ли ме?

— Какви са тия приказки, Джейк? — попита недоверчиво жената.

— Ако ме обичаш поне мъничко, трябва да ми помогнеш.

Моли смръщи чело, но като усети вътрешното му напрежение, отстъпи.

— Е, добре. Какво да направя?

— Обслужи дамата и джентълмена, които влязоха преди малко, и внимавай какво си казват.

Моли се обърна любопитно към лейди Ан и виконт Хардгрейв. Двамата бяха заели места на дългата пейка от другата страна на камината.

Виконтът удари нетърпеливо по масата.

— Ей, има ли кой да ни обслужи?

— Та той току-що е седнал — оплака се Моли. — Сигурно е голям господар.

— Хайде, върви! — подкани я Джейк и тя се подчини колебливо.

Дребният мъж се сви в ъгъла и напрегна слух, но това се оказа излишно. Шумните разговори в кръчмата, заглъхнали за миг след влизането на двамата изискани гости, се подновиха и Хардгрейв не сметна за нужно да говори тихо.

— Е, какво вино ще ни предложиш, момиче?

— При нас има само ейл, сър.

— Само ейл? Тогава ни донеси най-добрия, който имате, или ще ти го изсипя на главата.

— Разбира се, сър, най-добрия — обеща Моли.

— Искаме и сърнешко печено, от най-крехкото месо, иначе ще ти поляя лицето със сос.

— Много добре, милорд! — Келнерката направи реверанс и се отдалечи.

Ан изгледа развеселено мрачното лице на придружителя си.

— Какво очакваше да намериш в тази селска кръчма, Лайл? Изба с отбрани френски вина ли? — Тя се засмя със сребристия си смях, възхитена от шегата си, и Джейк стана още по-подозрителен. Когато дамата беше в такова весело настроение, винаги ги заплашваше опасност.

— Трябваше да хапнем в Лондон — оплака се Хардгрейв.

— Ти мислиш само за ядене! — укори го Ан и се усмихна приятелски на Моли, която вече сервираше ейл и печено.

Джейк не можа да подслуша по-нататъшния им разговор, защото Хардгрейв внезапно понижи глас. Остана само сребристият смях на лейди Ан и Джейк се уплаши от него още повече, отколкото от внезапното пристигане на двамата в „Бялото перо“, което със сигурност не беше случайност.

Моли се плъзгаше колкото се може по-незабележимо около масата на Хардгрейв и Ан, но от бдителния поглед на виконта на убягваше нищо.

— Какво ти става, момиче? Защо си се залепила за нас като репей? Остави ни на мира, нямаме нужда от теб!

Келнерката побърза да изчезне в кухнята. След малко занесе на Джейк нова кана ейл, макар че той не беше поръчвал нищо. Умно момиче, защото го обслужи само за да пошепне в ухото му:

— Изгони ме. Да застана ли пред камината?

— Не, Моли, аз също мога да чувам някои неща. Гледай си работата.

Прислужничката се отдалечи послушно и Джейк чу как Ан настоява пред приятеля си:

— Храни се по-бързо, Лайл! Трябва да изчезнеш оттук, преди да е дошъл Довьо.

— Защо настояваш да говориш сама с него?

— Нали обсъдихме този въпрос — отвърна нетърпеливо тя и извъртя очи. — Знаеш, че когато си нетърпелив, ставаш наистина недодялан. Искаме да сключим сделка и трябва да бъдем много предпазливи. Цяло щастие е, че Довьо отговори веднага на писмото ми...

— Хардгрейв промърмори нещо неразбрано и стана.

— Е, добре, ще чакам отвън. Достатъчно дълго седях в тази мизерна дупка. Имам нужда от чист въздух.

— Не се показвай! — предупреди го още веднъж Ан. — Тази вечер не искам Довьо да те види. Първо трябва да разбере одобрява ли предложението ми.

Сърдитият виконт излезе от кръчмата, а Ан остана на масата, скрила красивото си лице под качулката. Тя отпиваше бирата си на малки глътки и нетърпеливо потропваше с краче по дъските.

Джейк чакаше нетърпеливо и целият трепереше. Нервите му бяха опънати до скъсване.

Мъжете наоколо се смееха, забавляваха се с леки момичета, хвърляха зарове. Най-после вратата се отвори. Влезе възрастен мъж, облечен в прости сиви дрехи. Ала панталонът му беше от гладко кадифе, жакетът обточен с кожи. Не мина много време, докато изпитателният му поглед откри Ан. Той се отправи към масата ѝ, застана пред нея и я измери с подозрителен поглед.

— Вие ли сте дамата, която ми изпрати вест?

— Да, аз съм.

— Мога ли да ви имам доверие?

— Седнете, сър, ще ви разкажа всичко.

Довьо зае място насреща ѝ и тъй като не обичаше бира, отблъсна сърдито чашата, която усърдната Моли му бе поднесла.

— Коя сте вие?

— О, името ми няма нищо общо с това, за което съм дошла. Ще разберете какво имам предвид, когато ви разкажа какво знам. Вие сте осиновеният брат на дук Рочестър, който бе обвинен в заговор срещу краля и загина. Земите му принадлежат по право на единствената му дъщеря, вашата племенница. Въпреки това съм убедена, че вие не сте готов да ѝ върнете управлението. А синът ви...

— Раул! — прекъсна я несдържано Уилям Довьо.

— Точно така. Бедното ви момче е било жестоко излъгано.

— Какво можете да знаете вие за всичко това? — промърмори дрезгаво Довьо.

Ан се приведе към него и котешките ѝ очи заблестяха.

— Знам например, че дукесата е една малка уличница и в никакъв случай не е подходяща съпруга за сина ви!

Мъжът протегна ръка и стисна болезнено китката ѝ.

— Опитвате се да ме шантажирате, така ли?

Ан вдигна учудено вежди и се засмя с обичайния си сребрист смях.

— Да ви изнудвам? Дори напротив, сър! Предлагам ви солидна сума.

— И за какво? — попита подозрително Довьо.

— Както споменах в писмото си, ние с вас имаме общи интереси, милорд. Вероятно най-съкровено ви желание е племенницата ви да изчезне завинаги от живота ви и да се сдобие с валиден акт за смъртта ѝ. Така ще станете собственик на земите и богатството и съпругата на сина ви вече няма да бъде трън в очите ви.

Довьо я погледна втренчено, после пое дълбоко дъх.

— Защо ми правите това предложение? Какво ще спечелите вие? От кого ще получа парите?

— О, значи не ми отказвате! — извика щастливо Ан. — Това ме радва извънредно много...

— Обяснете ми най-сетне подробностите! — изфуча ядно той.

— Един джентълмен, който е мой приятел, е влюбен в момичето и е готов да пожертва значителна сума...

— И дума не може да става! Племенницата ми ще избяга и ще се върне в Довьо Плейс.

Ан поклати глава.

— Приятелят ми няма да го допусне. Той смята да я отведе във Франция. А когато ѝ се насити, ще я продаде на друг, разбира се, с известни загуби, може би на някой капитан, който снабдява арабските хареми с красиви европейки.

— Значи ще я оставите жива.

— Да, но не като дукеса, а като наложница на някой султан.

Довьо се поколеба, после се облегна назад и изгледа несигурно

Ан.

Тя се усмихна, сложи на масата кожена кесия и пошепна:

— Пълна е със злато! Пипнете я!

Очите му заблестяха, колебанието изчезна. Ръката му се стрелна към кесията, претегли я, после той се приведе и надникна вътре. Извади една монета, захапа я и скри кесията в джоба си.

— Все още не знам какво ще спечелите вие от тази сделка.

— О! — усмихна се жената. — Бъдете уверен, че няма да остана с празни ръце.

— Кога ще организираме отвличането? И как?

— Утре вечер приятелят ми и аз ще пристигнем в Довьо Плейс със затворена карета и ще вземем племенницата ви. Най-отдолу в кесията ще намерите шишенце с прашец. Разтворете го във виното на дукесата. Погрижете се да я изпратите по-рано в покоите ѝ, защото само час след като погълне прахчето, ще спи като мъртва.

— И как ще обясня изчезването ѝ... По-точно, как ще обясня на краля, че е умряла?

— О, това не е трудно. Вероятно имате слугиня, която може да се преоблече като племенницата ви. В други ден сутринта ще излезете извън имението. По пътя момичето ще изчезне. Ще се върнете вкъщи много разстроен и ще заявите, че са ви нападнали и дукесата е била отвлечена. Ние с приятеля ми ще уредим в Лондон да намерят труп и да го разпознаят като лейди Довьо, дукеса Рочестър.

— А какво ще кажа на сина си?

— Изпратете го по-далеч! Измислете му някаква работа, за да не присъства на отвличането.

Довьо се взираше замислено пред себе си.

— Мисля, че е възможно...

— Разбира се, че е възможно, сър. — Ан се усмихна пленително.

— И внимавайте за ковача си! Утре вечер не бива да ви се пречка в

краката.

— Защо? — Довьо беше напълно объркан. — Какво общо има тук ковачът?

Ан се засмя — доста нервно, както реши Джейк, но тя имаше всички основания да е неспокойна.

— Нищо... Исках само да кажа, че той е едър и силен и би могъл да ви създаде ядове.

Това обяснение не беше достатъчно за Довьо, но Ан отказа да говори повече. Мъжът посегна към чашата с ейл, която по-рано беше отказал, и я изпи на един дъх, лицето му се разкриви в гримаса.

Ан го гледаше втренчено.

— Ако следвате точно указанията ми, всичко ще мине добре. Нали искате племенницата ви да изчезне завинаги?

— О, да!

Жената се облегна назад и се усмихна тържествуващо.

— Още ейл! — извика тя и махна с ръка на Моли.

— Не, аз пих достатъчно — отговори Довьо, стана и погледна в блестящите ѝ очи. — Мадам, няма да ме омагьосате с красотата си. Ако планът не успее, ще ви искам сметка — и ще убия вас вместо Ондин!

Ан не позволяваше да я сплашат толкова лесно.

— Планът ще успее, защото аз много държа на това. Повярвайте ми — смъртният акт означава много повече за мен, отколкото за вас!

Страстният ѝ тон вероятно го убеди, защото той кимна безмълвно и излезе от кръчмата.

Джейк едва се сдържаше. Не смееше да мръдне от мястото си, защото лейди Ан щеше веднага да го познае. Трябваше да чака връщането на Хардгрейв и оттеглянето им. Едва тогава можеше да уведоми Уруик.

Минутите минаваха мъчително бавно. Лейди Ан скоро стана нетърпелива и забарабани с пръсти по масата. Очите ѝ непрекъснато търсеха вратата.

Най-после влезе Хардгрейв, застана пред камината и се зае да топли премръзналите си ръце.

— За Бога, къде беше толкова време? — изсъска вбесено Ан.

— Поразходих се малко наоколо и изобщо не забелязах колко време е минало. Уреди ли работата?

— Да, разбира се!

Мъжът кимна доволно.

— Тогава е време да се махнем от тази противна кръчма, скъпа моя.

Виконтът хвърли няколко монети на масата. Когато Ан се изправи, той сложи ръка на рамото ѝ и я изведе навън.

Джек скочи от мястото си и в този миг при него дотича Моли. Ръцете ѝ бяха почервенели от студа. Лицето ѝ издаваше възбуда.

— Имам нужда от помощта ти, мила... — започна развълнувано Джейк.

— Да, и то спешно! — прекъсна го задъхано тя. — Видях през кухненския прозорец как онзи нахалник се разхожда отвън. Знаех, че се интересува от него, и реших да открия дали не замисля някоя подлост. Промъкнах се навън...

— В този студ! Добро момиче!

— Млъкни и слушай! Когато Довьо излезе, другият мъж му препречи пътя и започна да му разказва за приятеля ти...

— За Уоруик ли? — Джейк я погледна изумено.

— Точно така. Той не е ковач, нали?

— Извинявай, излъгахме те, но...

— Нямах доверие в бедното момиче от кръчмата, знам. Но сега не ти остава нищо друго.

— Разбира се, че ти имам доверие, Моли. За Бога, разкажи ми какво си чула!

— Ами, онзи надменен джентълмен обясни на Довьо, че е приятел на дамата, с която Довьо е говорил вътре, и също участва в сделката. След това заяви, че ковачът бил любовник на дукесата. Довьо се закле да го убие. Другият джентълмен му каза, че това било негова работа, обаче жената в кръчмата не бивало да знае нищо за предстоящото убийство. Той настоя на своето, макар че Довьо се разбесня. Рече му, че имал по-стари права от него, защото от години искал смъртта на Уоруик. Най-после Довьо се успокои и джентълменът му даде пакетче с някакъв прашец, който да изсипе в бирата на ковача. Само след минути мъжът щял да падне като отсечено дърво. Всичко това ще стане утре вечер.

— О, Моли! — Джейк я оципа по бузата и я целуна звучно по устата. — Ти си цяло съкровище!

— Аз те харесвам, Джейк, и ти го знаеш.

— Трябва веднага да уведомя Уоруик — промърмори загрижено дребосъкът. Моли се засмя и се настани удобно в скута му.

— Аз съм много по-ценна от златото, повярвай ми! Сестра ми е омъжена за сина на един стар слуга в Довьо Плейс. Тя ще помоли стария Джем да предаде на Уоруик писмо от теб. Добрият Джем и без това остана в имението само защото през цялото време се надяваше, че дукесата ще се върне. Той ще направи всичко, за да ѝ помогне.

— Донеси ми перо и мастило, момиче, бързо! Знаеш ли какво? Ти току-що завладя не само моето сърце, но си спечели и един верен приятел — а той е най-близкият човек на краля! Сигурен съм, че ще получиш богато възнаграждение.

Моли го ощипа възмутено по ухото.

— Да не мислиш, че го правя за пари? Само от любов към теб, глупчо!

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Ондин не можа да разбере защо чичо ѝ цяла сутрин беше в таква мрачно настроение. След заминаването на краля Уилям се появи в къщата само за да заяви, че ще се върне късно вечерта. После хвърли унищожителен поглед към племенницата си и изчезна.

На вечеря Ондин не можа да хапне почти нищо. Раул пиеше вино и я наблюдаваше.

— Какво те потиска, скъпа?

— Защо баща ти се държи така странно? Едва не ме оскуба преди влизането на краля, после ме заплаши с убийство. Не забравяйте, че титлата все още принадлежи на мен! Моя работа е дали ще се съглася да я споделя или не. Какво общо има всичко това с чичо Уилям? Кой всъщност иска да стане господар на Довьо Плейс? Ти или той?

— Ако се ожения за дукесата, дукът ще съм аз — отговори предпазливо мъжът и втренчи жаден поглед в гърдите ѝ.

— Значи си твърдо решен да застанеш с мен пред олтара? Защо тогава не ме защити, когато баща ти се нахвърли върху мен като бесен?

— Ти си моя годеница, Ондин, но ми е много трудно да те защитавам, когато ми разказваш само лъжи или полуистини.

Ондин го погледна обвинително.

— За какви лъжи говориш? Признах ти, че съм омъжена, и това е цялата истина. Може би съм направила грешка? Каза ли на баща си? Затова ли ми е толкова сърдит?

— Не. — Раул отмести пълната си чиния, облегна се назад и вдигна крака на масата. — Баща ми не знае нищо за живия ти или мъртъв съпруг. — Той впи поглед в лицето ѝ, в очите му се появи странен блясък. — Разгневи се от вестта, че очакваш дете.

— О... — Ондин помръкна. Как ли беше разбрал чичо ѝ?

— Значи е вярно — въздъхна Раул.

— Да — потвърди тихо тя. Нямаше смисъл да отрича фактите. Изненадата я бе издала.

Раул скочи от мястото си, отиде при нея и улови ръката ѝ.

— Мисля, че татко иска да те убие. Но аз съм на твоя страна. Няма нищо, че очакваш дете. Може дори да го признае за свое. Вече казах на татко, че ще се ожения за теб, и държа на думата си. Ще те направя своя жена, ще стана дук, а ти ще имаш безброй възможности да ми доказваш благодарността си.

Ондин погледна в студените му очи и въпреки успокоителните му думи разбра, че братовчед ѝ е също толкова лош, колкото и баща му. Той щеше по-скоро да убие детето ѝ, отколкото да го признае за свое.

Най-после ѝ стана ясно кой беше издал тайната ѝ. Берта! Тази проклета шпионка със сигурност беше забелязала променящото се тяло на господарката си. Ондин пое дълбоко въздух, издърпа ръката си и сведе глава — не от покорство, а за да скрие изпълнения си с омраза поглед.

— Значи въпреки всичко ще се ожениш за мен? И ще признаеш детето на един обикновен селянин като твое собствено? Постъпката ти е много великодушна, скъпи братовчедо. Толкова съм ти благодарна, че не знам какво да кажа...

Отговорът му хареса. Той седна отново на мястото си и вдигна крака върху масата. Тази вечер най-после се чувстваше като господар.

— Надявам се, че няма да обръщаш внимание на обидите на баща ми.

— Ще се опитам.

— Той може да бъде направо брутален.

— Не се съмнявам в това.

— Аз ще бъда до теб. Бих направил всичко, за да те притежавам.

Ондин вдигна глава и се усмихна.

— Ще имаш и мен, и титлата, и земите.

Раул вдигна рамене.

— Едното върви с другото, нали?

— Докато съм жива, земите ще останат моя собственост.

Мъжът я изгледа сърдито и свали крака на пода.

— Трябва да знаеш, че получавам всичко, което искам! Баща ми ще се подчини на желанията ми. Ако ме слушаш и понасяш гневните изблици на татко, които впрочем си напълно заслужила, всички ще върви добре. Тази вечер сме сами и имаме възможност да...

Ондин скочи на крака.

— Моля те, Раул, не се чувствам добре. Прости ми! Не забравяй, че скоро ще бъдем съединени завинаги. Потърпи поне още една нощ!

Тя не разиграваше театър. Наистина се чувстваше зле, виеше ѝ се свят, лицето ѝ посивя. Очевидно го беше убедила, защото той кимна, макар и колебливо. Ондин прихвана полите си и бързо излезе от трапезарията.

Въздъхна облекчено едва когато зарези след себе си вратата на спалнята си. Къде беше Уоруик? Силните му ръце ѝ даряваха спокойствие и сигурност... Сигурно щеше да дойде при нея и тази нощ и тя щеше да забрави ужасния ден.

Тя се разсъблече, напъха се в нощницата и се мушна под завивките. Скоро очите ѝ се затвориха. В съня ѝ се яви любимото лице на Уоруик, очите, потъмнели от страст, нежните ръце по голата ѝ кожа...

Силен удар с юмрук по вратата я изтръгна от обятията на съня.

— Веднага ме пусни да вляза! — изрева Уилям.

— Само за момент, чичо! — прошепна стреснато младата жена. Скочи от леглото, наметна халата си и вдигна резето.

Уилям се втурна като луд в стаята ѝ, обиколи безмълвно всички помещения, надникна във всяко ъгълче. После се обърна към нея и се ухили подигравателно.

— Скъпо дете, толкова се уплаших за теб.

— Уплашил си се? — попита неразбиращо Ондин и вдигна вежди.

— Разбира се. — Той пристъпи пред камината и протегна ръце към огъня. — Тази вечер бях в селото и хората си разказваха страшни истории за луд убиец, който тероризирал цялата околност. Като чух това, побързах да се върна вкъщи, защото се боях да не се е промъкнал при теб или при някоя от прислужничките.

— Не бива така, скъпи чичо — отговори Ондин и се усмихна презрително. — Много добре знам, че ако наистина имаше луд убиец, ти отдавна щеше да му отвориш широко вратата и да го изпратиш при мен. Вече знам, че си осведомен за всички подробности около миналото ми. Знам, че много ти се иска да ме заровиш със собствените си ръце и се колебаеш само защото не смееш да разсърдиш краля. Защо ми разказа тази смешна история за лудия убиец?

— Не, Ондин... — възпротиви се чичото, после въздъхна примирено и седна в едно кресло пред камината. — За съжаление имаш право. Знаем, че чакаш дете. Отвращавам се от онова, което си преживяла. Но проклетият ми син си е втъпил, че трябва да те има, и аз съм задължен да се проявя като добър баща и да те защитавам. Тази нощ ще остана при теб, ще бдя над съня ти и ще прогоня всички зли демони, които те заплашват.

Сърцето ѝ спря да бие. Ами ако Уоруик ей сега се появи през балконската врата? Уилям щеше да се нахвърли върху него и да го убие. Носеше и пистолет, и сабята си...

— Защо побледня така, скъпа? — попита подигравателно чичото. — Легни си, какво чакаш!

Ондин не беше в състояние да се помръдне. Дали чичо ѝ беше разбрал нещо за Уоруик? Може би се съмняваше в историята, която тя бе разказала на сина му — че е била женена за крадец и е забременяла от него?

Каквото ѝ да беше, тя беше длъжна да предупреди Уоруик. Изведнъж сковаността ѝ изчезна.

— Значи има убиец, който се разхожда на свобода, така ли, чичо? — Тя се втурна към балконската врата, отвори я широко, надявайки се, че съпругът ѝ е долу в снега и ще може да му даде знак.

Уилям я последва светкавично и я дръпна обратно в стаята.

— Легни си веднага! Аз ще спя в креслото.

Много добре... Когато затвореше очи, надвит от умората, тя щеше да бъде спасена.

Ондин се пъкна послушно под завивката и изпрати безмълвна молба към небето: не идвай още, любов моя, не идвай още!

Уоруик не се появи цялата нощ. На зазоряване Ондин, все още будна, трепереща с цялото си тяло, се взираше отчаяно в полумрака и очите ѝ се пълнеха със сълзи. Какво беше станало с любимия ѝ?

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ондин остана в леглото си, докато слънцето изгря и прогони тъмните сенки. Отчаяна, тя се питаше какво бе накарало чичо ѝ да я охранява през цялата нощ. Дали подозираше нещо? И защо Уоруик не дойде? Дали се страхуваше от подозрителния Уилям Довьо и бе предпочел да не се прекачва през балкона, за да не го заловят? Или му се беше случило нещо лошо?

Трябваше непременно да разбере какво е станало с мъжа ѝ. Съвсем тихо, за да не събуди чичо си, тя стана, облече се и горещо се помоли резето да не изскърца, когато го вдигна.

Едва когато затвори зад себе си вратата, Ондин въздъхна облекчено. Хукна надолу по стълбата, но спря на последната площадка. Раул беше в залата и даваше заповеди на някакъв арендатор. За щастие не бе чул стъпките ѝ. Трябваше да мине през кухнята. Сигурно щеше да срещне някои от слугите. Дано поне Берта и Бери не бяха между тях...

В кухнята имаше само двама души — едно младо момиче, което печеше на огъня угоен петел, и Джем, стария, верен приятел.

— О, Джем! — пошепна през сълзи Ондин. Старецът се обърна, остави ножа за рязане на хляб и при вида на Ондин лицето му светна от радост.

— Милейди! — Той хвърли бърз поглед към момичето, което не им обръщаше внимание, и пристъпи към господарката си. — Имам вест за вас — от ковача. Днес ще ви отведе отгук. Елате преди обед в къщичката му зад ковачницата.

Прещастлива, Ондин кимна и благодари на небето. Уоруик беше жив и здрав!

— Много се радвам, че дойдохте тук — продължи Джем. — Защото нямах представа как ще стигна до вас... Внимание, милейди!

— Дукесо! — Гласът на Берта проехтя зад гърба ѝ. — Вече сте облечена? Носите даже и хубавата си кожа. Вероятно смятате да излезете?

— Да, Берта. — Ондин се обърна към нея и я изгледа високомерно. — Тази къща е ужасно задушна и ме потиска. Имам нужда от чист въздух.

Когато понечи да тръгне към изхода, камериерката дръзко я хвана за ръкава. Ондин изгледа отвратено късите ѝ, дебели пръсти. Презрителният поглед не направи ни най-малко впечатление на жената.

— Не бива, дукесо! Чичо ви ви чака. Бедният човек беше полудял от тревога, когато се събуди и установи, че сте изчезнала. След като ви е охранявал цяла нощ!

— Ще изляза да се поразходя преди закуска.

Камериерката не я слушаше.

— Бери! — извика тя. — Бери!

Едрият, широкоплещест мъж се появи на вратата.

Ондин не се усъмни нито за миг, че тези двамата бяха решени да я отведат при чичо ѝ дори и насила. Тя вирна гордо брадичка, махна ръката на Берта от рамото си и изтръска сребърната лисица, сякаш се беше замърсила. Най-добре да се подчини, поне засега. След закуска щеше да предприеме нов опит за бягство.

Без да се съпротивлява, тя тръгна пред слугите към големия салон, където я очакваха Уилям и Раул.

Чичо ѝ — доста раздърпан, след като беше прекарал, нощта в неудобното кресло — веднага се развика:

— Неблагодарно дете! След като цяла нощ бдях над теб!

— Какво става тук? — учуди се Раул.

— В селото говореха, че се появил някакъв луд убиец, който предпочитал младите и красиви жени. Затова прекарах нощта в спалнята на годеницата ти, за да я пазя. Берта, вземи коженото палто на господарката си!

— Луд убиец ли? — попита уплашено Раул.

Камериерката пое палтото на Ондин и се оттегли в ъгъла.

— Не се страхувай — побърза да го успокои Уилям. — Ще охраняваме Ондин денонощно.

— Ти си невероятен лъжец, чичо! — изфуча разярено Ондин. — А ти, Раул, си лековерен глупак! О, как копнея за малко чист въздух!

— След закуска ще се разходим заедно — обеща братовчед ѝ.

— Съжалявам, но няма да имаш време, сине — намеси се баща му. — Трябва да заминеш за Фремингам.

— О, не! Това са почти два дни път! — възпротиви се Раул. — Какво ще правя там?

— Ще се срещнеш с един испански търговец, който предлага най-прекрасните коприни на Изтока.

— За какво са ни коприни?

— За сватбата ви, глупчо!

— О, да, искам нови дрехи! — извика Ондин и запляска с ръце. Ако Раул заминеше, възможностите й да се промъкне до къщата на ковача се увеличаваха.

— Защо търговецът не дойде у нас? — продължи да възразява Раул.

Баща му поклати решително глава и погледна многозначително към слугите. Не беше редно да започват спор в тяхно присъствие.

— Беро! Берта! Погрижете се за закуската! — Двамата излязоха и той се обърна отново към сина си: — Венчавката ви ще бъде голямо обществено събитие. Бъдещата ти съпруга трябва да бъде снабдена с всичко необходимо. Ти, разбира се, също.

— Това са женски работи — промърмори Раул. След малко очите му светнаха. — Ондин може да ме придружи.

Младата жена едва не изпищя. В този момент се появи Джем, за да вземе от масата празната табла. Когато я изпусна с голям шум на пода, Уилям побесня от гняв:

— Върни се веднага в кухнята, несръчен глупако!

След като Джем излезе, той се обърна сърдито към сина си:

— Не, Ондин ще остане тук. Нямам й доверие. Докато месецът измине и сватбата ви стане факт, аз нося отговорност за годеницата ти. След това можеш да правиш с нея, каквото искаш.

— Не възразявай срещу желанията на баща си, Раул — помоли тихо Ондин и седна на масата.

— Щом така трябва... — съгласи се неохотно той.

Сервираха им закуската и Уилям и синът му също заеха местата си. След като се нахраниха, Раул се прибра в стаята си, за да се приготви за дългото пътуване. Ондин се прозя и отмести стола си.

— Тази задуха ще ме убие. Ако не искам да заспя на този стол, трябва най-после да изляза малко на чист въздух. Искам да се ободря.

Уилям стисна китката ѝ и се ухили злобно.

— Никъде няма да отидеш, мила ми племеннице.

— Искам само да поизляза в двора...

— Искаш да изтичаш при любовника си, но моите планове са други. Ще се оттеглиш в стаята си и ще стоиш там.

— Не! — извика стреснато Ондин. Какво знаеше чичо ѝ? Опита се да се откъсне от ръката му и успя, но се оказа, че се е зарадвала твърде рано. Бero застана зад стола ѝ и я вдигна без усилия във въздуха. Когато отвори уста, за да изпищи, голямата ръка на слугата затисна устата ѝ.

— Не ѝ причинявай болка, човече! — изръмжа Уилям. — Трябва да я предам в добро състояние.

Бero кимна и я понесе нагоре по стълбите. Всички опити за съпротива останаха неуспешни.

Въпреки предупреждението на Уилям той затискаше устата ѝ така здраво, че много скоро ѝ се зави свят. Ондин въздъхна и загуби съзнание.

Джем беше изпратен в кухнята, но си беше намерил работа в съседната стаичка, за да може да следи какво става в трапезарията. Като видя как едрият грубиян понесе подарката му към стаята ѝ, старецът се разтрепери от ужас.

Трябваше веднага да уведоми ковача! Без да си даде труд да вземе наметката си, Джем излезе в двора. Навън цареше леден студ. На няколко пъти се подхлъзна на заледените места, задъха се, но продължи пътя си, без да спре нито за миг.

Не намери ковача в работилницата, затова изтича, олюлявайки се, в къщичката му. Когато прекрачи прага, беше напълно изтощен. Уоруик се втурна да го подкрепи, отведе го до огъня и го сложи на едно столче. После коленичи пред него.

— Какво е станало, старче?

Джем пое шумно въздух.

— Тази сутрин подарката направи опит да се измъкне от къщата, но я хванаха — изпъшка той. — Сър Уилям изпраща сина си в един далечен град. Лейди Ондин беше затворена в стаята ѝ. Бero я отнесе горе и мисля, че по пътя тя загуби съзнание. Онзи грубиян

затискаше устата ѝ, защото се опитваше да пици, но изведнъж замлъкна.

Уоруик изруга задавено.

— Знаех си, че не трябваше да чакаме толкова дълго! Уилям знае кой съм. Не се безпокой, Джем, ще измъкна жена си от лапите му.

Слабото сърце на стареца биеше болезнено.

— Как ще се справите?

— Ще се прехвърля през балкона. Не се страхувай, няма да останеш тук. Сега няма време за дълги обяснения, ще ти кажа обаче следното: Ондин е моя съпруга и аз я обичам повече от всичко на света. Не знаех нищо за това гнездо на оси, преди да дойда тук. Аз съм граф и живея на север, а човекът, чието писмо ми донесе вчера, е най-верният ми слуга. Сега препуска към Лондон, за да уведоми роднините ми. Надявам се скоро да пристигнат в Довьо Плейс, за да ми се притекат на помощ. Надявам се всичко да мине добре и да избягам с дукесата. Ти ще кажеш на брат ми и на братовчеда Клинтън, че графът на Норт Ламбрия ги е помолил да те вземат под своя защита.

Невярващ на ушите си, но безкрайно облекчен, Джем отговори на настойчивия поглед на златнокафявите очи. Все едно дали тази история беше вярна или не — ако някой беше в състояние да спаси дукесата, това беше само този мъж.

— Върни се в къщата — нареди Уоруик. — Скоро ще освободя Ондин.

— Пазете се, милорд.

— Да, разбира се.

Когато дойде на себе си, Ондин разбра, че е в леглото си. Най-после можеше да си поеме свободно въздух. Силите ѝ бързо се възвърнаха и тя скочи от леглото, за да изтича до вратата. Но още щом завъртя топката на бравата, разбра, че резето е пуснато отвън. Имаше само един изход — да се прехвърли през балкона.

Откъм залата долитаха високи гласове и тя се вслуша напрегнато. Раул спореше сърдито с баща си и крещеше, че му е много неприятно да играе ролята на товарно животно и да мъкне отдалече топове коприна.

Ондин престана да слуша. Трябваше да избяга, докато двамата бяха заети с караницата си. Наметна бързо коженото си палто и завърза

връзките на шията. Отвори балконската врата и пристъпи към парапета. Съвсем близо растеше стар дъб и Уоруик винаги се качваше и слизаше по стъблото му. Дали и тя щеше да се справи? Заскрежената земя беше толкова далече, а тънката снежна покривка нямаше да намали силата на удара. Не можеше да скочи. Решена на всичко, тя посегна към един студен клон и се прехвърли през парапета. Когато краката ѝ увиснаха във въздуха, едва не изпищя. После обаче, изпълнена със смелостта на отчаянието, протегна ръце към дебелото стъбло и се спусна надолу, опитвайки се да не мисли за падането. Малко преди да достигне земята, загуби опора и падна в снега. Изправи се с усилие и хукна към занаятчийските работилници.

Вратата на ковачницата зееше отворена. Смеейки се и плачейки едновременно, Ондин се втурна вътре и извика името на Уоруик. Мъжът ѝ не беше там. Тя затвори вратата и закрачи неспокойно напред-назад. Къде ли беше отишъл?

През това време Уоруик се изкатери гъвкаво по стария дъб и се преметна през парапета. Не намери Ондин в спалнята и, а вратата се оказа зарезана отвън. Той се върна бързо на балкона, огледа се внимателно и скоро откри следите от обувките ѝ по снега.

Тази негова жена! Не беше понесла пленничеството си и бе успяла да се спаси сама. Докато имаше искрица живот в нея, тя щеше да се отбранява. Толкова обичаше бойкия ѝ дух и беше бесен от лекомислието ѝ! От гърлото му се изтръгна дълбока въздишка. Той се прехвърли отново през балкона и се спусна по дъба. Когато мина покрай голямата зала, чу гневни гласове, но не им обърна внимание и продължи пътя си към ковачницата. Трябваше веднага да отведе Ондин.

Ако беше чул за какво се караха бащата и синът, Уоруик сигурно щеше да се уплаши. Слава Богу, Джем слушаше внимателно. Раул повтаряше непрекъснато, че не е товарно животно, докато накрая бащата му предложи да вземе със себе си един слуга и да натовари него с топовете коприна.

Най-после синът отстъпи и забърза към кухнята, за да вземе провизиите за из път, които Джем вече беше приготвил. Нетърпелив да тръгне най-после, той издърпа торбата от ръцете на стареца.

— Ковачът! — промърмори доволно той. — Да, той ще ме придружи. Силен е и ще се справи...

Щом младият господар излезе от кухнята, Джем се втурна към задната врата. Не му оставаше нищо друго, освен отново да излезе в студа.

Най-после вратата на ковачницата се отвори и Ондин се хвърли в прегръдката на мъжа си.

— О, любов моя, трябва веднага да се махнем оттук! Миналата нощ едва не умрях от страх. Уилям прекара цялата нощ в стаята ми. Сигурно знае нещо и...

Уоруик я отблъсна назад и я погледна гневно.

— Уоруик! Не разбираш ли? Трябва да бягаме...

— Много добре разбирам, скъпа. — Той се обърна към камината, хвърли още дърва в огъня и погледна жена си отстрани. Колко красива изглеждаше, огряна от огъня, златночервената коса разпиляна по меките кожи на палтото...

— Тръгваме след минута. Чиракът отиде да изведе от обора старата кранта, която купих. За съжаление нямах възможност да взема Дракон в Довьо Плейс. Едно толкова благородно животно не е подходящо за обикновен ковач. — Хладна усмивка заигра по устните му. — Трябва да побързаме. С нетърпение очаквам да те просна на леглото и да те напляскам здравата!

— Уоруик, защо... — заекна уплашено Ондин.

Графът се изсмя тихо.

— Бедната ми, ти не знаеш дори половината от тази грозна история. Тази вечер ще те упоят с някакъв прах, за да те продадат на стария ми враг Хардгрейв. Чичо ти вече се е приготвил.

— Хардгрейв? — прошепна объркано Ондин. — Нищо не разбирам...

— Джейк имаше задачата да седи в селската кръчма и да наблюдава какво става наоколо. Вчера неочаквано пристигнали лейди Ан и виконт Хардгрейв. Той подслушал разговора им и разбрал, че знаят къде се намираме. Планът им е да отърват Уилям от теб, като го убедят да те продаде на Хардгрейв. А щом преодолее мъката от загубата на съпругата си, Ан се надява да падна отново в нейните широко отворени обятия. Тя обаче не знае, че Хардгрейв е решил да ме

убие. Първата сделка е сключена между нея и Довьо, втората обаче е дело лично на Хардгрейв и ако красивата малка приятелка на Джейк е разбрала добре...

— Каква приятелка?

— Казва се Моли и е келнерка в кръчмата. Тя подслушала разговора между Хардгрейв и чичо ти. Хардгрейв ще дойде тук още днес на обед и ще ме убие. Ан ще узнае това едва когато съм мъртъв — и когато открият в Лондон твоя труп. В действителност Хардгрейв възнамерява да те отведе във Франция и щом ти се насити, да те продаде на някой търговец на бели робини.

Ондин поклати невярващо глава и Уоруик се усмихна мрачно.

— Братовчед ти няма представа какво се готви. Той е толкова влюбен в теб, че чичо ти е решил да го изпрати по-далеч, за да не му създаде проблеми.

— О... — прошепна безсилно Ондин. Все още не вярваше на ушите си.

Уоруик пристъпи бавно към нея.

— Изненадана си, нали? Знам още много неща, любов моя. Така например, че Довьо би предпочел да те види мъртва, а не робиня на някой султан. И причината е, че чакаш дете! — Гневът заплашваше да го надвие.

— Уоруик, аз...

— Не ме гледай така невинно! Аз не съм някой болен от любов глупак, който ще се остави на омагьосващата ти усмивка! Щом се озовем на сигурно място, ще те напердаша, както заслужаваш. Как можа да ме напуснеш, да избягаш от дома ми с моето дете под сърцето си?

— Не знаех, че съм бременна, не разбираш ли! — изплака отчаяно тя и обви с ръце шията му. — Кълна ти се! Но сигурно и това нямаше да ме спре. Ти беше решил да ме изпратиш в Колониите...

— След онази нощ се отказах. Как не можа да го разбереш?

— Ти дори не каза, че ме обичаш!

Уоруик я привлече към себе си и нежно целуна полуразтворените й устни. Усмивката му беше пълна е тъга.

— Сладката ми, аз те обичам повече от всичко на света. Въпреки това съм изкушен да те напляскам, за да запомниш веднъж завинаги, че ми дължиш послушание.

— О, Уоруик! — Ондин се сгуши в него и се засмя щастливо. — Толкова те обичам...

Изведнъж вратата се отвори с трясък.

— Курва! — прозвуча дрезгав вик и Ондин се стресна до смърт. Уоруик не успя дори да се обърне. Проехтя пистолетен изстрел и Ондин изпищя пронизително, когато куршумът прелетя покрай бузата ѝ и се заби в стената.

От слепоочието на Уоруик бликна кръв, ръцете му увиснаха безсилно и той се свлече на земята. Без да обръща внимание на бесния Раул, Ондин коленичи до мъжа си. Отчаянието ѝ беше безгранично. Не, той не биваше да умре...

— Уоруик! Божичко, Уоруик... — Тя посегна към фустата си, за да откъсне парче и да го превърже, да спре кръвотечението.

— Курва! — Раул я сграбчи за рамото и я вдигна. Ондин изпищя и го блъсна с все сила, после ухапа ръката, която я стискаше като в клещи. Раул я пусна, изруга грозно и с все сила я зашлеви през лицето. Ондин се олюля и се отпусна на тънкия матрак в ъгъла. Като през мъгла видя разкривеното от гняв лице на братовчед си.

— Нещастният ти любовник е мъртъв, Ондин! Значи с него си прекарвала нощите си, а мен непрестанно отблъскваше! Сега обаче край, веднъж завинаги! Негодникът получи справедливо наказание, а ти ще се каеш горчиво за глупостта си!

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ондин се взираше равнодушно пред себе си. Вече нищо нямаше значение. Болката беше убила всички останали чувства. Уоруик беше мъртъв. Под главата му бавно се образуваше локва кръв. Нямаше смисъл да се бори. Животът ѝ не струваше нищо след смъртта на мъжа ѝ.

— Курва! Подла змия! Погледни ме! — Раул я зашлеви още веднъж и я издърпа да стане от леглото. Тя го погледна с празни очи и по лицето ѝ не трепна нито мускулче. — По дяволите, ще те принудя да ме погледнеш! — Той издърпа кожата от раменете ѝ и когато усети как жадните му ръце разкъсаха корсажа на роклята ѝ, Ондин се изтръгна рязко от безучастността си.

Не, тези ръце, изцапани с кръвта на баща ѝ, а сега и на съпруга ѝ, нямаше да я докоснат никога! Тя се хвърли срещу братовчед си с гневен вик, заудря го с юмруци, изрита го болезнено, но силите ѝ не стигнаха да се освободи. Той я блъсна на земята и легна отгоре ѝ. В същия момент вратата се отвори с трясък.

— Раул! — изгърмя Уилям Довьо, сграбчи сина си и го издърпа от Ондин.

Раул стана и погледна объркано баща си.

— Тази подла курва... Спала е с мръсния ковач, а с мен се държеше като...

— Знам това.

— Ти... ти си знаел?

— Трябва да се отървем от нея.

— Не, аз я искам. Защо да се откажа от нещо, на което вече са се наслаждавали други мъже?

— Разбира се, ще я имаш — успокои го Уилям, — но не насила. Не искам да я нараниш.

— Да я нараня? Направо ще я разкъсам!

Ондин се надигна замаяна и видя Джем на вратата. Какво правеше тук старият слуга?

Уилям избута сина си настрани, приведе се към нея и докосна зачервената ѝ, подута буза.

— Чуй ме добре, Раул! Достатъчно проблеми ми създаде. Един човек ми даде много пари, за да убие проклетия ковач, а ти го лиши от отмъщението му. Сега ни остава само Ондин. Ще я продадем скъпо и прескъпо, но трябва да бъде цяла и невредима.

— Не! Няма да я дам!

— Да не искаш да се ожениш за нея, въпреки всичко?

— Не, това не. Ще я задържа като своя любовница.

— Е, добре, ще ти позволя да се позабавляваш с нея, но единствен път. Скоро ще пристигне един господин, който плаща добри пари за нея. Червеното петно на бузата ще охладим със сняг, за да изчезне. Върви си вкъщи, аз ще заповядам да отнесат Ондин в покоите ти. — Раул смръщи чело и баща му заповяда енергично: — Изчезвай оттук! Ако искаш да я имаш, не си губи времето!

Когато Раул се обърна към вратата, Джем побърза да изчезне. Ондин не можеше да проумее чутото. Разумът ѝ беше все още замъглен. Уилям се приведе към нея и опря в гърлото ѝ нож. Тя се засмя и от очите ѝ рухнаха сълзи.

— Колкото по-бързо ме убиеш, чичо, толкова по-благодарна ще ти бъда.

Мъжът се ухили и плъзна тънкото острие между гърдите към корема ѝ.

— Ти май забрави нещо? В теб расте детето на любимия ти. Защо искаш да го вземеш в гроба?

Бебето! След като Уоруик загина по нейна вина, тя трябваше да спаси поне детето му! Но как — след като се готвеха да я продадат на Хардгрейв?

Уилям очевидно отгатна какво ставаше в главата ѝ, защото се изправи и заговори подчертано спокойно:

— Докато в теб има живот, все още съществува надежда. Придружи ме сега в къщата или ще те убия на място.

Ондин разбра, че чичо ѝ говори сериозно. Надигна се с усилие, олюля се и едва не падна. Уилям я подкрепи и тя успя някак да се задържи на собствените си крака. Дори не усети, когато той загърна раменете ѝ с меката кожа.

Без да хвърли поглед назад, тя излезе от стаята. Ако беше видяла още веднъж как Уоруик лежи в собствената си кръв, щеше да пожелае смъртта въпреки детето.

Джем, който дебнеше отвън, се отдръпна бързо и Уилям не го забеляза. Той стисна ръката на Ондин, поведе я към къщата, но изведнъж спря и изруга гневно. Ондин се огледа и откри каретата, която тъкмо беше спряла пред входната врата.

Хардгрейв слезе, закрачи тежко през падналия сняг и застана пред тях. Повдигна брадичката на Ондин, за да разгледа подутата ѝ буза, после сърдито се обърна към чичо ѝ:

— По дяволите, Довьо, нали казах да не я докосвате!

— Само една малка синина. Много скоро ще изчезне...

— А Чатъм?

— За съжаление умря. Аз...

— Жалък измамник! Казах ви, че искам лично да го пратя на онзи свят!

— Появи се малък проблем и трябваше да го застреляме — обясни нетърпеливо Уилям. — Каква е разликата? Врагът ви е мъртъв, а момичето е, ваше.

— Да, но сега Чатъм няма да узнае какво съм му сторил! — изфуча виконтът. — Вие сте един проклет глупак, Довьо! Най-добре да се откажа от сделката, да видим тогава как ще се отървете от дукесата!

— Златото ви е вече у мен — напомни му хладно Уилям. — Все ми е едно дали аз ще убия Ондин или ще я дам на вас. Искате ли я или не?

Лайл Хардгрейв се поколеба и погледна изпитателно Ондин, която стоеше безучастно до чичо си.

— Къде е Чатъм? Искам да видя трупа.

— Оттатък, в къщичката зад ковачницата.

— Добре, отивам да го видя. — Погледът на виконта беше втренчен в разкъсаната рокля на Ондин. — Заведете я да се преоблече! И се погрижете за бузата ѝ! Ако още веднъж престъпите нарежданията ми, ще се изкуша да накажа и вас, и проклетия ви син!

Той се отдалечи с дълги крачки. Уилям го изгледа разярено, но бързо се овладя и дръпна Ондин за ръката.

— Така, а сега ще ощастливиш годеника си — за пръв и последен път.

Старият Джем влезе в къщичката, коленичи до мъртвото тяло и от очите му потекоха сълзи. Посегна да изтрие кръвта по бледото слепоочие и изведнъж чу стон.

— Господи, той е жив! — прошепна обнадеждено старецът и посегна към стомната с вода. Откъсна парче от ризата си, навлажни го и коленичи до неподвижната фигура. — Моля ви, сър, съвземете се! — помоли горещо той и внимателно изтри кръвта. Зарадва се още повече, като видя, че куршумът само е ожулил кожата и раната съвсем не е опасна.

— Велики Боже, нека се събуди, преди да е станало много късно!

Цветът се върна бавно по пепелявите устни, Уоруик простена отново, после смаяно отвори очи.

— Джем! — Той направи опит да се надигне, но се отпусна назад и опипа подутата си глава.

— Всички ви мислят за мъртъв.

Споменът се върна и Уоруик забрави болката.

— Къде е Ондин?

— Уилям Довьо я отведе в къщата. Господарката беше толкова потресена от смъртта ви, че пожела и тя да умре. Но сър Уилям ѝ напомни за... за детето ви.

Уоруик се надигна, олюлявайки се, подпря се на Джем и едва не счупи рамото на стария слуга. После разтърси глава, за да прогони замайването. Силите му скоро се възвърнаха. Отиде до леглото и измъкна изпод дюшека дълъг меч.

Като чу стъпки по снега, Джем забърза към вратата, откряна я и надзърна навън.

— Милорд! Идва някой! Облечен е скъпо и изглежда много страшен!

— Сигурно е Хардгрейв. — Уоруик изруга полугласно. — Изтичай в къщата, Джем, и виж какво става там!

Преди да излезе, старецът се обърна и видя как графът отново се просна по дължина на пода. Изпълнен с нарастващ страх, Джем мина покрай Хардгрейв. Воднистосините очи на мъжа бяха пълни с убийствена злоба.

Хардгрейв се втурна като вихър в къщичката, но при вида на мъртвия неприятел бе обзет от дълбоко задоволство. Великият лорд Чатъм, могъщият граф на Норт Ламбрия — какво беше останало от всичко това?

Хардгрейв се изсмя дрезгаво и коленичи до мъртвото тяло. Изведнъж обаче умрелият се раздвижи и смехът замръзна на устните му. Две пронизващи златнокафяви очи го изгледаха спокойно, само в дълбините им се четеше дива омраза.

— Чатъм! — Отчасти разочарован, отчасти зарадван, виконтът се изправи. Все пак щеше да има шанса да унищожи стария си враг със собствените си ръце.

— Да, Чатъм, жив и здрав!

Уоруик скочи светкавично, със свити колене, с гол меч в ръка. Хардгрейв извади оръжието си и двете острия се кръстосаха със звън. Само след минута виконтът бе притиснат до стената и се взря ужасено в разкривеното от гняв лице на противника си. Този човек беше същински демон!

Следващият удар изби меча от ръката му. Той се свлече безсилно на земята и Уоруик опря острието на меча си в гърлото му.

— Предайте се!

— Никога! По-добре ме убийте!

Уоруик вдигна меча му от пода и го хвърли в ръцете му.

— Тогава се бийте като мъж!

Невярваща усмивка разкриви устните на виконта. Този Чатъм беше луд! Хардгрейв се надигна, стисна здраво дръжката на меча и се нахвърли върху графа, който очевидно не считаше за нужно да се прикрива. Но това беше само привидно. Уоруик беше подготвен за стремителното нападение. Той просто протегна меча си и Хардгрейв се наниза на острието. Докато осъзнае, че е дошъл часът на смъртта му, на устните му играеше усмивка. Той се олюля, опипа меча на противника си, забит в гърдите му, строполи се на земята и почти спокойно затвори очи.

Уоруик го погледна със смесица от гняв и съчувствие. Опита се да си спомни отдавна миналото събитие, което беше причинило ожесточената вражда между семействата им, но не можа. После извади меча си от гърдите на мъртвия и изскочи навън.

Преди да влезе в къщата, Уилям взе шепа сняг и я притисна върху подутата буза на все още замаяната си племенница.

Ондин не се помръдна. Едва неочакваният студ събуди жизнеността ѝ. Докато чичо ѝ разговаряше с Раул, а после и с Хардгрейв, тя не се интересуваше от нищо. Едва сега осъзна какво щяха да правят с нея. Чичо ѝ искаше първо да я остави на Раул, а после да я продаде на виконта. Този човек беше виновен не само за смъртта на баща ѝ, но хладнокръвно бе причинил и трагичния край на съпруга ѝ. А сега искаше да се наслади на унижението ѝ, след като почти бе успял да стане господар на цялото ѝ имущество. Не, той нямаше да се радва на плодовете на злите си дела. Никога!

Ондин събра всичките си сили и го ритна по пищяла. Уилям изрева и се строполи в снега. Тя му обърна гръб, хукна към обора, заобиколи го и се насочи през заснежената поляна към гората.

Сърцето ѝ биеше като лудо, дробовете ѝ се пръскаха. Спря едва когато беше достигнала гъстата дъбова гора. Скри се зад едно дебело стъбло, пое дълбоко въздух и хвърли бърз поглед към къщата. Чу гневни гласове и видя как Раул изтича при баща си, който се изправи с мъка и посочи към гората.

Раул погледна към дърветата и Ондин изпита чувството, че блестящите му тъмни очи пронизват нейните. Той изкрещя нещо и се втурна право към нея.

От гърлото ѝ се изтръгна задавено ридание, тя се втурна като луда в гъстия храсталак, разбута голите клони, без да знае къде отива. Само да се махне оттук...

— Ондин!

Преди колко време беше чула този вик! Тогава тичаше, колкото я държаха краката, но братовчед ѝ я настигна и тя успя да се изтръгне от ръцете му само като скочи в топлите води на горската рекичка. Защото Раул не можеше да плува...

През тази гора също течеше поток — на изток, към Темза. Сега, през зимата, тя щеше да замръзне в ледената вода. Но това беше единствената ѝ надежда.

Уоруик се втурна към Уилям Довьо с меч, от който още капеше кръв. Възрастният мъж сърдито изтриваше калта от дрехата си и с дрезгав глас проклинаше Ондин, Хардгрейв и собствения си син.

Изведнъж чу тихи стъпки в снега и вдигна глава. Собственият му ковач вървеше към него с вдигнат меч. Твърде смаян, за да мисли ясно, Уилям се отдръпна инстинктивно назад твърде късно. В следващия миг той лежеше отново на земята, окървавеното острие на меча бе опряно в гърлото му.

— Къде е тя?

Мечът ей сега щеше да го пониже! Обзет от смъртен страх, Уилям се опита да преглътне и с треперееща ръка посочи към гората.

— Там! — произнесе задавено той. — Избяга. А Раул...

Уоруик не го слушаше. Той полетя към гората и Уилям Довьо въздъхна облекчено. Разтърка ожуленото си гърло и понечи да стане, за да последва Чатъм.

— Стой! — Тежка ръка се отпусна на рамото му.

Мъжът се обърна и се усмихна измъчено. Този зимен ден беше пълен с духове. Само преди малко мъртвецът се беше събудил за нов живот, а сега пред него стоеше двойникът му, малко по-нисък и по-строен. И очите му не бяха златнокафяви като на тигър, а смарагдовозелени. А зад него вървеше още един дух.

— Какво става тук? — попита зеленоокото чудовище. Уилям погледна покрай него и видя, че в двора влиза още една карета. Слязоха двама мъже и една дама, всички облечени изискано, и погледнаха към тях. На лицето му светна усмивка, той вдигна ръка и им махна.

Зеленоокият демон го сграбчи нетърпеливо за раменете и го разтърси.

— Къде са лорд Хардгрейв и Ондин? Къде е лорд Чатъм!

— В гората! — отговори Уилям и с усмивка посочи заснежената поляна. — Искате ли да отидем всички?

— Хардгрейв...

— Вероятно е мъртъв. — Уилям въздъхна и сведе глава. — Знаех си аз, че трябваше да я убия още с идването ѝ тук! Но синът ми Раул искаше непременно да я има... — Той избухна в истеричен смях. — Сега и той ще умре!

Джъстин и Клинтън размениха стъписани погледи. После решиха да оставят Довьо на мира и се втурнаха към гората.

Потоъкът беше бърз и дълбок. По водата святкаха мънички сребърни кристалчета. Плискащите се вълни отразяваха слънчевата светлина.

— Най-последно си моя, Ондин! Сега ще си платиш за всичко, което ми стори.

Раул я сграбчи за рамото и от гърлото ѝ се изтръгна ужасен вик. Снегът беше заглушил стъпките му и той бе успял да се промъкне незабелязано.

Той я обърна към себе си, главата ѝ политна назад.

— Проклетата курва, защо непрекъснато ме отблъскваше? Щях да те спася. Сега обаче е късно...

Побеснял от гняв, той я блъсна в снега.

— Ти си луд, Раул! Никога, дори с цената на живота си, няма да лежа в прегръдката ти. Ти уби баща ми... — Хълцания задушиха думите ѝ. — После застреля коварно мъжа ми! И след хиляда години няма да понеса близостта ти! Колко е сладка мисълта за смъртта, сравнена с отвращението от окървавените ти ръце!

Лицето му се разкриви от гняв, той вдигна ръка да я удари, но Ондин го изпревари. Хвърли се надолу по склона и се затъркаля към водата.

— Не! — изпищя тя, когато Раул се втурна след нея. Без да мисли какво прави, тя се хвърли в ледените води.

Тежкото кожено палто я повлече към дъното, студът скова крайниците ѝ. Все пак тя успя да изплува на повърхността и пое въздух. Течението я повлече и тя се изпълни с надежда, че ще успее да излезе на брега.

— Чакай!

Този вик, странно познат, дойде някъде много отдалеч. Гласът на Уоруик? Тя изплака и потъна отново. Сигурно я дебнеха сенките на смъртта. Дали Уоруик щеше да я чака на брега?

— Ондин! Опитай се да се захванеш за нещо! Аз ще ти помогна!

Ондин се засмя и заплува надолу по потока. Смъртта не беше страшна, тя щеше да я заведе при Уоруик...

Две силни ръце я сграбчиха и я понесоха срещу течението. Тя вдигна глава, разпозна небръснатите, омазани със сажди бузи и окървавеното слепоочие.

— Любов моя — прошепна безсилно тя и затвори очи.

След малко обаче потръпна от студ и от съзнанието, че е още жива. Къде бяха ръцете, които я прегръщаха? Сега лежеше на брега и трепереше, главата ѝ бучеше. Опря се на лакът и се огледа объркано.

— Бийте се, дяволите да ви вземат!

Гласът на Уоруик! Веднага го позна по властния тон. Ето и мокрия му гръб! Опрял ръце на хълбоците, той стоеше на брега и сочеше към свитата в снега фигура.

— Не мога да забия нож в гърба ви, човече! Вдигнете оръжието си и се бийте като мъж!

— Пощадете ме! — хленчеше Раул. — Дукесата е ваша. Кълна се, че никога не съм я докосвал! Вземете си я!

— По дяволите, станете и се бийте като мъж, чувате ли!

Прозвучаха и други гласове, чува се приближаващи стъпки. Някой се затича към Ондин, свали широката си наметка, уви я в нея и я вдигна на ръце. Тя се вгледа смаяно в зелените очи, които светеха от радост и страх. Не беше очаквала, че ще ги види още веднъж.

— Джъстин! — прошепна с обич тя и помилва бузата му.

Мъжът кимна мрачно и я притисна до себе си, после се обърна, за да проследи развързката на драмата.

— Стани, жалки страхливецо! — Това не беше гласът на Уоруик.

— Той ще ме убие! — хленчеше Раул. Изведнъж падна по лице в снега, от устните му излезе протяжен стон. Тялото му се сгърчи и повече не се помръдна. От гърба му стърчеше нож. Бликналата кръв напои снега.

Потресена, Ондин видя как Уилям Довьо издърпа ножа от гърба на сина си. После го обърна по гръб, затвори изцъклените очи и вдигна глава. Обърна се към Уоруик и странна усмивка разкриви устните му.

— Той нямаше да понесе затворничеството в Тауър, очакването на заслуженото наказание. Той не знаеше що е чест, що е достойнство. Бързата, безболезнена смърт — това беше най-доброто за него.

Потискаща тишина последва тези думи. Само вятърът виеше в короните на дърветата.

Уоруик се обърна към жена си и тя протегна ръце към него.

— Уоруик! — Още един нов, неочакван глас, който произнесе този предупредителен вик. Клинтън се втурна напред с изваден меч.

Но графът вече се беше обърнал, за да посрещне опасността. Стиснал ножа си, Довьо се готвеше да го нападне в гръб. Но вместо да се нахвърли върху графа, той се наниза сам на меча му, също както беше направил Хардгрейв. Свлече се бавно на земята и прошепна с усмихнати устни:

— Благодаря. Аз също нямаше да понеса очакването на палача... И всичко заради това момиче... Ондин...

Устните му се вцепениха и Уоруик се извърна настрана, без да извади оръжието си от гърдите на мъртвия. Той отиде при Ондин, взе я от ръцете на брат си и я притисна с все сила до гърдите си. Усмихна се и попи с устни бликналите от очите ѝ радостни сълзи.

— Ти си жив! И аз също... — Прошепна безсилно тя и отпусна глава на рамото му. Случилото се през този страшен ден беше твърде много за нея. Усмихна му се още веднъж щастливо и загуби съзнание.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Множество лица се наведоха над Ондин, когато тя се събуди. Смайването и беше безкрайно. Само до преди миг беше мръзнала ужасно, а сега лежеше в топлото си легло, завита със скъпа брокатена покривка, и носеше красива, закопчана догоре нощница от снежнобял лен.

От дясната ѝ страна седеше кралят, Уоруик от лявата и двамата държаха ръцете ѝ. Ондин погледна с любов чистото, гладко избръснато на мъжа си, после забеляза превръзката на слепоочието му и смръщи чело. И този път беше избягнал смъртта на косъм... А тя беше готова да се откаже от живота си и да вземе в отвъдното дори нероденото си дете, като мислеше, че той е мъртъв.

— Слава Богу, върнахте се при нас, дукесо! — извика весело Чарлз.

Ондин откъсна поглед от любимото лице на мъжа си и огледа стаята. Джъстин и Клинтън, до Клинтън красива млада жена, която ѝ беше бегло позната от двора, някакъв чужд мъж с тясно, тъжно лице...

— Ваше величество! — прошепна тя. — Защо сте тук?

— Държах лично да се уверя, че всичко е наред, и скоро след пристигането си в Лондон побързах да се върна в имението ви. Когато пристигнах, цялата бъркотия беше свършила.

Ондин се обърна отново към Уоруик, стисна ръката му, после помилва бузата му, без да я е грижа за публиката. Той също не се смути от компанията, защото нежно плъзна пръст по устните ѝ.

Джъстин се покашля, за да привлече вниманието върху себе си, и зае място в края на леглото.

— Скъпа снахо, знам, че обожаваш брат ми, но не те ли интересува какво се случи?

— Знам всичко, скъпи братко. Джейк е заминал за Лондон, за да повика теб и Клинтън, и аз съм ви благодарна от цялото си сърце...

— Ето че не знаеш всичко! — провикна се весело Джъстин. — За съжаление ние с Клинтън сме виновни за ужасните събития, разиграли се тук. Тръгнахме да търсим свидетели на убийството на баща ти и

лейди Ан подслуша разговора ни с един от стражите. Така узна къде се намираш и се съюзи с Хардгрейв, за да сключат сделка с подлия ти чичо.

— Какво стана с Хардгрейв? — попита, треперейки, Ондин.

— Мъртъв е — отговори спокойно Джъстин.

— Раул и Уилям също, нали? Чичо ми уби собствената си плът и кръв... Боя се, че никога няма да успея да докажа невинността на баща си. Вероятно чичо Уилям е унищожил фалшифицираните писма. Защо, защо не успях да ги намеря по-рано?

— Не тъгувай, мила, дукът е вече реабилитиран — отговори с усмивка Джъстин.

— За това трябва да благодарим на Сара, която виждате до мен, и на Джон Робинс — взе думата Клинтън и се усмихна нежно на младата жена.

— Тя ни осведоми, че той е бил един от постовете, станали свидетели на покушението срещу Негово величество — допълни Джъстин.

Сега напред пристъпи меланхоличният непознат.

— Милейди, трябва да ви помоля за прошка, защото постъпих като страхливец. Онзи ден бях толкова объркан, че не знаех какво всъщност съм видял. А когато споменът се върна, вашите роднини заплашиха живота на сестрите ми. Така разбрах какво е станало, защото човекът, който ме изнудваше, беше същият, който прониза с меча си баща ви и го обвини в държавна измяна — братовчед ви Раул.

— Бог да ви благослови, Джон Робинс! И вас също, Сара! — проговори през сълзи Ондин. — Сега вече съм напълно щастлива.

— Остава ни да изясним само едно — отбеляза кралят. — Съдбата на лейди Ан. Кога ще пристигне тя?

— Тази вечер в осем — отговори Уоруик. — Верният Джейк я чака в „Бялото перо“ и ще я държи непрестанно под око. Не искам да изпусна това удоволствие. — Той стана решително и се обърна към младата жена до Клинтън: — Сара, нали ще правите компания на жена ми?

— Това е несправедливо — възмути се Ондин. — Ние със Сара също искаме да присъстваме на развързката.

— Ти трябва да почиваш — нареди строго Уоруик. — Само си помисли какво преживя...

— А теб едва не те застреляха — възрази Ондин. — А после ме измъкна от онзи ледено студен поток!

— Съпругата ви е толкова темпераментна — рече кралят на Уоруик, сякаш Ондин не присъстваше. — Сигурен съм, че ви чакат трудни години.

— Така е — съгласи се през смях Джъстин. — А езикът ѝ е толкова остър, че тръпки ме побиват!

Ондин запрати една възглавница по главата му и той я улови ухилено.

— Не се безпокойте, аз ще се оправя с жена си — увери ги тържествено Уоруик. — Ще позволите ли да поговоря насаме с нея?

Чарлз излезе веднага от спалнята и другите го последваха. Уоруик седна на леглото и улови ръцете на Ондин.

— Нали вярваш, че те обичам с цялото си сърце?

— Да — пошепна щастливо тя.

— Тогава остани тук.

— Защото ти така заповядваш?

— Не, защото те моля.

— Но ти пострада много повече от мен.

— Ондин! — Уоруик я взе в прегръдката си, притисна главата ѝ до гърдите си и тя усети мощните удари на сърцето му. — Не съм толкова сигурен кой се измъчи повече...

— Помисли малко! Ан е опасна жена.

— Не се боя от нея. Страх ме е само за теб и за детето.

— Е, добре, тогава ще се подчиня на желанието ти.

Той я целуна нежно и се сбогува.

Джейк откри господаря си веднага след влизането му в таверната. Джъстин и Клинтън му махнаха с ръка да не им обръща внимание и той побърза да отмести поглед.

Лейди Ан седеше на пейката в ъгъла и отпиваше нервно от чашата с вино, което си беше донесла от Лондон. Хардгрейв беше тръгнал преди няколко часа и ако не се появеше скоро, нямаше да осъществят най-важната част от плана си.

— О, виж ти кой бил тук! Лейди Ан! — извика весело Джъстин, целуна ръката ѝ и седна до нея. Ан го изгледа несигурно и в този миг

от другата ѝ страна се настани още един мъж. Тя се обърна стреснато и погледна в засмяното лице на Клинтън.

— Какво правите тук? — попита Джъстин.

— Нали знаете, че обичам да общувам с простия народ. Това ме забавлява — отговори с изкуствена бодрост жената, докато тайно се питаше какво възнамеряваха двамата. Дали имаха среща с Уоруик?

Само след минута се появи и графът на Норт Ламбрия — не в ролята на ковач, а с копринена риза, кадифен панталон, черна наметка и шапка с разкошно перо.

— О, Ан! — поздрави любезно той.

— Уоруик... — прошепна тя и се опита да се усмихне. Паниката ѝ нарастваше. Беше попаднала в капан. Седеше между Джъстин и Клинтън, а лорд Чатъм, демоничният господар на Норт Ламбрия, стоеше точно пред нея.

Привидно учуден, Уоруик вдигна вежди, зае място насреща ѝ и погледна втората чаша, която стоеше на масата.

— Вино за двама? Очакваш ли някого?

— Не. Обслужи се, ако желаеш...

— По-добре не. Тукашният ейл е много добър. Моли! — Той махна на келнерката, която с усмивка донесе три пълни кани. — Скъпо момиче — продължи тържествено Уоруик, — смятам, че обстановката в тази кръчма не е подходяща за твоята крехка възраст. Не искаш ли да работиш в добър дом? Скоро се връщам на север и ти можеш да заминеш с мен.

— О, да, с голямо удоволствие! — отговори признателно Моли и намигна на някой, който седеше в ъгъла. Когато се обърна, лейди Ан видя ухиленото лице на Джейк. Слугата ѝ се поклони и се ухили още по-широко. Тя се опита да стане от мястото си, но Клинтън я задържа.

— Какво става тук? — попита възмутено тя и Уоруик въздъхна дълбоко.

— Ти никога няма да признаеш поражението си, нали?

— Какво поражение?

— Лорд Лайл Хардгрейв е мъртъв — отговори спокойно Джъстин.

Дъхът ѝ спря, но тя преодоля ужаса много бързо и се обърна към Уоруик:

— Вие сте го убили! Той е виконт! Уоруик Чатъм, да не мислиш, че законът си ти? Когато кралят узнае...

В този момент на вратата се появи едра, изискано облечена фигура и учтиво свали шапка. Чарлз Стюарт се усмихна любезно и заговори:

— Какво имате да ми кажете, Ан? Какво трябва да узная?

Ан го изгледа ужасено, а кралят спокойно приседна до Уоруик.

— Положението не е розово, нали, скъпа моя?

Ан преглътна мъчително и най-после успя да заговори.

— Ваше величество, не съм направила нищо лошо, повярвайте! Всичко беше само шега! Не знаех нищо за смъртта на Хардгрейв...

Кралят потупа успокоително ръката ѝ.

— О, аз не ви подозирам в нищо, скъпа. Знаете, че ще бъда много нещастен, ако красивата ви главица падне под секирата на палача. Шега, казвате? Е, радвам се, че гледате на случилото се по този начин, защото аз съм ви отредил съдба, много подобна на тази, която бяхте определили за лейди Чатъм.

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— Сър! Нима ще...

— Ах, значи смятате, че не мога да ви продам на мароканските роботърговци? — попита засмяно кралят. — Всъщност, тази мисъл не е никак лоша, като се има предвид, че съм много затруднен финансово. Не, скъпа, ще ви дам възможност да избирате. Тауър или брак. Губернаторът на един далечен Карибски остров, мой добър приятел и верен служител, копнее за нежна съпруга. Той е дебеличък и започва да оплешивява, но умът му е остър като меча му. Сигурен съм, че ще си подходите много добре.

— Никога няма да... — започна злобно Ан.

— Напротив, ще заминете — прекъсна я спокойно Чарлз и вдигна ръка. Няколко селски момчета, които седяха около една маса, захвърлиха простите си вълнени наметки и под тях се показаха униформи. — Очакват ви, Ан — подкани я кралят.

Клинтън се надигна с усмивка, за да ѝ стори път.

— За Бога, ваше величество! — прошепна умолително тя.

— Очакват ви — повтори кралят с тих, но недвусмислено заплашителен тон.

Ан разбра, че е изгубила окончателно. Въпреки това вдигна гордо глава, когато се запъти към пазачите си, и възмутено отблъсна ръцете, които се протегнаха към нея.

— Никой да не ме докосва!

След малко вратата на таверната се затвори. Кралят и Уоруик се погледнаха в очите и избухнаха в луд смях, към който се присъединиха Джъстин и Клинтън.

Ондин и Сара седяха в най-добро разбирателство на леглото и пиеха чай. Когато Уоруик пристъпи прага на спалнята със самодоволна усмивка, Ондин се надигна насреща му.

— Е, какво се случи?

— Ан ще се омъжи и ще се пресели на далечен Карибски остров.

— Какво? — Ондин не повярва на ушите си.

— Другата алтернатива беше Тауър. — Уоруик прегърна нежно жена си и Сара веднага скочи.

— Ще ви оставя сами.

Уоруик се обърна към нея и се усмихна любезно.

— Клинтън ви чака долу и мисля, че ще ви зарадва с добри новини.

— Какви? — не можа да се сдържи любопитната Сара.

— Най-добре е той да ви разкаже сам.

Сара изскочи от стаята и Уоруик погледна отново в прекрасните очи на съпругата си. После помилва внимателно корема ѝ.

— Добре ли си? Дано този ужасен ден не ти е навредил...

— О, чувствам се великолепно. Наследникът ти също е добре и се развива чудесно. Кажете ми, моля те, какви новини е донесъл Клинтън? Ние със Сара се разбираме чудесно. Тя е толкова влюбена в него!

— Знам — отговори нежно Уоруик, поднесе ръката ѝ към устните си и целуна всеки пръст поотделно.

— О, Уоруик...

— Любопитството е вредно за здравето — засмя се той. — Ти си моята красива русалка и аз не мога да ти устоя. Знаеш ли, че когато те видях за първи път, те сметнах за русалка. Никога не съм ти разказвал за това, нали? След онзи проклет турнир се скрих в гората да си почина и те видях да бягаш от Раул. Тогава дори не помислих, че много

скоро ще те направя своя жена и митичното същество ще добие плът и кръв. Бях готов да повярвам, че само съм те сънувал.

— О, Уоруик, наистина ли си ме видял?

Мъжът кимна.

— А сега сънят стана действителност и то каква!

Сияеща от щастие, Ондин се сгуши в него и отговори на страстната му целувка.

След известно време Уоруик вдигна глава и се засмя.

— Ти май забрави любопитството си. Въпреки това ще отговоря на въпроса ти. Чарлз има земи за раздаване и тъй като починалият съпруг на Ан не остави наследници, кралят реши да дари земите на брат ми Джъстин. Сега младият нехранимайко носи титлата дук. Земите на Хардгрейв стават собственост на Клинтън и отсега нататък той ще се нарича виконт.

— Надявам се, че капризният баща на Сара ще одобри толкова благороден зет!

— Това е прекрасно! — Ондин го целуна отново и Уоруик поклати развеселено глава.

— Това не беше мое дело. Благодарни на краля, не на мен. Но по друг начин, ако обичаш. Иначе ще взема строги мерки!

— Олеле, страшният звяр от герба на Чатъмови се е събудил! — изкиска се Ондин. — А в действителност си мек като памук...

Преди да е разбрала какво става, Уоруик я вдигна на ръце и я хвърли на леглото.

— Сега ще ти покажа за кого си се омъжила!

— Вече си знам урока, скъпи мой! — пошепна щастливо тя, затвори очи и се остави в нежните му ръце.

Издание:

Хедър Греъм. Ондин

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ИК „Ирис“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.